Colecţia: Trecutul de lângă noi **Macheta şi realizarea:** LUMEA Magazin **Redactori:** Odettc Hanganu, Anca Voican **Corectură:** Mariana Paraschiv **Procesare computerizată:** Dan Nedea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OPREA, MARIAN
Dinastia Bush - Sânge, bani şi putere
Marian Oprea - Bucureşti
LUMEA Magazin, 2003
192p.; 16 cm. (Trecutul de lângă noi)
ISBN 973-86405-3-9

© Editura LUMEA Magazin, 2003
B-dul i.C. Brătianu nr. 16-18, Sector 3, Bucureşti
tel.: 303.99.14; fax: 303.99.15
e-mail: lumeam@fx.ro

Marian Oprea

Dinastia Bush
Sânge, bani şi putere

L Omul alb devine stăpân

Cu mult înainte de secolul XIX. Crezând că a pus piciorul în India, Cristofor Columb i-a botezat *indieni* pe locuitorii descoperiţi pe continentul american. Aceştia se aflau pe acele pământuri cu aproximativ 30 000 de ani î.Hr., învăţând să respecte natura şi să trăiască în armonie cu ea. Ei au rămas izolaţi, dar şi protejaţi de restul lumii prin cele două oceane, până când vasele europene i-au descoperit. America de Nord număra 300 de limbi diferite, cu 2 000 de dialecte. Limbile se regăseau în 57 de familii lingvistice; doar California era mai eterogenă din acest punct de vedere decât Europa.

America, jumătatea secolului XIX. Civilizaţia născută în Noua Anglie - puritană, egalitară, democratică, predominant urbană şi industrială - triumfă asupra civilizaţiei plantatorilor din Sud - aristocratică şi rurală. Conducerea Uniunii este preluată de cei din Nord. Acceptându-şi înfrângerea, Sudul recunoaşte, încă din 1865, abolirea sclaviei şi admite superioritatea legislaţiei federale asupra celei a statelor. De la înfiinţare, în 1845, Partidul Republican a susţinut păstrarea sclaviei în Sud, teritoriul ei tradiţional, dar menţinerea Uniunii.

Prin *Homestead Act,* adoptat de Congresul Statelor Unite, se atribuiau 160 de acri de pământ fiecărui cetăţean, dacă se angaja să-1 cultive vreme de cinci ani; liberalismul acestei legi a dat un nou elan imigraţiei, în fiecare zi, în Statele Unite intră mii de nou veniţi, în special europeni, într-una din aces te zile ale anului 1848, irlandezul Patrick Kennedy, hotărât s; renunţe la viaţa mizeră pe care o ducea acasă, punea piciorul pe insula Ellis. îşi încerca şi el norocul o dată ajuns pe Pământul Făgăduinţei: ca mulţi dintre compatrioţii săi, Kennedy îşi deschidea o tavernă pe coasta de est...

Atât aristocraţii din Sud, cât şi industriaşii din Nord îşi trimit copiii la şcoli pe bătrânul continent; doi dintre aceştia, William Huntington Russel şi Alphonso Taft, revenind acasă din Germania, de la studii, înfiinţează în 1833, la Universita tea Yale, o organizaţie secretă, Skull&Bones.

Nu peste mult timp, în Anglia, din iniţiativa lui Cecil Rhodes, a lorzilor Rothschild şi Balfour, se năştea societate secretă „Round Table" sub patronajul Ordinului Iezuit. Scopul principal al acesteia: lărgirea dominaţiei anglo-saxone şi utilizarea limbii engleze în lumea întreagă.

1863. Pe 4 octombrie, la Birk Church, statul New York, se naşte Samuel Prescott Bush.

O zi de aprilie a anului 1869, statul Utah. După mai mulţi ani de muncă, două echipe de muncitori ceferişti reuşiseră să se întâlnească. Una începuse construcţia căii ferate pe coasta de est, iar cealaltă venea de la vest. Spaţiul fusese micşoraţi deşertul şi Munţii Stâncoşi nu mai reprezentau un obstacol] cele două oceane erau astfel legate unul de altul. Se realizase

în sfârşit unitatea vastului continent America de Nord. Rezistenţa indienilor este definitiv înfrântă, „ultimul mohican", Sitting Bull, capitulează. Triburile sunt capturate, dezarmate şi închise în rezervaţii unde se lasă fie domesticite, fie seduse de civilizaţie, fie răpuse de aceasta.

Omul alb devenea stăpân absolut asupra întregului teritoriu. Civilizaţia Europei a pus stăpânire pe America: şinele căii ferate străbat de acum locurile unde odinioară vânau indienii.

în imediata vecinătate a Statelor Unite, la mai puţin de o sută de kilometri, în Cuba, spaniolii continuau să-şi menţină dominaţia asupra insulei, în pofida voinţei populaţiei locale, în februarie 1898, un cuirasat american ancorat la Havana fusese distrus de o explozie. Chiar dacă nu fuseseră stabilite cauzele, Spania era făcută responsabilă de acest act. Deşi spaniolii declaraseră că vor respecta toate pretenţiile americanilor stipulate într-un ultimatum, Statele Unite au intrat în război, în câteva luni, escadrele spaniole erau complet distruse în faţa localităţilor Manila şi Santiago, iar Cuba şi Puerto Rico ocupate. Spania a cedat americanilor Puerto Rico şi Cuba, aceasta din urmă primind statutul de teritoriu independent sub protectorat american. Era prima înfrângere suferită de lEuropa şi prima victorie a Lumii Noi împotriva bătrânului continent. Pentru Statele Unite acest moment a marcat începutul expansiunii coloniale (la acea dată, insulele Samoa xau deja colonie americană).

Alături de sentimentul mândriei naţionale, în societatea americană au început să se afirme apetenţe imperialiste. O

perioadă ce se va prelungi până în ajunul primului război mondial, adică vreme de aproximativ şaizeci de ani. Prospeţimea idilică, eroismul şi înţelepciunea de pe vremea preşedintelui Washington sau tragismul din timpul războiului civil deveniseră amintire. Istoria nu mai avea nici un farmec, în viaţa politică prevalau rivalităţile de grup care nu interesau opinia publică.

U iunie 1875, se naşte George Herbert Walker, în St. Louis, statul Montana.

La Boston, irlandezului Patrick Kennedy începea să-i meargă din ce în ce mai bine: îşi deschidea a doua tavernă, apoi a treia, iar, din profit, reuşise să cumpere o fabrică de produse alcoolice. Primul său băiat, Joe, tatăl viitorului preşedinte al Statelor Unite, vine pe lume în 1888. Patrick Kennedy îşi plasa banii şi în industria mineritului, şi în asigurări. Primul imigrant din familia Kennedy ajunsese prin urmare un prosper om de afaceri şi o personalitate marcantă în tot ţinutul Massachusetts.

Şi afacerile lui Prescott Samuel Bush merg bine; compania sa Buckeye Steel Castings Co. abia dacă reuşea să onoreze volumul mare de comenzi primite de la E.H. Harriman pentru construcţia de căi ferate. Harriman a fost susţinut financiar în acest business de William Rockefeller, interesat de expedierea pe calea ferată a petrolului fratelui său, John D. Rockefeller, fondatorul companiei Standard Oii Familia Bush „simte" mirosul beneficiilor din petrol şi nu peste mult timp reuşeşte să se impună drept o dinastie de temut în afacerile cu aurul negru din Texas.

Singurul copil al lui Samuel Prescott Bush, Sheldon Prescott, se naşte la 15 mai 1895.

1901. Prescott Sheldon Bush are cinci ani când William McKinley, preşedintele Statelor Unite, este asasinat, în septembrie, de un anarhist.

Secolul XX. începea o epocă în care toate evenimentele se explicau prin jocul forţelor economice, prin combinaţiile şi interesele principalelor grupări ce dominau societatea. Deosebit de puternice şi de bine organizate, grupurile de interese se coagulează în trusturi şi încep să exercite presiuni asupra Congresului şi administraţiei pentru a institui o politică „activă". Cei mai puternici sau cei mai abili deţin monopolul fabricării sau comercializării unui produs, fixează preţurile după cum doresc, fără să ţină cont de nici un alt considerent decât propriul interes. Capitalismul american, în plină ascensiune, îşi schimbă înfăţişarea şi capătă dimensiuni şi structuri noi, devine mai ambiţios. Totul se învârte în jurul goanei după profit. Trusturile care controlează presa modelează după voie opinia publică. Cetăţeanul american este convins de misiunea civilizatoare care revine Statelor Unite, datorită superiorităţii lor morale. Idealismul specific spiritului naţional se manifestă acum în planul unui imperialism incipient şi îi oferă o justificare. Naţiunea clocoteşte de vitalitate, ameţită de propriul ei dinamism, încep să se contureze trei noi tipuri umane: capitalistul, inventatorul şi filantropul. SUA aspiră la fapte mari.

Lupta împotriva trusturilor, deosebit de puternice, a căpătat concreteţe o dată cu venirea la Casa Albă a lui Theodore Roosevelt, un ideolog al Confederaţiei sudiste, ale cărei principii nu le poate uita. Sudiştii au, într-o măsură mult

iai mare decât nordiştii, sentimentul că luptă pentru exis-:nţa lor şi această convingere le transmite o energie sălba-că. Personalitate dinamică, plină de spirit, Roosevelt a iterzis trupelor federale să mai stea la dispoziţia trusturilor, i cazul unor conflicte sociale. Marele industriaş şi bancher P. Morgan, creatorul unui imperiu financiar cu procente nportante în reţeaua de căi ferate a Statelor Unite, la United tates Steel Corporation şi la General Electric, aflat în con-ict cu muncitorii minieri care fac grevă, a fost ameninţat cu ntervenţia armatei şi astfel obligat să le ia în seamă reven-icările.

Patrick Kennedy şi primul său fiu, Joe Kennedy, tatăl viitorului preşedinte

Politica externă americană intra şi ea într-o nouă fază -oondială. Iniţiativele şi intervenţiile militare ale lui Roosevelt e înmulţeau. Angajamentul lui Monroe şi recomandarea ongresului de a ţine Statele Unite departe de politica euro-eană erau date uitării, în 1906, la Conferinţa de la Algesiras, Dania, preşedintele american era prezent, pledând pentru ămânerea Marocului sub tutela Franţei, în conflictul franco-erman. Tratatul care punea capăt războiului ruso-japonez era emnat în Statele Unite, la Portsmouth, ca urmare a rolului de lediator pe care SUA îl jucaseră la Conferinţa de Pace de la aga, din 1907. însă opţiunea fermă a poporului american ontinua să rămână în favoarea neutralităţii.

Sentimentul naţional creştea în intensitate şi în majori-tatea ţărilor europene. Mişcările pacifiste animate în princi-pi de socialişti cunoşteau o audienţă crescândă. Trăsătura omună care însufleţea popoarele timpului devenise patrio-ismul.

Republicana deţineau fără întrerupere fotoliul prezident
ae pe vremea lui Abraham Lincoln, în 1912, confruntai
orgoliilor din interiorul partidului face ca democrat
woodrow Wilson sa ajungă preşedinte cu o majoritate relat
wilson, diplomat m ştiinţe politice la Universitatea Princetc
era un simpatizant al societăţii secrete Ku Klux Klan.

Universit arvarcl H"' ^ KeTMedy dâVine Proas Păt absolvent p
, . -feste doi ani, ajunge director de bancă şi se

Intră şi el j ***masă în afara războiului; dacă am participa, ar fi o***

căsătoreşte

.

politica, optând pentru democraţi, partidul imigranţilor
avea nouă copii.

'' EUroa bântUa ^^ ^ ^ rdnarma_ du

.

nedrepTantadeFranţa,deaceeadeclanşeazăonouăcrizămarcca
începea o cursă a înarmărilor terestre - între Germania, Franţa
Anglia - şi navale - între Germania şi Marea Britanie. Guvern

vjuvv-nttmte, prin subvenţionarea unei puternice campanii de presă.
viorau de torţa sentimentului naţionalist. La 12 iunie 191 Preşedintele Woodrow Wilson avea însă nevoie de un argu-
ambasadorul Franţei la Berlin scria: **„Departe *de minegândulc*** lent decisiv pentru a-şi susţine cauza în faţa Congresului. Iar
in acest moment, plutesc în aer ameninţări la adresa nw :esta nu s-a lăsat prea mult aşteptat: la 26 februarie 1917 era
P ^m^Inva_""- 15 zile mai târziu, la Sarajevo, arhiduci iterceptată o telegramă cifrată, în care Ministerul de Externe
mnz Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei, era aşa e la Berlin solicita ambasadorului german din Mexic să propu-
nat de un etnic sârb bosniac, adică supus austriac. ă guvernului mexican intrarea în război împotriva SUA şi
in seara zilei de l august, Germania declara război Rusi< ***recucerirea teritoriilor pierdute din New Mexico, Texas***
începea primul război mondial. ***i Anzona".*** Descoperirea mesajului a contribuit la decizia
poporul american dorea rămânerea Statelor Unite în af :ongresului, din 6 aprilie 1917, de a declara război Germaniei.
conmctului Prin urmare, în apelul său către ţară din ***tunci când răboiul va fi încheiat, vom putea să le impunem M***
august iyi4, preşedintele Wilson anunţa o politică de stri ***nostru de a vedea lucrurik",*** îi scria, pe 21 iulie 1917,

utralitate şi le recomanda concetăţenilor să nu-şi
mani-;te simpatia faţă de vreuna dintre părţile beligerante.
Sunt cesare încă 39 de luni pentru ca Statele Unite să
devină, i stat neutru, participant la conflictul militar.
în 1915 se năştea primul băiat al cuplului Joe şi Rose
.nnedy, botezat Joe, ca şi tatăl său.
La 7 noiembrie 1916, când era reales preşedinte, Wilson
declara ferm „neutralist", la fel ca şi contracandidatul său
.„ mea primarului din Boston, Rose Fitzgerald.

imă împotriva civilizaţiei!", îi declara Wilson
con-ierului principal şi bunului său prieten, colonelul
House. Marile interese ale băncilor, care aveau legături

m războiul din Manciuria. Germania se simţi Marea Britanie
şi Franţa, s-au constituit până la urmă în
.otivaţii ale intrării americane în război; SUA au creat iluzia
nui mare curent de opinie în favoarea renunţării la neutrali-

preşedintele Wilson prietenului său, colonelul House. To importanta comunitate a imigranţilor germani continua s opună renunţării SUA la neutralitate.

29 mai 1917, la Boston se naşte cel de-al doilea *băii* lui Joe, John Fitzgerald Kennedy. Convins că, pentru a re trebuia să plece din Boston, Joe Kennedy s-a instalat la f York. Anii 20 vor fi norocoşi pentru el, în ciuda crizei i nomice mondiale ce bătea la uşă.

în 1917 Prescott Sheldon Bush este proaspăt absolven Universităţii Yale şi... membru al Skull&Bones. Averell şi Ro Harriman devin şi ei membri ai organizaţiei. Tatăl său, Prescott Sar Bush, este numit în acelaşi an de Wilson preşedinte al comisiei „ US Industries Board", care se ocupa de fixarea preţurilor în indu. americană de armament. Din această poziţie, Bush îl sfătuieşte pe Rockefeller, fiul lui William, să preia o mică fabrică de armament.

în noaptea de 6 noiembrie 1917 şi a doua zi, în Rusia, te punctele strategice (gări, centrale telefonice şi telegrafice, u/ electrice) cad, aproape fără să opună nici o rezistenţă, în mâi bolşevicilor. Congresul Sovietelor hotăra formarea unui i guvern, Consiliul Comisarilor Poporului, al cărui preşedinte i numit. VI. Lenin. Ambasadorul francez la Petrograd îi asigui pe bolşevici de întregul sprijin militar şi financiar al Franţei, o mică majoritate, Comitetul Central a acceptat ***„ajutorul i harilor, reprezentanţi ai imperialismului francez, împo va tâlharilor germani".*** Standard Oii, compania lui 1 kefeller, cumpără de la ruşi, după Revoluţia bolşevică, 50% câmpurile petrolifere caucaziene, chiar dacă acestea erau ofi naţionalizate. Peste zece ani, Standard Oii va construi pri

nărie în Rusia, cu care încheia un acord privind prelucrarea •olului şi comercializarea acestuia pe pieţele europene. Industriaşul german August Thyssen simţea că „marele x>i" va înrăutăţi situaţia ţării sale, epuizându-i resursele şi dis-'ându-i economia; compania sa Thyssen&Co., cu 50 000 de ajaţi şi o producţie anuală de un milion de tone de fier şi oţel, un furnizor însemnat, dacă nu principal, al industriei de război mane. Revoluţia rusă şi intrarea în război a Statelor Unite s-au gat neliniştilor lui Thyssen. De aceea decide înfiinţarea la terdam a băncii „Bank voor Handel en Scheepvaart". jtralitatea Olandei asigura locul ideal din exteriorul Germaniei tru spălarea banilor din afacerile sale de război. Primul său fiu, drich (Fritz) Thyssen, fusese trimis la cele mai bune şcoli *l* ierciale din Europa. O dată cu apropierea de sfârşitul războiu-Heinrich, fiul cel mic al lui Thyssen, îşi schimba cu discreţie .onalitatea, devenind cetăţean maghiar, şi se căsătorea cu o tocrată din Ungaria, baroana Margrit Bornemisza de Kaszon; evenea baronul Thyssen Bornemisza de Kaszon. Decisiva pentru finalul războiului a fost contribuţia militară ericană. O forţă expediţionară constituită în Franţa, la începu-lunii septembrie 1918, şi uriaşa infuzie de oameni şi arma-nt au înclinat balanţa pe frontul de vest şi au contribuit la ter-iarea războiului cu un an mai devreme decât estimaseră ţii. Socialiştii germani puneau mâna pe Berlin. Era 10 noiem-:. A doua zi dimineaţa, la ora 5, aliaţii controlau ceea ce mai răsese din Germania. Se încheia oficial primul război mondial. Thyssen avea să relateze mai târziu, în autobiografia sa °*aid Hitler):* ***„în momentul semnării armistiţiului şi***

Fiul cel mar al lui August Thyssen, , Fntz, s-a numărat printre cei L care l-au finanţat ne *Hitiur* »• -au finanţat pe Hitler

August Thyssen

1934, Paul von Hindenburg
stinge din viaţă, r Hitler
controlează complet
srmania

Al doilea
al lui August Thyss
Heinrich, a devei
prin căsătorie, baro
Thyssen Bornemi:
de Kasz

Generalul Erich Ludendorff,
alături de Hitler

Tratatului de la Versailles, eu şi tatăl meu am fost p fund întristaţi de spectacolul, de o umilinţă abjec dat de Germania".

Europa era bulversată. Rusia, Germania şi mai ales Fra au pierdut 20% din populaţie. Rezervele de materii pri epuizate, transporturile dezorganizate, forţa de muncă def tară. Prin propriul exemplu şi propagandă susţinută, Rt sovietică agrava disensiunile dintre clasele sociale în între Europă, zdruncinând, în acelaşi timp, ideile liberale şi în< derea în sistemul parlamentar.

O mulţime entuziastă îl primea în 1919, la Paris, pe preşec tele american Wilson, sosit în Europa pentru a participa Conferinţa de Pace. Au avut loc discuţii îndelungate şi dificile, Wilson se afla de multe ori în dezacord cu Lloyd Georgf Georges Clemenceau. Preşedintele american, însoţit de colora Edward House, principalul său consilier, încerca să impt

inger ştampila de agent al Vaticanului. Nu e mai puţin vărat că, în toate acţiunile întreprinse de el, Retinger a bene-at de sprijinul Bisericii Catolice, în concepţia sa, o lume nd în înţelegere şi pace nu putea fi realizată decât supunând-o traiului puternicelor organizaţii supranaţionale. întors la Washington, pe Wilson îl aşteptau mari neplăceri: ublicanii, adversarii săi politici, profitând de absenţa sa, şiseră să recâştige majoritatea în Congres. Senatul american, e nu-i putea ierta lui Wilson iniţiativele în materie de politică ernă, a refuzat să ratifice Tratatul de la Versailles (noiembrie 9) şi a respins aderarea SUA la Societatea Naţiunilor. Pacea dezamăgit pe americani în idealismul lor; reaua-voinţă tată de aliaţi în privinţa achitării datoriilor nu corespundea cepţiei lor despre onestitatea în afaceri. Prin urmare, Statele iţe hotărau să nu se mai lase târâte în ciocnirile viitoare de pe rânul continent. America s-a retras şi „s-a baricadat", în 1921, reprezentanţii societăţii „Round Table" din

într-un document în 14 puncte, dar venea şi cu ideea înfiind g[lia erau a?te][Pta][ţ' în America_ la aero][Port][de colonelul unei Societăţi a Naţiunilor, în timpul lucrărilor, colonelul Hof[se]- [Câ][lva oameni de afacerl ?J politicieni înfiinţează o fusese oaspetele unui grup de englezi din cadrul societăţii seci [ietate botezată »][Counal on Forei][g][n Relations" (CFR),

aliaţilor o nouă concepţie de organizare a lumii, prezenţi „Round Table". Aceştia au apreciat iniţiativa preşedint Wilson şi au propus ca, în spiritul societăţii lor, să se reali; legături permanente cu elitele americane.

Economistul şi politologul Joseph H. Retinger, participan revoluţia mexicană (1910-1917), i-a sugerat „Tigrului", ac premierului francez Clemenceau, un plan de unire a Aust Ungariei şi Poloniei, sub haina unei monarhii tripartite călău de Ordinul Iezuit. Propunerea - respinsă de acesta - i-a adus

ituită exclusiv din cetăţeni americani dintre cei mai influ-i în SUA. Printre fondatori se numărau şi J.R Morgan, :rell Harriman, David Rockefeller, Prescott Samuel Bush. cadrul acesteia a fost admis un nucleu format exclusiv din ?lezi, membri ai „Round Table". De la crearea sa, toţi sedinţii americani, cu singura excepţie a lui Ronald igan, sunt membri ai CFR, dinainte de a candida. Din acest moment, Anglia şi Statele Unite vor deveni

.**
,

parteneri în problemele de politică externă. Iar oameni afaceri din cele două ţări vor avea un cuvânt greu de S] dacă nu decisiv.

Congresul american stabileşte după război o serie restricţii riguroase privitoare la admiterea noilor imigra Iniţiativele Statelor Unite şi influenţa Rusiei comuniste d neau factori esenţiali în viaţa lumii postbelice.

Haosul cuprindea Germania. Proviziile de hrană erau sfârşite. Iarna se abătea asupra unei naţiuni înfometate. L decembrie 1918, membri ai Ligii socialiste „spartachiste" băţ la uşa familiei Thyssen, însoţiţi de poliţişti înarmaţi. Augus Fritz erau arestaţi şi aruncaţi din închisoare în închisoare, ti de patru zile. De-a lungul acestui coşmar au fost martor execuţii teribile, menite să-i înspăimânte. Intenţia a dat re ţaţele scontate. O dată eliberaţi, cei doi erau înfricoşaţi de r climat politic din iubita lor Germanie. Nu puteau admite îns ţara lor era vinovată de propria-i moarte. Familia Thyssen convinsă că toate problemele Germaniei erau cauzate, ca apro de fiecare dată, de străini. Ei împărtăşeau convingerea (la fe mulţi alţii) că, în spatele Internaţionalei socialiste, se aflau ev)

între timp, fratele mai tânăr al lui Fritz, baronul Thys Bornemisza de Kaszon, se stabilea la Rotterdam, în Olar şi devenea acţionar majoritar la banca tatălui său, „Bank v Handel en Scheepvaart". Familia Thyssen dorea extindf afacerilor cu „cel puternic", adică cu Statele Unite.

1919. Un al 18-lea amendament la Constituţia americ interzicea fabricarea, comercializarea şi consumarea tutu băuturilor alcoolice, chiar şi a celor foarte slabe, pe întreg t

iul Statelor Unite. Prohibiţia dădea naştere unui comerţ mdestin de proporţii uriaşe. Luptele dintre *bootleggers* şi liţişti umpleau paginile ziarelor, iar prohibiţia acredita laginea unei Americi puritane, ipocrite şi conformiste.

Joe Kennedy anticipase modificarea legislaţiei şi investise importul de băuturi alcoolice, îşi dezvoltă afacerile, sta-ind contacte cu capii lumii interlope, în anii ce urmează, erea sa devine colosală.

Dar şi afacerile imobiliare erau profitabile. Fost campion box la categoria grea, George Herbert Walker realizase în ui 1920 o avere frumuşică în statul Missouri. Proprietar al or mari construcţii de locuinţe pe coasta de est şi al unui artament de lux în Manhattan, Walker era ceea ce se meşte „un pitbull uman". "Vânătoarea, golful şi scotch-ul nt pasiunile vieţii sale. Herbert Walker îi ura pe catolici şi evrei, deşi crescuse în spirit catolic. Străbunicul pe linie aternă al lui George Herbert venea din familia Harriman.

Averell Harriman, fiul şefului căilor ferate americane, nu dorea urmeze meseria tatălui său. Primeşte moştenire o firmă de ʳestiţii, W.A. Harriman&Co., cu sediul în New York City, şi îl gajează pe prietenul şi ruda sa mai îndepărtată, George Herbert alker, să conducă businessul. Edward Roland Harriman unny), fratele mai mic al lui Averell şi fost coleg la Yale cu escott Sheldon Bush, este vicepreşedinte la această companie.

Astfel se întâlneşte George Herbert Walker cu Prescott Sheldon sh şi, un an mai târziu, pe 6 august 1921, acesta îi devine ginere. douăzeci şi şase de ani, Prescott Sheldon Bush se căsătoreşte cu rothy Walker, fata şi singurul copil al lui George Herbert Walker.

Averell Harrintan
(1891-1986)

în Biroul Ov;
alături de preşedintele Trurn;
secretarul de si
George Marsh,
şi Paul G. Hoffma
administratorul Planului Marshi

. 2. *Speranţa poartă un nume: Partidul Naţional Socialist*

Ca după orice război, Europa avea şi ea nevoie de ivestiţii pentru reconstrucţie. Averell Harriman întreprinde călătorie în Germania cu scopul înfiinţării unei filiale a impaniei sale. Se întâlneşte pentru prima oară cu familia lyssen. Suntem în 1922. Harriman acceptă propunerea lui lyssen de a deveni parteneri de afaceri. Dar, mai târziu, [ermania era în criză socială, economică şi politică, ivernul german nu avea soluţii de ieşire. Practic, nu mai iverna. în Saxonia fusese instituit un guvern comunist, iar roarea roşie stăpânea regiunea. Fritz Thyssen povesteşte :va mai târziu: ***„Confruntaţi cu greve de amploare şi cu :tivitatea de producţie aproape oprită, ne aflam tr-o situaţie de inflaţie extremă. Guvernul de la •rlin pierdea teren. Era ruinat din punct de vedere*** **pianctan** ***Autoritatea se prăbuşea."***

La sfârşitul celui de-al doilea război mondial, Churchill şi Stalin erau aliaţi, în centru, Averell Harrîman, ambasadorul SUA la Moscova

In culmea disperării, Fritz Thyssen îl vizitează pe gene-lul Erich Ludendorff, erou militar şi rudă cu el. în timp ce 'imul avea o viziune apocaliptică, temându-se că ceea ce era ki rău abia urma să se întâmple, Ludendorff era optimist: **Există** ***o speranţă şi aceasta se numeşte Adolf Hitler***

şi Partidul Naţional Socialist". Cu un respect enorm de Hitler, Ludendorff considera că acesta „este *singurul car un oarecare simţ politic!"* şi îl încurajează pe Thyssen s; alături mişcării naziste: *„Va veni şi* ziua în care *îl vei urma.* spune acestuia, la despărţire.

Urmând sfatul generalului, Thyssen participă la ca reuniuni pentru a-1 asculta pe Hitler vorbind, în cele din u personajul reuşeşte să-1 fascineze. **JWi'-am** ***dat seama că talent de orator şi capacitatea de a călăuzi mulţin Ce m-a impresionat a fost ordinea care guverna aci reuniuni şi disciplina cvasimilitară a participanţii*** spune Thyssen. Ludendorff aranjează o întâlnire între H şi Thyssen, la Miinchen. *„Mişcarea nazistă",* îi spune Hitle; Thyssen, **„se *confruntă cu dificultăţi financiare, poate să crească îndeajuns de repede din lipsă de J duri".*** De aceea avea nevoie de cât mai mulţi bani pent combate conspiraţia iudeo-comunistă îndreptată împot Europei, visând la o monarhie fascistă germană, alimentat o producţie economică internă extrem de dinamică.

Thyssen a fost încântat; drept urmare, le-a dat lui H. şi Ludendorff 100 000 de mărci aur (250 000 de euro)] tru partidul nazist, alte companii din industria de cărburi oţel urmându-i exemplul. Astfel, mari industriaşi gern 1-au ajutat, din convingere, pe Hitler. Alţii au plătit şi ei, din teama de a nu rămâne pe tuşă, în cazul în care mişcj sa ar fi avut succes.

în 1924, Hitler era în închisoare. Hendrick J. KOUVJ hoven, directorul de la „Bank voor Handel en Scheepva]

i Olanda, este trimis de Thyssen la New York pentru a se âlni cu Walker şi fraţii Harriman. împreună înfiinţează *-[ion* Banking Corporation (UBC). Birourile băncii se aflau Broadway, la aceeaşi adresă cu W.A. Harriman&Co. imul preşedinte al acestei bănci este George Walker prbert. Firma lui Walker şi Harriman a vândut în anii ce au mat investitorilor americani, care au profitat considerabil pe urma boom-ului din Germania, bonuri de valoare de iste 50 de milioane de dolari.

La 12 iunie al aceluiaşi an 1924, se naşte cel de-al doilea băiat lui Prescoit Sheldon Bush. Sentimentele profunde ce trebuie să le lutrit Prescottfaţă de socrul său fac ca fiul să ia numele acestuia -'orge Herbert Walker Bush. Şi este alintat Poppy.

în 1926, după moartea tatălui său August Thyssen, la 'sta de 84 de ani, Friedrich (Fritz) devine conducătorul eia dintre cele mai mari dinastii industriale din Europa, ostenind o avere estimată la peste o sută de milioane de lari, precum şi imperiul industrial situat în Miihlheim, ihr. înfiinţează United Steel Works (USW), cel mai mare nglomerat industrial din istoria Germaniei. Thyssen îl uce la conducerea companiei pe Fredrich Flick, membru al ei alte dinastii industriale germane, proprietar în industria rbunelui şi fierului în Germania şi Polonia, care dorea apărat să investească în imperiul Thyssen.

Prescott Sheldon Bush împlineşte 31 de ani şi socrul său, George , hotărăşte să-i dea un imbold considerabil în afaceri, numin-vicepreşedintele său la W.A. Harriman&Co. în biroul lui escott lucrează numeroşi colegi de promoţie (Yale, 1917), printre

care se numără Roland Harriman. Ei sunt buni prieteni încă din mea studenţiei şi membri în „Skull&Bones", misterioasa organi: secretă din campus. In ciuda atmosferei fraterne, la Harriman&Co. se munceşte din greu, însă nimeni nu-l întrec! *Prescott Bush. Capacitatea sa de muncă şi flerul în afacei propulsează în scurt timp în postul de preşedinte la UBC. în a liul de administraţie, alături de Sheldon Bush şi Roland Hanii sunt trei naziști, reprezentanţii lui Thyssen.*

Fritz Thyssen şi asociatul său Flick îi recompens' extrem de generos pe Bush şi Walker, şi pe bună drept Stilul lor de a administra afacerile este pe placul tut datorită cifrei beneficiilor, iar talentul colectiv al celor p; prieteni şi succesul lor rapid uimesc întreaga breaslă a oai nilor de afaceri. UBC era canalul secret pentru banii negr naziştilor ce veneau din Germania în SUA via Olan Thyssen îşi asigurase în Olanda asistenţa prinţului Bernh; care se ocupa personal de afacerile acestuia, urmărind trâ ferul banilor ce veneau din Berlin, prin câteva bănci oland(înainte de a fi expediaţi la New York în UBC, pentru a l pierde urma. Adică erau „spălaţi".

Lui Hitler îi căzuse cu tronc imensul Barlow Palace, palat situat pe Briennerstrasse, în cel mai aristocratic cari din Miinchen, pe care dorea să-1 transforme în cartier gel ral al partidului nazist şi să-i schimbe numele în brună", în lipsa fondurilor necesare unei asemenea achiz: Hitler i-a cerut lui Hess să-1 contacteze pe Thyssen. Acei prin intermediul băncii sale din Olanda, „Bank voor Han) en Scheepvaart", îi trimite lui Hess sumele solicitat

erea cumpărării şi modificării palatului. Thyssen va turisi că cifra s-a ridicat la 250 000 mărci, însă, conform laraţiilor unor lideri naziști, numai modificarea palatului ;tase peste 800 000 de mărci (echivalentul a două milioane euro în zilele noastre). După achiziţionarea „Casei ne", Hitler şi Thyssen devin prieteni apropiaţi, în week--urile petrecute cu Adolf Hitler şi Rudolf Hess la Castelul neland, Thyssen susţinea că discuta exclusiv afaceri şi că era de acord cu ideile politice ale dictatorului, însă bine-oscutul jurnalist din acea vreme, R.G. Waldeck, care a

de vorbă ceva timp cu Thyssen în Pădurea Neagră, a as cu o impresie total opusă, în timpul unei plimbări, în [ia anului 1929-30, Thyssen i-ar fi mărturisit jurnalistului ^re încredere în Hitler, vorbind despre acesta cu afecţiune, ă-i consideră pe naziști drept „noii oameni" care aveau să hă Germania pe picioare, în decembrie 1931, Fritz Thyssen inscrie în Partidul Nazist. Discursurile lui Hitler, perso-itatea sa, criza economică şi sprijinul financiar masiv şi rializat din partea „Bank voor Handel en Scheepvaart" vor itribui la ascensiunea şi popularitatea sa de netăgăduit, în septembrie 1932, Thyssen invită elita magnaţilor ustriali din Germania la castelul său pentru a se întâlni cu Jer. Aceştia 1-au chestionat pe Hitler ore în şir, iar el a

uns tuturor curiozităţilor lor ***„cu cea mai mare satis-"***, îşi aminteşte Thyssen. în noiembrie, alegătorii ger-ii preferă din nou Partidul Comunist, ajutându-1 să obţină oritatea locurilor în Reichstag. Naziștii pierd astfel 35 de

Generalul von Schleicher este numit cancelar. '. naziştii făcuseră o înţelegere secretă cu preşedintele Paul Hindenburg pentru împărţirea puterii.

Anul 1929: lumea era cuprinsă de marea criză bursie:

W.A. Harriman&Co. cumpără societatea Dresser Inc tries (fondată în 1905 de Solomon R. Dresser) şi Henry Mallon este numit preşedintele acesteia. Mallon fusese q la Universitatea Yale cu „Bunny" Harriman şi cu Pres< Bush. Specializată în construcţia de conducte pentru ind tria petrolieră, Dresser Industries va onora cu priori comenziile de la Standard Oii Co., compania fami Rockefeller.

Prescott Sheldon Bush devine, un an mai târziu, directa; Dresser Industries ţi membru al Partidului Republican. Iar tatăl Samuel Bush, preşedinte la Federal Reserve Bank, este numit silier al preşedintelui republican Herbert Hoover. Nepotul Prescott Samuel Bush, Poppy (George Herbert Walker Bush), patru ani.

în plină criză economică, W.A. Harriman&Co. fuziom cu societatea engleză Brown Brothers, aceasta din ui păstrându-şi numele, în timp ce prima a devenit Brd Brothers Harriman. Noua firmă îşi avea sediul în 59, V Street, în timp ce UBC a rămas pe Broadway. Ave! Harriman şi George Walker aranjează ca Prescott Sheldoij fie al doilea om la conducerea noii societăţi anglo-americâ

Tot în aceşti ani se pun bazele holdingului „The Harrirr 15 Corporation". Una dintre societăţile componente la c Harriman îşi va păstra acţiunile este „Consolidated Siles

el Company", societate germano-americană, două treimi companie aparţinând industriaşului nazist Friedrich Flick. în Statele Unite, în acele vremuri nu era deloc bine să fii ăin sau să proferezi opinii „neortodoxe". Sacco şi Vanzetti, nefericiţi anarhişti italieni, bănuiţi de o crimă pe care au >at-o întotdeauna cu încăpăţânare, sunt trimişi, după ani aşteptare, pe scaunul electric. Execuţia lor provoacă un val indignare în Europa. O anumită tradiţie politică şi morală, cută din sentimentul superiorităţii Americii severe cu iconformismul, xenofobe şi chiar rasiste, ţâşnea din nou uprafaţă din adâncurile naţiunii americane şi făcea legea. Franklin Delano Roosevelt îşi număra voturile, care erau tigătoare. Criza economică şi morală îi aducea la Casa ia pe democraţi. Roosevelt, guvernator al statului New •k, câştiga alegerile pledând cauza oamenilor simpli, a or uitaţi timp de trei decenii de politicienii americani. w York, cel mai mare oraş evreiesc din lume, dar şi oraşul :ei mai mulţi irlandezi şi una dintre metropolele slave, era i rămas un bastion al democraţilor râvnit întotdeauna de ublicani.

O contribuţie financiară însemnată la campania electorală bi Franklin D. Roosevelt a adus şi irlandezul Joe Kennedy. 1932, Joe are nouă copii, cinci băieţi şi patru fete. ***^portant este să fii primul",*** le spune adesea Joe copi-f săi. Preşedintele Roosevelt va plăti preţul sprijinului anciar al lui Joe la campania sa electorală, când după multe ţări îl va numi, în 1938, ambasador la Londra, în drum 'e bătrânul continent, privind din avion oceanul, Joe

Kennedy se gândeşte că visul bunicului său Patrick, cu 90 ani în urmă când parcurgea drumul în sens invers, era sfârşit realizat. Urmaşii lui erau oameni scăpaţi de mizei înconjurat de familia sa numeroasă, Joe va ajunge „un şti al lumii diplomatice. Nefiind însă un vizionar politic, gafj acestuia îl vor face pe Franklin Roosevelt să-1 cheme de| post doar doi ani mai târziu.

Ales în noiembrie 1932, Roosevelt nu va intra în atribi decât pe 4 martie anul următor. Pe durata celor patru Iu situaţia Americii se va agrava şi mai mult; şomajul va ere în fiecare zi, 5 000 de bănci vor da faliment. Pe 4 mai 1933, instituţiile de credit îşi închideau porţile pe întreg te[1] toriul Statelor Unite. Economia americană atingea fun> prăpastiei. Roosevelt va acţiona imediat, cu o hotărâre ce trezi din nou încrederea americanilor. Congresul, care n refuza nimic, votează pe loc toate propunerile de legi trim de preşedinte. Procesul se va derula cu o rapiditate uir toare; anumite texte erau stabilite, discutate, votate şi sa nate în aceeaşi zi. Roosevelt va demara pe 9 martie progj mul *New Deal* de relansare a economiei americane. O lege urgenţă, propusă şi votată pe 9 martie, acorda mari put) organismelor federale, reglementa ca toate tranzacţiile săi efectueze pe bază de credit, interzicea tezaurizarea şi expj tul de aur. Opt zile mai târziu, 5 000 de bănci redeschideau porţile. Washingtonul punea la dispozi statelor 500 de milioane de dolari şi declanşa un vast pi| gram de lucrări publice: construirea de şcoli, amenaj unor aeroporturi, lucrări de canalizare. Toate acestea dau

[u şomerilor. Pe 16 iunie 1933, când Congresul îşi sus-.da lucrările pentru vacanţă, Statele Unite păreau să fi iptuit un fel de revoluţie. Şomajul scăzuse, economia îşi enise, băncile se redeschiseseră, fermierii îşi vindeau pro-ele la preţuri avantajoase. Roosevelt salvase Statele Unite la o catastrofă financiară, poate chiar de la revoluţie, sorul american îşi recăpătase încrederea, toate instituţiile fii sociale şi economice îşi recăpătaseră vigoarea. Pe 28 ianuarie 1933, von Schleicher era răsturnat de la ere, iar peste două zile Hitler devenea cancelar al rmaniei. Nu peste mult timp von Schleicher va fi asasinat, laliştii cred că, dacă von Schleicher ar fi rezistat până în rtie 1933, când Roosevelt prelua atribuţiile de preşedinte, .tele Unite şi Germania ar fi realizat o cooperare bazată pe ncipiile de politică externă promovate de administraţia ericană. Şi, probabil, al doilea război mondial nu ar mai fi t loc.

Protestele alegătorilor germani faţă de preluarea puterii către Hitler sunt ineficiente. La puţin timp, în februarie, istii organizează incendierea Reichstag-ului. Imediat lamentul german adoptă o lege ce permite atribuirea unor eri nelimitate cancelarului Germaniei. Punerea în aplicare cestei legi, după incendiul de la Reichstag, îi deschide lui Ier drumul spre dictatura pe care o dorea. Statele Unite au recunoscut, în noiembrie 1933, guvernul ietic, pe care diplomaţia americană sub republicanii de ă atunci îl ignorase cu încăpăţânare după Marea Revoluţie Octombrie, în acelaşi an trupele americane sunt retrase

din Nicaragua, iar amendamentul Platt, care stabilea, 1901, un soi de protectorat asupra Cubei, va fi abrogat u)

Hitler va demara programul de construire a unui cornj)

mai târziu, în 1934.

rutier, care să lege toate regiunile Reichului printr-o reţej autostrăzi de mari proporţii. El decide, de asemenea, noirea din temelii a potenţialului militar german. De acj va ordona „renaşterea" armatei germane şi, în acest sen: semna un contract cu Thyssen şi United Steel Wij Imperiul Thyssen devenea creuzetul industriei militare mane.

John Poster Dulles, care împreună cu fratele său, *t* Welsh Dulles, conduceau la New York firma de av<j Sullivan&Cromwell, negociază şi finalizează cu guvernu) Hitler un „agreement" pentru coordonarea întregului coi dintre Germania şi Statele Unite. Harriman Internationa formează imediat un holding de 150 de firme individ care vor gestiona toate exporturile din Germania către St< Unite. Allen Dulles va conduce în anii ce vor urma fi băncii germane Schroder din New York, bancă prin cat vor derula şi contractele din cadrul

petrolistul texan William Stamp Farish preşedinţi[1]™ Standard Oii Co. Acesta se mută imediat la New York întâlneşte cu Hermann Schmitz, preşedintele gigantf[atut] „agreement"-încheiat cu guvernul nazist.

Familia Rockefeller nu putea sta de-o parte şi îl aduc)

industrial german I.G. Farben. Militanţii nazişti înce] plătească tancurile petroliere ale companiei Standard O

sh îl va aduce pe preşedintele societăţii „Hamburg-erica line" (proprietate a lui

ă şapte ani, I.G. Farben va deţine 30% din acţiuni la Harriman-Walker-Bush), şedinţe si la filiala din Germania a lui Standard Oii Co.

ndard Oii, devenind şi ea o companie germano-americană. ndard Oii va trimite petrol în Germania via Elveţia, până 942. I.G. Farben producea gazul Zyklon B, utilizat în erele de gazare, iar la uzina sa de cauciuc sintetic folosea :onierii de la Auschwitz. Fraţii Dulles acordau asistenţă dică la I.G. Farben.

\Prescott Sheldon Bush, preşedintele băncii germano-americane ', asigura discreţia operaţiunilor financiare, cerută de partenerii nani. La momentul punerii în practică a „noii ordini" ovăduite de Hitler, acţiunile lui Prescott la UBC atinseseră cota imă. Prescott Sheldon îi arată lui Averell Harriman, la 19 mar-934, un număr din New York Times. *Guvernul polonez acuza*

nsolidated Silesian Steel Corporation" şi „Upper Silesian Coal Steel Company" (care reprezentau 45% din producţia de oţel a miei) de escrocherie, datorii excesive, contabilitate fictivă şi rit de securitate.

de prelungire a vieţii capitaliste prin mijloacele f mai bestiale şi cele mai monstruoase. Capitalismul recurge la fascism numai pentru că proletaria-

începe al doilea război mondial. Troţki scria, cu puţin timp înainte de a fi asasinat, în : ***„Fascismul este continuarea capitalismului, o ten-***

nu a reuşit să înfăptuiască, la timp, revoluţia socia-

'&"• Mulţi considerau că nazismul, ca şi partidul fascist al

lui Mussolini ajunseseră la putere mulţumită susţii marelui capital ce se vedea ameninţat de mişcările prole şi de revoluţiile socialiste.

După invadarea Poloniei, naziştii scot companiile Thyssen, Flick şi Harriman de sub tutela guvernului polo

„Consolidated Silesian Steel Corporation" era amplasat j apropiere de oraşul polonez Oswiecim, într-una dintre re

şi hotărăsc să înlocuiască salariaţii cu prizonieri. Comp nile cele mai bogate în resurse minerale. Acesta va de locul ales de Hitler pentru înfiinţarea lagărului de conc trare de la Auschwitz. Naziştii îi vor transfera în acest i pe evrei, comunişti, ţigani şi alte minorităţi. Prizonierii de muncă au fost împărţiţi între treizeci de societăţi, prii care se număra şi „Consolidated Silesian Steel Corporaţii

Deşi „Consolidated Steel" era proprietatea lui Thysse Flick, invazia lui Hitler în Europa îi înspăimânta pe ace? Fantomele primului război mondial încă îi urmăreau, aceea hotărăsc să vândă această companie lui U. Controlată complet de Harriman şi condusă de Bush, si etatea va fi rebotezată „Silesian American Corporation" ş deveni parte din portofoliul celor peste cincizeci de comp! aflate în posesia lui Harriman şi a UBC. Thyssen va plec Suedia şi, mai târziu, în Franţa, fugind de teroarea nazistă apariţia căreia contribuise din plin.

Faimosul constructor de automobile Henry Ford, admirator declarat al lui Hitler, va primi din partea acest în iulie 1938, la împlinirea vârstei de 75 de ani, Marea Cr a Ordinului Suprem al Vulturului German. Ford va fi prii

erican şi a patra persoană în lume căreia i se va acorda astă medalie, cea mai înaltă decoraţie oferită cetăţenilor iini de către regimul nazist. Benito Mussolini, un alt tnţist al lui Hitler, se bucurase de aceeaşi „onoare", un an i înainte. A doua zi, Germania declara război Statelor

La şase zile după declaraţia formulată de preşedintele Jnklin D. Roosevelt, secretarul Trezoreriei şi procurorul Unite.

icral american vor semna *Trading With the Enemy Act,* care îrzicea toate tranzacţiile comerciale cu inamicii Statelor iţe. Documentul nu îi va împiedica însă pe Prescott Bush, ţii Dulles, William Farish, Averell Harriman, George Iker, Henry Ford şi mulţi alţii să-şi continue afacerile cu rmania, cel mai adesea via Elveţia. Martie 1942. Procurorul general adjunct al Statelor Unite jnţă că William Stamp Farish pledează „nu contrazic" la zaţia de conspiraţie criminală cu naziştii. Actul de acuzare va susţine pe oferirea de către Farish naziştilor a patentu-de prelucrare a cauciucului sintetic şi aprovizionarea aces-a cu benzină pentru avioane şi submarine militare. John D. ckefeller va afirma că nu avea cunoştinţă de afacerile pe e le făcea William Farish.

Farish va fi descris public drept mincinos şi colaboraţio-t. în urma unui atac de cord, acesta moare în luna noiem-″ a aceluiaşi an. Nepotul său, William S. Farish III, ştenește milioanele de dolari făcute de bunicul său în aborare cu naziştii şi care nu au apucat să fie descoperite ancheta guvernamentală.

vSW.'V.'

Premierul britanic Winston Churchill şi preşedintele american Franklin D. Roose

Roosevelt (dreapta) şi succesorul său, Harry S. Truman

îmbrie 1941: Statele Unite război

ră în

Franklin D. Roosevelt, un bolnav la cârma lumii

La 20 octombrie 1942, an în care tânărul George wi nanul naţiunii americane. Registrele UBC dezvăluie, de HerbertBush îşi întrerupea studiile la Yale şi intra la o şcoal nenea, enormele fluxuri monetare care au afiuit prin aviaţie, guvernul Statelor Unite îşi va manifesta indignarea) rmediul familiei Thyssen, iar de aici guvernul realizează de tatăl său, Prescott Bush, şi de afacerile acestuia cu naz JBC nu este decât partea vizibilă a aisbergului. Opt zile mai târziu, pe 28 octombrie, guvernul american va { ,a 17 noiembrie 1942, guvernul Statelor Unite preia sechestru pe bunurile a două societăţi care serveau de parj sian American Corporation, iar Union Banking Corp. îşi

DPnfni afarprilp rpmrrmlui t-io-rW LJ„11„„J A___ : ^r____ ^: __,.•!,._.__ _i_ __......_i. 1 1 - i •

pentru afacerile regimului nazist - Holland American Trai Corporation şi Seamless Steel Equipment Corporation, am controlate de Union Banking Corporation. O lună mai ta sunt puse sub sechestru bunurile naziştilor de la Silej American Corporation, condusă de Prescott Bush şi socrul George Walker. Ordinul de sechestru, emis în cadrul L Comerţului cu Inamicul, prezintă Silesian Amer Corporation ca ***„un holding american cufiliak german poloneze"*** care deţine importante mine de cărbune şi zin Silezia, Polonia şi Germania. Ordinul de sechestru precize între altele, că, începând din septembrie 1939, aceste proprie

iuţea continua activitatea sub controlul biroului guverna- ital de conservare a proprietăţilor din străinătate, cu diţia expresă de a nu-i mai ajuta pe naziști.

Dacă guvernul american i-ar fi adus în justiţie pe aceia > colaborau cu Germania nazistă, consideră Charles ham, jurnalist la *New York Times,* ***„probabil că s-ar fi dus un scandal public cu consecinţe importante pra moralului opiniei publice, afectând, poate, şi ralul armatei."***

Membrii cei mai influenţi ai celor două partide, reprezen- d grupuri financiare şi economice puternice din Statele

-, —, ----------r„„„„ „ „. uv-^t^i.ium_ *ij^ij,* CU_I,BLC

piupncj-t giupuii imcuit-mic şi CUJIIUIIULC pULCIliiLC Ulii omiclc

sunt sub controlul regimului nazist care le utilizează pofte, ce susţineau efortul de război, vor face presiuni asupra întreţinerea maşinii de război. tiinistraţiei Roosevelt, pentru a fi mai flexibilă şi mai

/ Hll] PPnfă în anlirorAo T Arrii Pnm^rtiiliii *m* Tnimî/~nl Tr»

ulgentă în aplicarea Legii Comerţului cu Inamicul, în imb, aceştia îi propun lui Roosevelt înfiinţarea National r Board, pentru colectarea de donaţii private, necesare toarelor de război. Prescott *Sheldon Bush este instalat la conducerea lui National War*

Prescott Bush este acuzat public de către senatorul Truman drept un cvasitrădător, din cauza profitului obţinut de ta de pe urma maşinii de război naziste.

New York Tribune îi oferă pe tavă, în vara anului 1942, opi publice pe Bush şi Thyssen, denumindu-i *îngerii lui Hitler.*

Funcţionarii guvernamentali, analizând conturile bă UBC, descoperă că Prescott Bush şi acţionarii acestei bi au profituri considerabile, alături de membrii farni Thyssen, din contractele semnate cu Germania nazi

'rd.

In 1943, fiind încă în posesia acţiunilor sale la UBC, Prescott h demisionează de la conducerea companiei, iarAverell Harriman că ambasador al Statelor Unite în URSS.

Joe Kennedy (stânga),
alături de fiul lui, Robert (1943)

Băieţii cei mari ai iui Joe Kennedy se înrolează în armată de Ja începutul războiului, în Pacific, John Kennedy, la aai 26 de ani, comanda o vedetă lansatoare de torpile, în jst *1943, nava.* sa, atinsă de o torpilă *japoneză, se* scu-Jă. John salvează viaţa oamenilor săi, îndrumându-i să aţe spre o insulă pustie, de unde sunt recuperaţi mai târ- El este grav rănit la coloana vertebrală. Devine erou de boi.

Joe, fiul cel mare al lui Joe Kennedy, în care acesta îşi pu-toate speranţele, moare în *1944,* în Europa, în timpul ti misiuni aeriene secrete. Avea doar 29 de ani. Vestea a pietrit familia care îşi va îndrepta toată grija, chiar din acea la, asupra celui de-al doilea băiat, John, care era încă în Ivalescenţă.

Clanul Kennedy în

/Oportunist desăvârşit, Joe Kennedy întrezăreşte imediat leficiul pe care-1 poate obţine fiul său din faptele de arme. lanţează numeroase articole elogioase şi mai târziu un film picat gloriei comandantului lansatorului de torpile scufun-J în Pacific.

iPoppy, băiatul lui Prescott Bush, îşi întrerupe studiile şi se l>leză în armată, în timpul celei de-a cincizeci ţi opta misiuni, în de 2 septembrie 1944, avionul său este lovit de japonezi dea-Ira Pacificului. Coechipierii săi sunt împuşcaţi în timpul atacului, vrge H. W. Bush reuşind să se paraşuteze din avionul cuprins de f an. Patru ore mai târziu, este recuperat de submarinul U. S. S. ţback care patrula în zonă. Decorat cu Distinquished Flying Cross, ' Herbert Bush este demobilizat în acelaşi an. Are 20 de ani. l începutul anului următor, cu câteva luni înaintea terminării

Tţ^^^^%.

n, februarie 1945: u chill, Roosevelt şi Stalin decid soarta lumii

In 1942, George H.W. Bush se înrolează în armată

42

Desen din 194.' reprezentându-i p< Stalin, Roosevelt Churchill şi Chiang Kai Shek

43

iSsad

războiului, Poppy se căsătoreşte, student fiind la Universitatea Fitzgerald Kennedy este ales în al Xl-lea district din cu *Barbara Pierce.*

în Normandia, Franţa, se va deschide un nou fro II, Massachusetts. Are 29 de ani.

luptă. La comanda acestuia vine generalul american ^ David Eisenhower. Statele Unite îşi asigură o poziţie nantă în coaliţie.

iediat după război, autorităţile de ocupţie americane au fnoscut culpabilitatea marilor companii germane la lele realizate de regimul nazist. Generalul Telford Taylor, dintre principalii procurori în procesul criminalilor de ii de la Nurnberg, a cerut inculparea unor mari indus-

Un stop cardiac pune capăt, pe 12 aprilie 1945, ceh

11

AAJLA_L*ALVU.IL,U. U.LJIW1 IliCU.I IIIVJIII?"

îndelungate prezenţe în fruntea poporului american din is i germani. Printre aceştia se găsea şi Frederich Flick, aso- acestei naţiuni, Franklin Delano Roosevelt. Vreme de 12 d lui Fritz Thyssen.

comanda celei mai mari transformări prin care trecuse vrec concentrase în mâinile sale puteri excepţionale şi se afla n rechizitoriul său, Taylor declara: ***„Avem de-a face cu***

\eni mai înainte de toate însetaţi de putere şi de

republica. Statele Unite fuseseră aduse în poziţia de pe toate planurile: economic, militar şi politic. Războiul eq *învintogăţire.* ***Ignor dacă Flick sau asociaţii lui îi*** tual câştigat, dar pacea putea fi pierdută. Din fericire, sucea ***detestau cu*** lui Roosevelt, Truman, avea să fie un om de stat pe măsura; ***'arai pe evrei: este foarte posibil ca să nu fi fost nicio-i*** tor responsabilităţi. Mic negustor, intrat în politică după ce j ***interesaţi de problema decât până acolo unde*** faliment, Harry Truman a fost dublura lui Roosevelt. ***aceas->ra de importanţă pragmatică, depăşind propria lor ne şi propriile lor sentimente".*** *Şi,* a continuat el, ***zaţii sunt oameni bogaţi, posedă multe***

Truman decide, pe 6 august 1945, lansarea primei bofc. ***Ei vă vor spune, fără îndoială, că au crezut în ca*** atomice asupra oraşului Hiroshima. Japonia nu capituliemi ***sacru al proprietăţii private şi că l-au susţinut pe*** Americanii nu uită Pearl Harbour. Trei zile mai târziu, ***V* pentru că erau convinşi de ameninţarea constituită***

august, peste locuitorii oraşului Nagasaki cade o ***omuniştii germani f aţă de această naţiune. Dar uzinele*** bombă atomică. Japonia capitulează. ***Rombach şi de la Riga aparţin cu totul altcuiva".*** an

Al doilea război mondial se termină. Dar planeta nu, Kershaw, în cartea sa *Hitler 1936-1945: Nemesis,* scrie: ***mai*** linişti. Noi războaie, cu reguli noi, de neînchipuit îrj ***fermi susţinători ai naziştilor au interpretat boiul*** moment, sunt deja în pregătire. ***ca o măsură preventivă pentru a evita dis-culturii occidentale de hoardele bolşevice. Ei cu tărie că***

Joe Kennedy îl convinge pe băiatul său John să se pre ***Europa nu va fi niciodată liberă Mea distrugerii*** la alegerile pentru Camera Reprezentanţilor şi, cu bani îi ***complete a «bolşevismului evreiesc»."*** *45* organizează campania electorală. Pe 5 noiembrie

u«»i ,-, teni: Robert Lo.au şt Averell Harriman în 1936 şi 1919

La 12 aprilie 1945, Harry S. Truman devine preşedinte al Statelor Unite

Truman şi Eisenhj
Iad
salutând vi|

]. Prietenii şi duşmanii se schimbă, interesele rămân permanente

>cul primelor două bombe atomice pe care le-a cunoscut irea nu trecuse, când, pe 25 octombrie 1945, la Ministerul irii, Comitetul Lovell, prezidat de Robert A. Lovell, gândea ctul de organizare a activităţii serviciilor secrete ale or Unite, după al doilea război mondial. Potrivit noii for-propuse de Comitet, acestea trebuia să fie subordonate tei şi să se constituie într-o unică instituţie de colectare şi crare a informaţiilor obţinute din activităţi de spionaj, în Statelor Unite, cât şi din contraspionaj, în interiorul ţării, ţia propusă presupunea un buget independent şi tarea de către Congres a acţiunilor sale, care nu trebuia să ă publice. Lovell făcea presiuni pentru păstrarea în con-e a serviciilor secrete de tipul Counter Intelligence Corps, umentul utilităţii lor într-o eventuală situaţie de război... leten din copilărie cu Harriman, Robert A. Lovell este vent al Universităţii Yale şi, după cum se va afla mai târ-embru, din 1917, al societăţii Skull&Bones. Fiind direc-Brown Brothers Harriman Co., Lovell se consulta şi cu său de universitate, acum partener de afaceri, ott Sheldon Bush.

August 1945, Potsdam, Germania: C. Attlee, H. Truman şi I.V. Stalin

Un cuvânt de spus la proiectul de organizare a serviciilor ;ecrete 1-a avut, cu siguranţă, şi Allen Dulles, prietenul lui yerell Harriman şi al lui... Prescott Bush.

Allen de-abia se întorsese din Elveţia, unde, din 1942, :onducea oficiul Counter Intelligence Corps de la Berna cu nisiunea de a-i urmări pe nazişti. Cu un picior în spionaj şi u altul în afaceri, Allen Dulles va realiza „o pace separată" u germanii conservatori şi cu industriaşii antinazişti, „sem-ată" prin intermediul contelui Moltke, naşul lui Kurt von chroder, ale cărui interese financiare la New York erau eprezentate de Allen. în această misiune a fost ajutat de iValter Schellenberg, fostul şef al serviciilor de informaţii le.... SS: un personaj despre care FBI susţine că era în misi-ne în Statele Unite, la sfârşitul anilor 1930.

Averell Harriman îşi încheie mandatul de ambasador la oscova în 1946, revine la New York şi preia conducerea :cretariatului pentru comerţ al Statelor Unite, până în 1948.

într-un ziar din Los Angeles, în 1946, se putea citi un unt prin care Partidul Republican şi un important grup de meni de afaceri legat de Prescott Sheldon Bush căutau o :rsoană tânără şi maleabilă, care să candideze pentru [ongres în circumscripţia 12 din districtul California şi care le reprezinte şi interesele în zonă. Richard Nixon îndepli-a toate condiţiile cerute, prin urmare este angajat. Ca tânăr iţer în Marină, Nixon se ocupa, din 1945, cu analiza şi jcenzia documentelor capturate de la nazişti de către arma-

Averell Harrir în vremea cano era ambasadoq SUA la Mosco alături de Stali

americană. în aceste documente figurau şi foşti clienţi ai Allen Dulles. Dulles face un târg cu Nixon: arderea docu-

'•• 'f*

mentelor ce îl priveau pe Karl Blessing, fostul şef al cartel «fiţerii CIA primesc ordinul de a se infiltra în partidele lui petrolier nazist Kontinentale 01 A.G. - „Konti" în schij jmuniste din Europa însă, în faţa foştilor lor aliaţi ameri bul finanţării viitoarei campanii electorale. j mii se află complet descoperiţi: nu posedă nici informaţii"

La l martie 1946, serviciul secret de informaţii america ici informatori.

Counter Intelligence Corps (CIC), decretează că ţinta prini Naziştii sunt în avantaj, din acest punct de vedere cu cel pală de urmărit pentru viitor e Moscova, în vizor se afla, n uţ[in zece] ani de experienţă, căci, începând din 1930 spionii concret, obţinerea de informării nrivind nrdinplp rlp Inntăi eichului reusispră să *mna-ni*^^*x* „„*„] _____ concret, obţinerea de informaţii privind ordinele de luptă. Armatei Roşii şi NKVD (serviciul sovietic de spiona biografiile responsabililor sovietici şi intenţiile lor.

Serviciile secrete de informaţii preiau din acest mome| al istoriei controlul şi vor avea un cuvânt greu de spus jocurile politice ale naţiunilor. Şi nu de puţine ori, un cuvâ decisiv.

CIA este înfiinţată oficial la 26 iulie 1947, după p <w scripţiile Comitetului Lovell. Gaddis Smith, profesor de is rie la Yale, spunea: ***„Yale a influenţat CIA mai mult det*** [is]pre el este vorba, nu preciza nici o excepţie de la ***oricare altă universitate, dându-i acesteia ambiJf***[er]aţiune, nici naziști, nici SS-işti. însă nu toţi racolaţii" ***propriei săli de clasă".***

Rolul CIA va depăşi domeniul informaţiilor: ea va chemată să intervină acolo unde diplomaţia se va dovl[ver]?[u]naţi ai SS şi opozanţi ai regimu

, ___r,,,,,, um *u*j\j, ajJiuim

eichului reuşiseră să construiască reţele solide de agenţi la loscova şi să întocmească mii de dosare secrete. Acestea ar argumentele pentru care americanii se hotărăsc să înroleze azişti. Unul dintre responsabilii CIC (care devine şeful CIA ' sfârşitul anilor 1960) scria, în septembrie 1946: *„Una din-*

'«« *mai stringente priorităţi este să-i descoperim pe cei germani care au experienţă informativă în Rusia şi reperam pe cei care pot continua aceeaşi activitate*

M™ noi". In acest memorandum, Richard Helms căci

•au criminali de război. Este cazul

i r. „. .^nuiui iia^au :. Celebru este izul generalului Reinhard Gehlen, comandant al Abwehr pe Mtul din Est, care şi-a oferit serviciile americanilor începând n iulie 1945, pentru ca, în 1956, să devină primul şef al BND, rviciul de spionaj al Germaniei de Vest. Arestat de americani

ofiţeri ai serviciului informaţii al armatei germane, unii dintre ei duşmani

insuficientă, iar acţiunea militară contraindicată. De începutul anilor 1950 se vor înmulţi acţiunile de război] hologic finanţate de partide politice proamerica provocările, misiunile împotriva sindicatelor sau mişcăr ^iuvuv_aiin,, mioiumic mipuiuvd siiiuiLdiciui bdu imşuui —' «>- opiundj *di* uermanici de Vest. Arestat de americani de opoziţie, susţinerea unor lovituri de stat, antrenarea n [1945]- maiorul SS Wilhelm Hottl, fost participant, în mai şi cenarilor, operaţiuni speciale şi secrete. Politice, econon [nie] [19]44, la deportarea a 440 000 de evrei unguri'în lagărul sau înglobându-le pe amândouă, obiectivele CIA vor fi cai [la]Auschwitz, depune mărturie în procesul de la Niirnberg flate sub o denumire unică: lupta împotriva comunismu [zvăl]uind, primul, crimele Holocaustului: ***„La sfârşitul***

lumi august jg44) ***Eichmann mi-a spus ca în lagărde ext^rmi nare au fost omorâţi aproximativ patru milioane ae evrei, iar alţi d<wâ mi ii oane au fost lichidaţi pnn alte metode."*** Hottl a mai declarat în faţa tribunalului ca ci ra morţilor era secret de stat. Wilhelm Hottl, confiden-i, ., man n, era însă şi specialist în domeniul infiltrărilor de comunişti în Europa de sud-est. Drept urmare, m 1947 este eliberat şi trimis ca agent Counter intelligence Corps]a viena. Ofiţerul superior SS Hermann Hoţie îndeplinea în 1942 funcţia de comandant adjunct al operaţiunii *Reinhard* ce viza exterminarea evreilor care trăiau m Polonia ocupatl H6fle . cd care a reuşit să se sustragă timp de 12 ani urmăririi de către justiţia poloneză - a fost recrutat de CIC, în februarie 1954, sub falsul nume de Hans Hartman. ***„Subiectul este punctual şi politicos. Ar putea Ji un agent fiabil pentru noi, în ciuda trecutului său legat ae SS si Gestapo",*** notează un agent CIC. Şi Klaus Bărbie, tostul şef al Gestapoului din Lyon, Franţa, devine agent al serviciu]ui secret american CIC.

Guvernul olandez demarează după război investigaţii pentru a da de urma bijuteriilor furate familiei regale. Suni cercetate şi conturile de la „Bank voor Handel er jcneepvaart'. Se descoperă tranzacţiile efectuate de „Silesiar American Corporation", între Germania şj statele Unite, iai girantul băncii, H.J. Kouwenhoven, este chemat la interogatoriu, fcocat de faptui că matrapazlâcurile vor fi descoperite, | acesta da o fuga la New York, pentru a se consulta şi a-i pune m garda pe Prescott Bush şi asociaţii săi. La scurt timp după

Crăciun, în 1947, conform informaţiilor furnizate de serviciile secrete olandeze, Kouwenhoven se întâlneşte cu Prescott. După numai două săptămâni de la această întrevedere, Kouwenhoven moare, aparent în urma unei crize cardiace.

In ziua de 12 martie 1947, preşedintele Truman anunţă acordarea de asistenţă economică şi militară ţărilor ameninţate de imperialismul sovietic şi hotăreşte să ia locul Marii Britanii în Grecia şi Turcia.

Pe 5 iunie, într-un discurs istoric, secretarul de stat, generalul George Marshall, invită naţiunile europene să se pună de acord pentru a beneficia de un plan de ajutor economic finanţat de Statele Unite. Planul Marshall salvează Europa occidentală de la dezastrul economic.

Partidul Democrat avea în persoana lui Harry Truman un conducător combativ, experimentat, cunoscător al dedesubturilor jocurilor politice, ceea ce îi va aduce, în 1948, o victorie electorală neaşteptată.

Ca tânăr republican, Richard Nixon devenea „purtător de cuvânt" al lui Allen Dulles în Congres.

Cazul lui Alger Hiss, oficial la Departamentul de Stat, acuzat şi condamnat în 1950 pentru conspiraţie comunistă şi spionaj, va oferi substanţă acuzelor senatorului McCarthy.

!fAm în mână o listă cu numele comuniştilor care lucrează şi gândesc regulile la Departamentul de Stat (american)", declara Joseph McCarthy. Acest discurs anunţa începutul unei noi epoci, de suspiciune care va evolua curând spre isterie, pentru a se termina în ură. Legea McCarthy, prin care se interzicea comuniştilor intrarea în SUA, va instala

Iulie 1947: Harry S. Truman semnează Planul Marshall

Preşedintele Trumar la ceremonie de învestire; in centru, generaluî Dwight , Eisenhower l

pentru mulţi ani revizionismul anticomunist în Statele Unite.

McCarthy, un ex-democrat ce schimbase sensul de mers, devine obsedat de subiectul „trădării din interior" şi al spionajului prosovietic. Fără să demaşte vreo cârtiţă în întreaga sa carieră, senatorul a reuşit în schimb să creeze o isterie de masă prin denunţuri la adresa unor persoane aflate în slujba diferitelor departamente ale administraţiei americane. Adesea la întâmplare, susţinute cu cifre „exacte" ale numărului de agenţi străini care penetraseră instituţiile statului, acuzaţiile aveau să stârnească pasiunile publicului, ca şi pe cele ale vânătorilor de vrăjitoare. Această isterie era efectul a ceea ce Richard Hofstadter denumea „stilul paranoic în politica americană". Totuşi, cazul soţilor Julius şi Ethel Rosenberg, membri ai Partidului Comunist American încă înainte de război, va veni ca un duş rece nu numai asupra societăţii americane, ci asupra întregii lumi, care se temea de expansionismul comunist sovietic. Soţii Rosenberg au făcut parte din reţeaua de spionaj sovietică şi au transmis viceconsulului URSS la New York date secrete ale procesului de construire a bombei atomice. Arestaţi în 1951, au fost condamnaţi la moarte şi executaţi în anul 1953, în ciuda unor proteste virulente în presă şi a unei opinii publice favorabile graţierii. Ei au fost primii civili americani condamnaţi la moarte pentru spionaj.

Comitete şi comisii investighează activităţile în sindicate, în industria filmului, în şcoli şi universităţi, în structurile militare, în comunitatea ştiinţifică din domeniul nuclear. Se

lasă, de obicei, cu concedieri, ameninţări, chiar arestări pentru simpla vină de a fi fost simpatizant sau membru al unei grupări radicale şi de a refuza să „spui numele" colegilor. Intr-un sens, radicalii americani se vedeau răzbunaţi. De o parte, drama individuală; de cealaltă, o cultură americană zdruncinată.

O mare parte dintre politicieni căzuseră lamentabil la testul democraţiei, fie dând apă la moară persecuţiilor - din 221 de congresmeni republicani, 185 au cerat să facă parte din HUAC (Comitet de Investigare a Activităţilor Neamericane) în 1953 -, fie ignorând principalele instrumente ale acestora. De partea cealaltă a baricadei, politicieni precum tânărul Richard Nixon făceau carieră. Acesta, împreună cu senatorul McCarthy, primesc volume cu informaţii clasificate de la CIA în susţinerea acuzaţiilor la adresa administraţiei Truman.

Sfârşitul lui McCarthy a venit brusc, în 1954, după ce senatorul dezechilibrat începuse să plaseze acuzaţii în stânga şi în dreapta, de la preşedinte şi secretarul de stat la armata americană.

Nixon îi ia locul şi lucrează, în spatele uşilor închise, cu directorul CIA. Mulţumită de „asistenţa" primită din partea lui Nixon, CIA nu vedea şi motivele precise ale interesului manifestat de acesta. „Ţinta" vizată era Dulles, care recrutase naziști sub acoperire la Oficiul pentru coordonarea politicilor din cadrul Departamentului de Stat, al cărui şef, Frank Wisner, racola, la rândul său, emigranţi est-europeni organizaţi în reţele puternice, care începuseră prin a lucra pentru SS, apoi; pentru britanici, pentru ca în final să-1 „servească" pe Dulles.

Un ofiţer de informaţii israelian consideră că, atunci când Dulles folosea fraza „never again", nu se referea la Holocaust, ci la pierderea alegerilor în faţa lui Truman. în ochii evreilor, Allen Dulles a fost un demon care „infectase" serviciile de informaţii ale Vestului cu nazişti recrutaţi.

Crearea Statului Israel provoacă dezbateri aprinse în sânul guvernului american. Preşedintele Truman avea nevoie de voturile evreilor la următoarele alegeri. De asemenea, considera că aceştia, după atâţia ani de suferinţe şi persecuţii, merită să fie stăpâni pe un pământ al lor. Totuşi, cei mai apropiaţi consilieri ai săi de politică externă, George Marshall şi Robert Lovett, „se ***opuneau categoric naşterii Israelului. Deşi un cămin al evreilor ar fi un act umanitar, acesta ar aduce un risc real securităţii naţionale... Este absolut vital ca Statele Unite să-şi protejeze conductele de petrol din Orientul Mijlociu. Susţinând cauza sioniştilor, nu vom face decât să-i ridicăm pe arabi împotriva noastră." Şi, adaugă Lovett, „Israel ar fi*** **un** ***aliat printre mulţi alţii".***

URSS lansează programul său de înarmare nucleară, începea războiul rece. Acesta va determina Statele Unite să se implice din ce în ce mai mult; epoca izolaţionismului dorit de cetăţenii americani era definitiv apusă. Inamicul nu mai este Germania lui Hitler, ci fostul aliat al Statelor Unite, URSS, care ameninţa să-şi extindă dictatura în teritoriile pe care le ţinea sub control şi, mai departe, spre Est. Statele Unite vor plăti până la sfârşitul secolului pentru acest război un preţ incalculabil în bani şi vieţi omeneşti. La rândul său, războiul

rece va alimenta în anii ce vor veni, prin continua ameninţare a războiului nuclear, mcCarthyismul, criza cubaneză, „războiul stelelor".

Guvernele ţărilor vest-europene, speriate de agresiunea diplomaţiei comuniste de la Moscova, concep împreună cu Statele Unite un sistem de alianţă, Pactul Atlanticului de Nord; Eisenhower devenea primul comandant suprem al forţelor NATO.

Pentru a treia oară, contingentele americane debarcă în Europa, în plină pace, cu titlu preventiv, şi vor rămâne aici până...

La 8 februarie 1948, în Columbus, statul Ohio, Samuel Prescott Bush, tatăl lui Prescott Sheldon Bush, bunicul lui George Herbert Walker Bush şi străbunicul lui George Herbert Bush, se stinge din viaţă.

George Herbert Bush are doi ani fără patru luni, iar tatăl său este proaspăt absolvent al Universităţii Yale şi membru al confreriei secrete Skull&Bones.

George H. W. Bush se mută, la scurt timp, cu familia sa din Noua-Anglie în Midland, statul Texas, şi se angajează, în afaceri cu petrol, la compania Dresser Industries, companie la care tatăl său, Prescott Sheldon, este un acţionar important.

Fritz Thyssen moare în Argentina, la vârsta de 78 de ani, pe data de 8 februarie 1951, se pare, încolţit de regrete. El rămăsese revoltat de felul în care a fost tratat în Europa, după *război,* şi de faptul că istoria îl va reţine drept cel mai important finanţator al lui Hitler. După moartea lui, biroul guvernamental american de conservare a proprietăţilor din

străinătate va transfera bunurile Union Banking Corporation către Brown Brothers Harriman Co. Acţionarii rămaşi şi-au vândut şi ei acţiunile.

AvereJl Harriman, nu de mult timp director la „Mutual Security Agency", se bucură pentru numirea prietenului său din copilărie, Robert Lovell, în funcţia de secretar la Apărare, în locul generalului Marshall. împreună cu partenerii lor de afaceri şi de asistenţă juridică, fraţii Ailen şi John Poster Dulles, cei doi, AvereJl şi Robert, ajung la concluzia că serviciile secrete ale guvernului american trebuie să desfăşoare intense campanii de propagandă şi experimentări psihologice în masă, în interiorul Statelor Unite, şi campanii paramilitare în străinătate, pentru a contracara primejdia expansiunii ideologiei comuniste. Harriman se implică în crearea „Psychological Strategie Board", în 1951. Din funcţia pe care o deţine, Averell Harriman va *organiza, până* în 1953, operaţiuni de „război psihologic".

Prescott Bush a primit, pentru partea sa din UBC, adică pentru o acţiune, un milion şi jumătate de dolari. Cât despre restul...

Printre cei ce au anchetat legăturile dintre Bush şi nazişti îl găsim pe John Loftus, procuror în cadrul departamentului crime de război din Ministerul Justiţiei. Loftus acuză familia Bush că ar fi primit 1,5 milioane de dolari pentru acţiunile de la UBC, o dată cu lichidarea acesteia, în 1951. într-un discurs public, Loftus afirmă: ***„Aceasta este originea averii familiei Bush: Al Treilea Reich".*** *într-un interviu acordat jurnalistului Toby Rogers, procurorul spune:* ***„Este deja scandalos faptul că familia Bush a contribuit la producerea de bani pentru ca***

Thyssen să poată finanţa ajungerea lui Hitler la putere. Dar să acorzi susţinere inamicului în timp de război, aceasta este trădare pur şi simplu. Chiar dacă finanţarea maşinii de război a lui Hitler este detestabilă, favorizarea şi încurajarea Holocaustului sunt de-a dreptul odioase. Minele de cărbune ale lui Thyssen au utilizat deportaţi evrei, cu singurul păcat că erau «produse de aruncat». Sunt şase milioane de schelete pe conştiinţa familiei Thyssen şi rămâne de găsit un răspuns la numeroasele întrebări istorice legate de delictul de crimă, privind complicitatea familiei Bush", *încheie John Loftus.*

Lipsit de scrupule, republicanul Prescott Bush intră activ în politică şi susţine financiar campania electorală a generalului Dwight David Eisenhower, fostul comandant-şef al Forţelor Aliate din al doilea război mondial, li propune acestuia, drept vicepreşedinte, pe protejatul său şi al lui Allen Dulles, Richard Nixon.

Prescott Sheldon Bush candidează şi el, cu succes, la postul de senator al statului Connecticut, pe care îl va ocupa atâta timp cât preşedintele Eisenhower va sta la Casa Albă, adică până în 1962. Fraţii Dulles, prieteni ai lui Bush, intră şi ei în echipă: Allen, ca director al CIA, John Poster, ca secretar la Departamentul de Stat. Din 1952 până în 1962.

Deşi foarte bolnav, democratul John F. Kennedy, intrat în cursa pentru Senat, câştigă un loc în Camera Superioară, la alegerile din 1952, învingându-1, spre surpriza republicanilor, pe candidatul acestora. Avea 34 de ani.

Republicanii îşi dau seama că familia Kennedy este un adversar ce va pune totul la bătaie pentru a-şi croi drum pe

I\

scena politică a Statelor Unite. Tot „clanul Kennedy" s-a mobilizat pentru şeful său de grup, iar milioanele tatălui ambasador au fost de un real ajutor.

Senatorul republican Prescott Sheldon Bush, la cei 67 de ani ai săi, privea gânditor, în timpul şedinţelor din Senat, la tânărul democrat de numai 34 de ani, John E Kennedy. Şi se gândea la protejatul său, Richard Nixon, şi la băiatul său Poppy, George Herbert Walker Bush, care avea 27 de ani.

Filosoful polonez Joseph H. Retinger considera că lumea afacerilor nu poate fi controlată fără participarea Statelor Unite. Ca urmare, declanşează o campanie pentru crearea unei comunităţi atlantice, care, în concepţia lui, ar fi făcut din dezvoltarea Europei o importantă ţintă pentru politicienii americani şi, în acelaşi timp, ar fi împiedicat retragerea lor într-un izolaţionism politic. Pentru a-şi realiza proiectul, Retinger caută să-1 câştige de partea sa pe prinţul Bernhard, soţul reginei luliana a Olandei, ţinând cont şi de relaţiile sale de prietenie şi de afaceri cu americanii, stabilite în timpul războiului. Prescott Bush, familia Rockefeller, familia Harriman, William Ferish, Allen Dulles se numără printre aceştia.

Prinţul Bernhard deţinea poziţii importante în Royal Dutch Petroleum (Shell Oii) şi Societe Generale de Belgique, o importantă corporaţie multinaţională.

în 1952, Retinger îi propune prinţului Bernhard organizarea unei conferinţe secrete în care liderii ţărilor NATO să discute deschis şi sincer problemele internaţionale ale momentului. Prinţul a fost de acord în totalitate cu propunerea

Dwight D. Eisenhower, preşedinte al Statelor Unite (1953-1961), în timpul campaniei electorale. Alături de el, vicepreşedintele Richard Nixon

'^^HRi^PW"^^

**Dulles Allen Welsh,
director CIA**

**Robert Lovett
luând masa cu
preşedintele
Eisenhower**

**Senatorul
Prescoţt Bush,
alături de i
preşedintele i
Eisenhower *i***

lui Retinger şi a luat legătura cu administraţia Truman. Deşi ideea a fost bine primită, americanii n-au făcut nimic concret decât după instalarea la Casa Albă, un an mai târziu, în 1953, a lui Dwight David Eisenhower.

Pentru campania prezidenţială din 1952, republicanii au constituit un Departament etnic, care recruta fasciştii nemulţumiţi, ce sosiseră în Statele Unite după al doilea război mondial. Cum aceşti emigranţi apreciau politica de „libertăţi" propusă de tandemul Eisenhower-Nixon, voturile lor vor fi decisive pentru victorie. Relaţia dintre Nixon şi nazişti a fost dezvoltată şi pentru că fostul lor candidat republican a pierdut în faţa lui Truman, în 1948, pe votul evreilor. Nixon, ca vicepreşedinte, este determinat să-şi construiască propria bază electorală etnică şi republicanii vor modifica legea imigraţiei, permiţând foştilor nazişti, chiar foşti membri ai SS, să pătrundă în Statele Unite, între CIA, filialele organizaţiilor alcătuite din fasciştii emigraţi din Europa centrală şi de est şi şefii locali ai filialelor Partidului Republican din Statele Unite se construiesc relaţii strânse. Motivul pentru finanţarea pe ascuns a acestora este clar: contracararea evreilor care votau cu democraţii.

Documente recente ale FBI arată că unul dintre oamenii folosiţi de Nixon era, din 1947, şi un anume Jacob Leon Rubinstein, provenind dintr-o familie de emigranţi evrei polonezi, americanizat cu numele de Jack Ruby.

Cel de-al 34-lea preşedinte al Statelor Unite, Eisenhower, reprezenta tradiţia militară americană. Moşteneşte de la Harry Truman o societate americană confuză şi derutată după

război. Obişnuit să lucreze într-un cadru militar, organizat şi bazat pe delegare de responsabilităţi, Eisenhower nu lua deciziile importante până când consilierii săi nu ajungeau la un consens. Solicita şi asculta cât mai multe păreri, înainte de a lua vreo hotărâre. *„Faceţi ceea ce trebuie, dar nimic mai mult",* era îndemnul adresat de Eisenhower colaboratorilor săi. Mandatul lui aduce o perioadă de stabilitate şi de regrupare a forţelor pentru poporul american. A fost un pasionat al jocului de golf, senatorul Prescott Sheldon Bush numărându-se printre partenerii săi constanţi.

în Texas, George H.W. Bush participă la crearea companiei petroliere Zapata Petroleum, în 1953, numele acesteia fiind inspirat de filmul „Viva Zapata!", cu Marlon Brando în rolul principal. Afacerile cu petrol încep să intereseze tot mai mult familia Bush.

în mai 1954, la hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda, se desfăşoară prima reuniune a Grupului Bilderberg, botezat astfel după numele hotelului.

Soseşte şi primul grup american, personajele-cheie ale acestuia fiind generalul Walter Bedell Smith, director la CIA, şi C.D. Jackson, consilier al preşedintelui şi membru al Consiliului pentru Relaţii Externe. Aceştia transmit prinţului Bernhard şi soţiei sale, luliana, regina Olandei, un mesaj de prietenie din partea senatorului Prescott Sheldon Bush, fostul şi viitorul lor prieten şi partener de afaceri.

Ideea acestei conferinţe s-a născut din îngrijorarea - exprimată de o serie de personalităţi de prim rang de pe ambele maluri ale Atlanticului - că ***„Europa occidentală şi America de Nord nu colaborează suficient de strâns în***

problemele de importanţă decisivă şi din sentimentul că discuţiile neoficiale ar contribui la crearea unei mai bune înţelegeri a forţelor complexe şi tendinţelor majore care afectează naţiunile occidentale în dificila perioadă de după război", afirma un membru al Bilderberg.

Prima reuniune a Grupului, la care au participat lideri ai industriei, finanţelor şi politicii din statele membre NATO, a fost axată pe discutarea strategiilor de combatere a socialismului internaţional, întrucât încă de la înfiinţare grupul american a fost puternic influenţat de familia Rockefeller (proprietarii lui Standard Oii Co., concurentul lui Royal Dutch Petroleum), primele întâlniri vor fi dominate şi de problemele industriei petroliere.

Se consemnează şi prima disensiune transatlantică: în Statele Unite, mcCarthysmul atinsese apogeul, iar europenii, având încă proaspătă în memorie amintirea celui de-al doilea război mondial, vedeau acest lucru ca o evoluţie spre un regim totalitar. Pentru a-şi linişti partenerii de dialog, C.D. Jackson, consilierul preşedintelui Eisenhower în problemele războiului psihologic, a fost nevoit să-i asigure că până la viitoarea lor întâlnire ferocele senator anticomunist va fi dispărut de pe scena Statelor Unite, ***„fie ca victima a unui glonţ ucigaş, fie pe cale normală",*** datorită mecanismului electoral.

Preşedintele Comitetului Director al Grupului Bilderberg este prinţul Bernhard, poziţie pe care o păstrează vreme de 22 de ani, până în 1976, când demisionează forţat, din cauza implicării sale în scandalul de mită de la compania Lockheed Aircraft.

Prinţul Bernhard a făcut parte din SS, iar Otto Wolff von Amerongen, un alt membru fondator, alături de Bernhard şi filosoful polonez Retinger, a fost implicat în furtul aurului evreilor de către nazişti. Timp de peste o jumătate de secol, von Amerongen **„s-a *plimbat pe coridoarele puterii şi influenţei aflate de o parte şi de alta a Cortinei de fier"*** -scrie *Moscow Times,* referindu-se la rolul celui care a făcut parte din 26 de consilii directoriale, între care şi cel de la Deutsche Bank, ocupându-se cu restabilirea relaţiilor comerciale dintre URSS şi Germania de Vest.

George Herbert Walker, 78 de ani, 24 iunie 1953. La catafalcul fostului campion de categorie grea, ginerele său, Prescott Sheldon Bush, proaspăt senator republican de Connecticut, depune o jerbă de flori. Este însoţit de soţie, Dorothy, şi de cei cinci copii, nepoţii decedatului: Prescott Sheldon jr., George Herbert Walker, Nancy, Jonathan James şi William Troter. Pe panglicile coroanelor de flori din faţa catafalcului se puteau citi **Harriman, Rockefeller, Farish, Eisenhower, Nixon** şi multe alte nume celebre ale timpului.

Nepotul său preferat, George Herbert Walker Bush (Poppy), îl ţine de mână pe primul său băiat, George Walker Bush, care are doar şapte ani şi optsprezece zile.

Coşciugul coboară în pământ. „A **fost un ticălos bătrân, extrem de violent",** spune, în şoaptă, o nepoată de-a lui.

Fidel Castro şi Che Guevara, 1959

Fidel şi vicepreşedintele Richard Nixon în timpul întâlnirii de la New York, din aprilie 1959

4. *Cine nu este cu noi este duşmanul nostru*

'- Cuba anilor 50, paradisul mafiei, al jocurilor de noroc, alcoolului, sexului şi drogului. Paradisul Mafiei americane, în State prohibiţia funcţiona în continuare. Havana devenise „bordelul Statelor Unite". Grupuri de afacerişti americani deţineau în Cuba 90% din serviciile de comunicaţii, 50% din transporturile feroviare şi 40% din industria zahărului. Băncile din Statele Unite controlau în totalitate exploatarea minelor, turismul şi comerţul exterior.

In 1952, un tânăr avocat pe nume Fidel Castro Ruz, membru al Partidului Ortodox, îl dădea în judecată pe preşedintele Batista, angajat al CIA, cum vor dovedi anchetele parlamentare din anii 70, pentru că anulase alegerile libere din Cuba. Tribunalul refuză să-1 condamne pe Batista.

La mai puţin de un an, Castro, lider al insurgenţilor, eşuează în atacul împotriva cazărmii militare de la Moncada. Arestat, el se apără singur în proces: ***„Istoria mă va absolvi!"*** (La historia me absolverâ!) Este condamnat la închisoare, în 1955, în urma unor presiuni de stradă, preşedintele Batista acordă amnistie deţinuţilor politici, cu condiţia ca aceştia să plece în exil. în Mexic, Fidel Castro îl

întâlneşte pe revoluţionarul Che Guevara. Pe 8 ianuarie 1959, în fruntea unor revoluţionari şi alături de fratele său Râul şi de Che Guevara, Fidel Castro intră victorios în Havana: ***„Până la victorie, întotdeauna!"*** (Hasta la victoria, siempre !). Generalul Fulgencio Batista se stabileşte în Statele Unite, la Miami, după un scurt popas în Republica Dominicană. El este însoţit de Felix Rodriguez, unul dintre oamenii săi de încredere, fostul şef al poliţiei cubaneze. Castro îi execută pe simpatizanţii lui Batista şi demobilizează armata fidelă acestuia.

Pe 15 aprilie 1959, după întâlnirea cu Fidel Castro, de la New York, vicepreşedintele Richard Nixon pune rezoluţia pe memorandumul trimis de Casa Albă la Departamentul de Stat, Pentagon şi CIA. In conferinţa de presă organizată de cei doi, cubanezul a declarat: **„Spun *clar şi definitiv că noi nu suntem comunişti; porţile sunt deschise investiţiilor private, care vor contribui la dezvoltarea industriei din Cuba... Nu vom putea progresa dacă nu ne vom înţelege cu Statele Unite".*** Ambasadorul american la Havana susţinea că noul guvern revoluţionar instalat Ia l ianuarie 1959 trebuie ***„să fie considerat fundamental prieten f aţă de Statele Unite şi împotriva comunismului"*** - un raţionament corect în primele luni după căderea lui Batista.

întors la Havana, Fidel Castro demarează un program de reforme în învăţământ, sistemul sanitar şi agricultură, naţionalizează comunicaţiile, transporturile şi fabricile de zahăr. Contrarevoluţia nu s-a lăsat mult aşteptată; avioane din Florida pilotate de exilaţi cubanezi bombardează cu

..vi

regularitate insula, distrugând rafinării şi incendiind plantaţiile de trestie de zahăr, lovind chiar şi trenuri cu civili. La plângerile guvernului castrist, Washingtonul susţinea că nu are cunoştinţă de asemenea acte. Greu de crezut, ţinând cont de declaraţia agentului CIA, Bradley E. Ayers: ***„FBI şi CIA penetraseră într-o manieră eficientă toate organizaţiile de exilaţi, mergând până acolo că fiecare plan şi numele fiecărei persoane implicate erau comunicate autorităţilor".*** Statele Unite tolerau mai degrabă atacurile şi chiar le organizau (documente recent dedasificate demonstrează acest lucru). Mai mult chiar. Atunci când Cuba încearcă să cumpere avioane de vânătoare din Anglia în octombrie 1959, pentru a apăra spaţiul aerian de bombardamentele exilaţilor din Florida, Statele Unite se opun tranzacţiei, obligând Cuba să se adreseze ruşilor. Prin acest joc, Castro devenea o ameninţare pentru securitatea zonei. Şi acesta era scopul urmărit. Conform ambasadorului britanic din SUA, Allen Dulles, directorul CIA, ***„spera că refuzul din partea noastră de a furniza arme va aduce în mod direct o ofertă din partea sovieticilor. El (Allen) va fi atunci în situaţia de a interveni".***

Statele Unite nu erau pregătite să accepte guvernări socialiste sau conducători care angajau reforme drastice şi fundamentale, chiar dacă acestea erau hotărâte în mod democratic. Erau acceptate doar guvernele a căror politică favoriza sistemul clasic al proprietăţii private. Din această cauză, administraţia americană susţinea exilul cubanez care apăra, în acelaşi timp cu interesele sale, şi interesele Statelor Unite.

De fapt, revoluţia cubaneză ameninţa sistemul imperialist ce înflorise în ultimele şase decenii şi punea în pericol proprietăţile americane în urma naţionalizărilor.

Cotidianul *New York Times* scria că ***„nici o opoziţie anticomunistă din lume nu a fost atât de activă şi atât de bine finanţată ca aceea a exilaţilor cubanezi"*** din Statele Unite.

Punerea în discuţie a ordinii impuse de SUA în America Latină, vecinătatea sa imediată reprezentau un pericol teribil care trebuia înlăturat cu orice preţ.

Noam Chomsky afirmă că ***„oricine refuza să se supună dorinţelor şi ordinelor (Statelor Unite) era considerat prin definiţie un «comunist» iar, în consecinţă, distrugerea lui cu orice preţ era un act legitim".*** Iar directorul Centrului de afaceri internaţionale de la Universitatea Harvard, Samuel Huntington, admite dezinformarea şi manipularea opiniei publice, făcute să creadă că veritabilul duşman era Uniunea Sovietică, pentru a se justifica astfel o intervenţie.

La începutul anului 1960 confruntarea SUA - URSS era mai mult indirectă decât făţişă. Descurajarea nucleară împiedica înfruntarea deschisă. Apariţia lui Fidel Castro şi înarmarea nucleară a sovieticilor vor schimba însă datele problemei.

Din raţiuni de ordin public, nu se putea explica nemulţumirea faţă de regimul de la Havana prin pierderea afacerilor şi a proprietăţilor unor corporaţii şi grupuri mafiote. Apărarea democraţiei şi pericolul comunist erau

argumentele credibile pentru justificarea poziţiei americane faţă de revoluţia castristă. Pentru aceasta, Statele Unite au făcut ca guvernul revoluţionar cubanez să se îndrepte către Uniunea Sovietică. Invocând conspiraţia comunistă şi pericolul acesteia în vecinătatea Ameridi, planurile de răsturnare • a lui Fidel Castro erau pregătite de CIA şi vicepreşedintele Richard Nixon.

Multinaţionalele americane - Standard Oii, General Motors, ITT, General Electric, Sheraton, Hilton, United Fruit, Est Indian Co. - şi familia Bacardi doresc ca Fidel să fie cât mai curând răsturnat de la putere, înainte ca politicile sale de impozitare să îi ducă în „faliment". Aceştia îi cer lui Richard Nixon să-1 înlocuiască pe Castro. Allen Dulles, directorul CIA, primeşte undă verde de la Nixon să planifice Operaţiunea 40, planul secret de invazie a Cubei, cât mai curând posibil. 1959 fiind un an electoral, Nixon le cere în schimb corporaţiilor interesate direct de răsturnarea lui Fidel Castro să-i susţină financiar campania pentru preşedinţia Statelor Unite. *De campania electorală a lui Nixon din Meanwhile se ocupa Prescott Sheldon Bush.*

Activitatea lui George Herbert Walker Bush între anii 1950 şi 1960 este, oficial, puţin cunoscută. Urmărindu-i viaţa din anii 70 până în anii 90, este greu de crezut că, în deceniul cinci, acesta s-a ocupat numai de afaceri, în 1958, la 34 de ani, Poppy devine acţionar majoritar al companiei Zapata Offshore, desprinsă din Zapata Petroleum, care participă cu 40% în noua firmă, însă raportările financiare de la sfârşitul anilor 50 ale acestei companii sunt extrem de „criptice". Aceasta este prezentă pe câmpurile

petrolifere din Texas şi Mexic. Există multe motive, susţinute şi de documentele dedasificate în anii 90 de către FBI, referitoare la asasinarea lui J.F. Kennedy, că, în aceşti ani, George H.W. Bush se ocupa şi de altceva decât de afaceri cu petrol. Un document oficial FBI face referire la Mr. George Bush of the Central Intelligence Agency. *Conform jurnalistului Joseph McBride de la revista* The National, ***„o sursă cu legături strânse în serviciile de informaţii confirmă că Bush devenise agent CIA, în 1960 sau 1961,folosindu-si afacerile ca acoperire pentru activităţi clandestine".*** *Pasiunea şi interesul pentru serviciile de informaţii nu erau fără precedent în famile; tatăl său, Prescott Sheldon Bush, senator de Connecticut, era prieten şi partener de afaceri cu Allen Dulles, directorul CIA, cu Averell Harriman, director la* Mutual Security Agency, *cu Richard Nixon, iar membrii organizaţiei Skull&Bones au o prezenţă numeroasă şi adesea în posturi decisive la Departamentul de Stat, Departamentul Trezoreriei, Oficiul de Informaţii Navale şi CIA. Prescott Sheldon Bush locuia pe Insula Jupiter, un paradis în care Averell Harriman, Robert Lovett şi mulţi alţi oameni însemnaţi ai vieţii politice şi economice îşi aveau reşedinţele şi se întâlneau adesea la partide de golf. Pe 17 martie 1960, preşedintele Eisenhower autorizează deschiderea taberelor de antrenament pentru exilaţii cubanezi. CIA îl însărcinează pe texanul milionar, adică pe agentul „George Bush", cu organizarea comunităţii cubaneze din Miami şi recrutarea exilaţilor pentru invazie. G.H.W. Bush îşi mutase de curând firma la Houston. O puternică ramură a CIA exista în domeniul afacerilor cu petrol, iar Zapata Offshore se număra printre companiile ce deserveau, sub acoperire, activităţile Agenţiei. Un personaj-cheie al*

exilaţilor cubanezi este Felix Rodriguez, omul de încredere al fostului preşedinte Batista. Rodriguez va declara mai târziu că 1960 şi organizarea invaziei în Cuba au fost momentul când ia cunoscut şi a devenit „prieten intim al lui Bush". în taberele secrete din Guatemala, mii de cubanezi şi agenţi speciali americani, organizaţi în „brigăzi" de eliberare, sunt antrenaţi şi înarmaţi de către CIA. Bombardierele B-26 staţionate în Nicaragua erau la dispoziţia acestora. Generalul Air Force Charles Cabel primeşte sarcina să coordoneze acoperirea aeriană a invaziei terestre. Fostul ofiţer de legătură CIA cu US Navy, Fktcher Prouty, declara că pentru această acţiune a pus la dispoziţia agentului CIA pe nume George Bush trei nave vopsite astfel încât să pară vapoare comerciale. Acesta le-a botezat: Barbara, Houston şi Zapata. întâmplător sau nu soţia lui George W.H. Bush se numeşte Barbara, cartierul general al afacerilor acestuia se mutase, de curând, la Houston, iar Zapata este numele companiei sale. Invadarea Cubei, botezată de CIA Operaţiunea Zapata, este planificată, în cel mai strict secret, pentru începutul anului următor, 1961, după încheierea alegerilor.

In 1959, vicepreşedintele Richard Nixon face un turneu, conform propriilor declaraţii, în toată lumea din raţiuni electorale. Congresmanul Jerry Ford afirmă că resursele financiare ale acestui turneu erau asigurate de milionarul texan George Bush, care „îl iubea pe Nixon". Dar şi Bush este apreciat de Nixon, devenind foarte curând protejatul şi partenerul său în politică. Ajutorul pe care îl are de la tatăl acestuia, senatorul Prescott Sheldon Bush, nu poate fi ignorat, în Vietnamul de Sud, Nixon fusese trimis pentru a asigura guvernul profrancez că Statele Unite vor garanta protecţia comerţului de droguri din „ Triunghiul de Aur", dacă Franţa nu îl va mai susţine.

Berlin: Kennedy împreună cu Schlesinger

ert L
t, primit d ". Ke
fy
Caş; >ă

Preşedintele american John F. Kennedy şi Allen DuJles (dreapta)

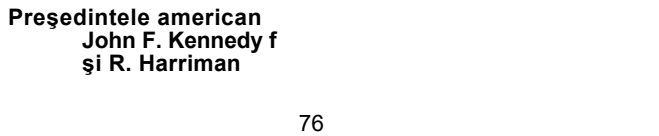

Preşedintele american John F. Kennedy f şi R. Harriman

Parteneri de afaceri:
R. Harriman,
Prescott Bush.
K. Woolley şi
R. Lovett

Robert Kennedy, ministru al justiţiei, şi John McCane, însărcinaţi de preşedintele Kennedy cu „reconstrucţia" CIA

în noiembrie 1960, republicanii erau siguri de victoria lor şi a omului lor, Richard Nixon, în faţa democratului John F. Kennedy. Americanii nu mai *aleseseră, până.* atunci un preşedinte catolic, aşa cum nu concepeau, pe atunci, ca o femeie, un negru sau un evreu să ocupe cea mai înaltă poziţie în stat. Kennedy era catolic şi de aici speranţa Partidului Republican într-o victorie uşoară, însă aceste alegeri se vor dovedi cele mai strânse din tot secolul. Kennedy 1-a întrecut pe Nixon cu numai 118 000 de voturi din 68 de milioane.

De peste zece ani, JFK suferea de boala lui Addison, o tulburare a glandelor suprarenale, care duce la imposibilitatea organismului de a mai produce un hormon al stresului, cortizon, vital pentru sistemul imunitar. Ironia face ca unul dintre efectele secundare ale acestei boli, şi anume tenul bronzat, să devină un uriaş avantaj pentru Kennedy; în dezbaterile TY cu bronzul „sănătos" şi zâmbetul radios, JFK 1-a eclipsat pe rivalul său Richard Nixon. Ascensiunea la putere era însă alimentată de administrarea unor doze zilnice de hidrocortizon. Acest energizant puternic, în cantităţi masive prescrise de trei medici diferiţi, era depozitat în seifuri pe tot traseul campaniei sale electorale. Este posibil ca JFK să fi depăşit doza recomandată; printre efectele secundare generate de acest medicament se numără stări de anxietate, atacuri de panică, insomnie şi un libidou crescut - probabil aşa se explică apetitul nelimitat al acestuia pentru sex.

Pentru prima dată însă un catolic era ales preşedinte în ţara celor denumiţi WAPS (White Anglo-Saxon Protestants). Programul electoral al lui Kennedy era banal, mai degrabă

conservator şi puternic anticomunist. Numai proiectul său în favoarea drepturilor civice ale negrilor îl diferenţia efectiv de Nixon, a cărui proastă reputaţie cântărise mult în decizia alegătorilor, în paisprezece ani, John Fitzgerald Kennedy reuşise să devină „primul", aşa cum îl îndemna tatăl său. Avea 43 de ani şi era cel mai tânăr preşedinte ales până atunci în Statele Unite.

Cei ce investiseră în campania lui Nixon şi, în plus, îşi vedeau afacerile în Cuba ameninţate îi cer să ducă la bun sfârşit promisiunea, adică eliminarea lui Fidel Castro.

Aveau loc reuniuni comune între serviciile secrete americane şi crima organizată. Allen Dulles, în persoană, participă la cel puţin una dintre ele, iar John R Kennedy era informat de prezenţa acestuia. La majoritatea întâlnirilor, E. Howard Hunt, şeful CIA din Mexico City, reprezenta Agenţia pentru a defini planuri comune de acţiuni. Senatul american a stabilit, în 1975, că la aceste reuniuni s-au discutat proiecte de atentat asupra lui Castro, organizate de Helms, viitorul ofiţer de legătură între comisia Warren (ce ancheta asasinarea lui JFK) şi CIA, fără ca executivul să fie pus întotdeauna la curent. Fraţii Kennedy erau informaţi de acţiunile Mafiei şi ale CIA, iar preşedintele Kennedy s-a întâlnit cu „naşul" Giancana în mai multe *reprize,* discutând dosarul cubanez. Relaţiile Mafiei cu familia Kennedy erau de lungă durată, din vremea în care fostul ambasador al lui Roosevelt la Londra, John Kennedy, tatăl preşedintelui, făcea afaceri cu alcool în timpul prohibiţiei. Omul de legătură al lui Nixon cu Mafia era angajatul său Jack Ruby care, după prohibiţie, intrase în afaceri cu droguri.

v^|. ^ ^^__m

în aprilie 1961, Bush, Nixon, Cabel şi Hunt decid ca planul invaziei să fie pus în aplicare fără să-1 mai informeze pe preşedintele Kennedy. Dar, în ultimul moment, la ora 4 dimineaţa, cu numai două ore înaintea invaziei, generalul Cabel îl sună pe JFK şi cere permisiunea ca forţele aeriene din subordinea sa să acopere acţiunea terestră condusă de CIA. Kennedy spune nu. Deosebit de furioasă pe JFK, CIA decide continuarea acţiunii conform planului şi la ora stabilită, fără sprijin aerian. Locul ales pentru debarcarea „brigăzilor" de eliberare se dovedeşte a fi însă o mlaştină. Operaţiunea este un eşec şi un dezastru total. Poporul cubanez nu s-a ridicat pentru a-1 alunga pe Fidel Castro la aflarea veştii debarcării, aşa cum era informată CIA. CIA pierde 15 dintre cei mai buni oameni ai săi şi peste l 100 de cubanezi sunt luaţi prizonieri. Operaţiunea 40, cum fusese denumit planul de invazie a Cubei, va fi de acum încolo cunoscută ca „Afacerea din Golful Porcilor". Prin acţiunea sa unilaterală, Allen Dulles spera că va forţa mâna Casei Albe să ordone invazia Cubei. Refuzându-le sprijinul aviaţiei şi al marinei americane, Kennedy a condamnat la închisoare peste o mie de exilaţi şi a dispus îndepărtarea lui Allen Dulles de la conducerea CIA. Destituit este şi generalul Campbell, fratele primarului din Dallas, iar procurorul general ordonă închiderea taberelor de antrenament pentru exilaţi. Nu peste mult timp şi subvenţiile către exilaţii cubanezi sunt anulate.

La Berlin se înălţa Zidul, în august 1961, drept simbol al slăbiciunii lumii comuniste, dar şi drept început al unei noi etape a războiului rece.

Statele Unite rup relaţiile diplomatice cu Cuba şi impun un embargo economic total aceastei ţări.

CIA devenise, în anii 50-60, un stat în stat, secretarul de stat John Poster Dulles lăsându-i cale liberă directorului acesteia, în persoana fratelui său, Allen Dulles. Organizaţia dispunea de un buget important, de personal numeros şi cale cvasiliberă pentru acţiunile sale. Astfel, CIA a iniţiat acţiuni clandestine cu scopul de a influenţa viaţa politică din numeroase ţări, neezitând în privinţa mijloacelor folosite, aşa cum o arată anchetele oficiale din anii 70. în urma naţionalizării petrolului de către guvernul iranian, în 1953, CIA *organizează o* lovitură de stat, iar Allen Dulles recomanda Statelor Unite instalarea la Teheran a unui guvern ***„cu care să realizeze un acord echitabil în privinţa petrolului şi care să reprime fără milă Partidul Comunist, deosebit de periculos".***

întoarcerea şahului Iranului în propria-i ţară, trucarea scrutinului din Italia, lovitura de stat din Guatemala, luptele din Filipine, programul de eliminare a opozanţilor din Vietnam şi multe altele sunt producţie CIA. Programul denumit *Execution Action,* pus în aplicare în Asia de Sud-Est, în Africa şi fără succes împotriva lui Castro, avea ca obiectiv eliminarea liderilor şi oamenilor politici din străinătate care ar fi putut deranja politica Statelor Unite. Agenţia a intervenit şi pe teritoriul Statelor Unite, domeniu aparţinând FBI, întocmind dosare pentru mii de persoane şi supraveghin-du-le. Sub administraţia Kennedy, a susţinut o activitate intensă în statele din Sud, alături de exilaţii *cubanezi.*

în 1963, CIA va *organiza,* o sângeroasă lovitură de stat în Irak, care va duce la răsturnarea guvernului prosovietic al generalului Abdel Karimm Kassem. Irakul va cădea în mâinile partidului Baas pentru următorii 40 de ani. Roger Morris, fost ofiţer în serviciile externe la Departamentul de Stat, afirmă că, în acea epocă, Saddam Hussein era militant Baas şi student la drept în Cairo, unul dintre oraşele alese de CIA pentru pregătirea loviturii de stat. *„Nu* ***există nici o îndoială în acest sens",*** declară Morris agenţiei Reuters. ***„Cairo este locul în care Saddam si alţii au avut primele contacte cu Agenţia (CIA)".***

Preşedintele Kennedy sancţionează metodele şi eşecurile CIA, dar continuă politica ostilă a Washingtonului faţă de puterea de la Havana, creând un „Grup special lărgit" - care să conceapă un plan şi să conducă lupta anticastristă -, compus, printre alţii, din fratele său, Robert Kennedy (procuror general şi ministru al justiţiei), secretarul Apărării Robert McNamara, noul director al CIA John McCone şi şeful Statului Major Interarme, generalul Lyman L. Lemnitzer. Ansamblul de acţiuni secrete ale Grupului va purta numele generic de *Operaţiunea Mangusta,* condusă de generalul Edward Lansdale, asistent al secretarului Apărării, însărcinat cu operaţiuni speciale, în paralel, în cadrul CIA se constituie o unitate ad-hoc, *Grupul W,* condus de William Harvey.

în aprilie 1961, armata SUA se confrunta cu o criză gravă. Generalul Edwin A. Walker, responsabil de ciocnirile rasiste din Little Rock, fusese revocat de preşedintele Kennedy, care-1 acuza de prozelitism de extremă dreapta în armată; era

chiar membru al John Birch Society şi unul dintre Cavalerii autentici ai Ku Klux Klan-ului. Comisia Afacerilor Străine din Senat demarează o anchetă asupra extremei dreapte din armată. Audierile sunt conduse de senatorul Albert Gore (Tennessee), tatăl viitorului vicepreşedinte al guvernului Clinton. Şeful Statului Major Interarme, Lyman L. Lemnitzer, era şi el suspectat de comisie de a fi participat la complotul lui Walker. Deşi îl cunoştea drept un profesionist al operaţiunilor secrete (în 1943, a condus personal negocierile ce vizau întoarcerea Italiei împotriva Reichului nazist, iar în '44, lucra cu Allen Dulles în Elveţia, pregătind condiţiile capitulării Germaniei naziste; de asemenea, a pus umărul la crearea reţelei stay-behind din Alianţă - folosind agenţi naziști în URSS -, precum şi la expedierea unor criminali de război în America Latină), Gore nu-l consideră vinovat.

Corespondenţa secretă a generalului Lemnitzer, dată publicităţii, relevă existenţa unui complot - la care luaseră parte şi comandantul forţelor americane din Europa, ca şi alţi ofiţeri de rang înalt - pentru a sabota politica lui J.F. Kennedy. Militarii extremişti denunţau refuzul acestuia de a interveni militar în Cuba. în viziunea lor, vinovaţi de eşecul din Golful Porcilor erau civilii din CIA, acuzaţi de organizarea defectuoasă a acţiunii, dar şi preşedintele, prin laşitatea de care dăduse dovadă atunci când refuzase să trimită US Air Force. Pentru deblocarea situaţiei, trebuia să i se furnizeze lui Kennedy un pretext politic care să-l determine să intervină militar în Cuba. Planul, numit operaţiunea *Northwoods,* a necesitat studii laborioase. Acesta a fost prezentat Grupului

special lărgit, de către generalul Lemnitzer personal, la 13 martie 1962. întâlnirea - desfăşurată la Pentagon, în biroul secretarului Apărării - se încheie dezastruos: Robert McNamara respinge planul în bloc, în timp ce Lemnitzer devine ameninţător. Urmează şase luni de ostilitate permanentă între administraţia Kennedy şi Statul Major Interarme şi îndepărtarea lui Lemnitzer prin numirea sa ca şef al forţelor armate americane în Europa, înainte de plecarea la post, acesta ordonă distrugerea proiectului *Northwoods,* dar Robert McNamara păstrează copia memoriului care-i fusese remis. Obiectivul *Northwoods era* să convingă comunitatea internaţională de faptul că Fidel Castro era iresponsabil, un real pericol pentru pacea Occidentului. Iată câteva dintre atentatele plănuite în cadrul operaţiunii:

- Atacarea bazei americane din Golful Guantanamo. (După anularea, în 1934, a Amendamentului Platt, SUA păstrează o bază militară aeronavală pe teritoriul Cubei.) Operaţiunea, bazată pe mercenari cubanezi în uniforma armatei castriste, viza acte de sabotaj şi explozia depozitului de muniţii; se prevedeau pagube materiale şi pierderi umane considerabile.

- Pătrunderea unei nave americane - fără pasageri la bord şi teleghidată - în apele teritoriale cubaneze, astfel încât să reitereze evenimentele din 1889, care au generat intervenţia americană împotriva Spaniei. Momentul exploziei navei - vizibil de la Havana ori Santiago - trebuia ales când în zonă se aflau nave cubaneze, pentru a li se imputa atacul; operaţiunile de salvare aveau să întărească autenticitatea

pierderilor, iar publicarea în presă a listei de pasageri şi organizarea de false funeralii trebuia să provoace indignarea opiniei publice internaţionale.

- Atentate cu exploziv asupra exilaţilor cubanezi şi arestarea unor falşi agenţi responsabili de acestea.

- Documente compromiţătoare - fabricate - urmau să fie scoase la iveală şi date publicităţii.

- Inducerea, la statele vecine Cubei, a sentimentului că sunt ameninţate cu invazia. In timpul nopţii, un presupus avion cubanez ar fi atacat cu bombe, evident de fabricaţie sovietică, Republica Dominicană sau un alt stat din regiune.

- Mobilizarea opiniei publice internaţionale prin provocarea exploziei unei navete spaţiale, iar pentru a inflama spiritele victima trebuia să fie John Gleen - primul american care a efectuat, la bordul navei cosmice Mercury, o rotaţie completă în jurul Pământului.

- Dintre acţiunile de provocare, una însă avea să fie studiată în mod special, şi anume demonstrarea de o manieră categorică a faptului că un avion cubanez a atacat şi doborât o cursă charter civilă a SUA - cu destinaţia Jamaica, Guatemala, Panama sau Venezuela, în largul coastelor Floridei, aeronava, transportând pasageri-complici, urma să facă joncţiunea cu un avion similar, dar teleghidat şi fără oameni la bord. Charterul s-ar fi întors la sol, la una dintre bazele CIA, în timp ce avionul-sosie ar fi continuat cursa, transmiţând SOS-uri cum că era atacat de forţele cubaneze, şi ar fi explodat în aer.

Mandatul lui Kennedy a fost marcat de puternice tul-

burări internaţionale. Războiul rece cunoscuse apogeul. Dar, puterea Statelor Unite a fost reafirmată de administraţia Kennedy. Fiind născut cu un picior mai scurt decât celălalt, JFK suferea pe lângă boala lui Addison şi de dureri cronice de spate, pentru care avea nevoie de balansoare şi dispozitive de încălzire, dar mai ales de injecţii cu calmante foarte puternice. Max Jacobsen, cunoscut şi sub numele de Doctor Feelgood - Doctorul „Mă-simt-bine" -, îl îndopa cu amfetamine spunându-i că sunt vitamine şi hormoni. Când Kennedy descoperă ce conţineau aceste injecţii, era deja prea târziu, căci devenise dependent. Pe 15 octombrie 1962, când avioanele americane de spionaj au observat că în Cuba se instalează rachetele nucleare ruseşti, viitorul omenirii era în mâinile unui om impulsiv, dependent de steroizi şi met-amfetamină. Doctorul Feelgood îl „vizitase" pe JFK şi în acea zi. Kennedy anunţă blocada navală a Cubei, pentru a forţa URSS să-şi retragă rachetele nucleare îndreptate către Washington şi New York pe care le instalase pe insulă. Lumea tremura, războiul nuclear a fost aproape. Din fericire, în pofida nechibzuinţei tot mai pronunţate a lui Kennedy, Hruşciov a dat înapoi şi războiul a fost evitat. Moscova, nu fără să obţină concesii, cedează: americanii îşi retrag rachetele din Turcia şi promit să nu invadeze Cuba. Statele Unite, de pe o poziţie de forţă, reuşesc să angajeze o politică de destindere.

Prescott Bush, într-o scrisoare adresată lui Allen Dulles, îşi exprimă indignarea faţă de politica lui Kennedy în privinţa Cubei, încheind „We ***shall miss, dear Allen. But we do not want***

to lose touch withyou. Help us not to" *(Ne lipseşti, dragă Allen. însă nu vreau să pierdem legătura cu tine. Ajută-ne în acest sens.)*

în particular, Kennedy anunţa că, în al doilea mandat al său, va reforma serviciile de informaţii, atât CIA cât şi FBI.

Ne putem imagina decepţia şi ura care s-au cristalizat în rândurile exilaţilor cubanezi şi ale susţinătorilor lor din CIA. Oamenii din CIA însărcinaţi cu dosarul cubanez la acea epocă nu s-au abţinut să-şi arate dezaprobarea în dezbaterile televizate faţă de politica lui Kennedy.

Două luni mai târziu, la Vîena, liderul URSS, N.S. Hruşciov, îi spune preşedintelui Kennedy: ***„Fidel Castro nu a fost comunist la început, dar politica americană îl ajută să vină pe acest drum".***

Republicanii obţinuseră o victorie neaşteptată la alegerile din 1958, când Nelson A. Rockefeller devenea guvernatorul statului New York. Având reputaţia unui liberal republican, acesta a solicitat şi a primit, alături de Nixon, nominalizarea pentru susţinerea din partea Convenţiei republicane a candidaturii sale la preşedinţia Statelor Unite, în 1960. Dar republicanii au optat, după cum s-a văzut, în final pentru Nixon. în 1964, Rockefeller părea favoritul republicanilor, dar divorţul şi recăsătoria din 1963 i-au scăzut din popularitate, iar republicanii nu mai doreau să piardă. *Prescott Bush şi-a impus din nou favoritul, pe Richard Nixon, pentru o nouă confruntare cu Kennedy, la următoarele alegeri. Bush, Ford şi Nixon ştiau că JFK trebuie învins acum, altfel clanul Kennedy, cu Robert şi Ted învingători, vor controla Casa Albă până în 1984.*

Dallas, 22 noiembrie „ .,,
asasinarea lui John F. Kennedy

Lyndon Johnson,
în Air Force
One, depunând
jurământul
de președinte
al SUA

22 noiembrie 1943: Jack Ruby îl împuşcă pe Oswald în sediul poliţiei din Dallas, sub ochii agenţilor de pază

Oswald Lee Harvey, m arhivele poliţiei „ (dreapta) Şi împreună cu soţia lui

New York Times din 3 octombrie 1963 nota: ***„în două rânduri, CIA a refuzat să se supună instrucţiunilor Casei Albe. Agenţia le dezaproba. Importanţa crescândă a CIA este precum o tumoare malignă, împotriva căreia înalţii funcţionari si chiar Casa Albă nu pot face mare lucru. Dacă vreodată Statele Unite vor fi victima unei tentative de puci destinat răsturnării guvernului, aceasta vafi opera CIA".***

Nu trec două luni şi, pe 22 noiembrie 1963, preşedintele Statelor Unite, John F. Kennedy, este asasinat în oraşul Dallas. Trecuseră l 026 de zile de când era preşedinte.

Echipe de „lunetişd" cubanezi, după cum se va descoperi ulterior, îl însoţiseră pe Kennedy în fiecare oraş pe care îl vizita, aşteptând de la ferestre momentul prielnic să apese pe trăgaci, în Chicago, erau pe punctul de a-şi finaliza vânătoarea, dar primarul oraşului a refuzat să coopereze. La Dallas, primar era fratele generalului Cabel, cel care lucrase cu CIA la pregătirea invaziei în Cuba. Cabel îi cere fratelui său ca traseul coloanei oficiale să treacă pe lângă o movilă acoperită cu iarbă; locul ideal era drumul prin piaţa Dealey. De pe această movilă, Hunt şi Sturgis, agenţi CIA, au tras câteva focuri de armă chiar în momentul în care Kennedy era lovit de gloanţe. Ei sunt văzuţi de 15 martori, fotografiaţi, arestaţi imediat de poliţia din Dallas, dar a doua zi au fost eliberaţi. Fără a li se lua nici măcar amprentele. Asasinul trebuia să fie, pentru mass-media, în următorii 25 de ani, numai Lee Oswald. Biroul Federal de Investigaţii (FBI) este o poliţie federală creată în 1908 şi care are competenţă pe întreg teri-

tonul Statelor Unite pentru infracţiuni federale, în 1963, FBI era condus, de patruzeci de ani, de un conservator, Hoover, care ura familia Kennedy şi care deţinea dosare ce puneau în pericol poziţia acestei familii. FBI va conduce, conform legii, ancheta asasinării preşedintelui.

„Oricine aţi fi, vă veţi aminti întotdeauna de locul unde eraţi când aţi aflat despre moartea preşedintelui Kennedy", spunea prezentatorul jurnalului televizat de la NBC, în momentul anunţării şocantei veşti. Se pare totuşi că nu toţi îşi vor aminti unde erau.

Familia lui

5. „Trebuie să fie un alt George Bush"

Un memo intern al FBI-ului notează că „reputatul om de afaceri" George H.W. Bush, 5525 Briar, Houston, Texas, raporta telefonic zvonul că un tânăr membru al tineretului republican din Houston „vorbeşte de asasinarea preşedintelui, când acesta va sosi la Houston". Conform articolului publicat de The Nation *în 1988, un raport al lui J. Edgar Hoover precizează că directorul FBI a avut o scurtă întâlnire, pe 23 noiembrie 1963, cu „Mr. George Bush de la CIA", pentru a analiza reacţia exilaţilor cubanezi anticastrişti din Miami, după asasinarea preşedintelui Kennedy. George H. W. Bush dezminte că ar fi stabilit această întâlnire, admiţând totuşi că a fost în Texas în acel timp, dar nu-şi aminteşte unde.*

Şi Richard Nixon neagă că ar fi fost în Dallas în ziua asasinatului, dar fotografii şi informaţii dedasificate în anii 70 dovedesc contrariul. Nixon va declara FBI-ului că nu îşi aminteşte unde era când JFK a fost asasinat.

Preşedintele Lyndon Johnson, succesorul lui Kennedy, anunţă, imediat după asasinat, înfiinţarea unei comisii de anchetă. Nixon îi cere lui Johnson să îi numească pe judecătorul Earl Warren şeful anchetei şi pe prietenul său, fostul agent FBI, Jerry Ford, membru al acestei comisii.

Document din arhiva FBI

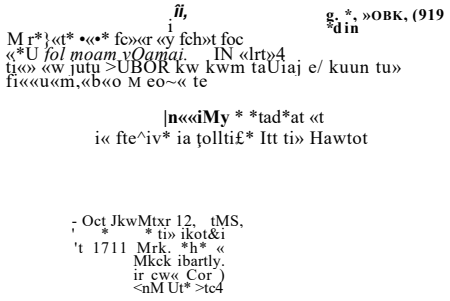

M r*}«t* •«•* fc»«r «y fch»t foc
«*U *fol moam vOamai.* IN «lrt»4
tj«» «w jutu >UBOR kw kwm taUiaj e/ kuun tu»
fi««u«m,«b«o м eo~« te

|n««iMy * *tad*at «t
i« fte^iv* ia ţollti£* Itt ti» Hawtot

- Oct JkwMtxr 12, tMS,
' * * ti» ikot&i
't 1711 Mrk. *h* «
Mkck ibartly.
ir cw« Cor)
<nM Ut* >tc4

George H.W. Bush, j tânăr patron al I companiei Zapata Oii i!S

Jack Ruby cu soţia, Eva

George *tir* Mohrenschilc

Lyndon Johnson este de acord. Allen Dulles, care de la îndepărtarea sa de la conducerea CIA, din noiembrie 1961, de către JFK, se retrăsese în „viaţa privată", este numit şi el în Comisia de anchetă. Jerry Ford este cel care va intervieva toţi martorii şi va decide care este păstrat şi care eliminat. O simplă coincidenţă: Nixon îl va alege ulterior pe Ford ca vicepreşedinte al său.

Lee H. Oswald a fost arestat la puţin timp după atentatul asupra lui Kennedy şi acuzat de uciderea unui agent de poliţie şi apoi de cea a preşedintelui. El nu a recunoscut, în timpul interogatorului, participarea la cele două crime. Elemente din biografia lui, făcute publice într-un timp record, îl prezintă ca pe un fanatic comunist care a acţionat singur. Mai târziu se va afla că Lee Oswald, „marxist declarat", fusese acceptat într-un program „sensibil", la o bază cu activitate secretă; apoi i se permite să plece în URSS, unde stă doi ani, se căsătoreşte în 1961 cu o tânără laborantă în vârstă de 19 ani, nepoata unui locotenent-colonel din MVD (securitatea internă sovietică), şi revine, împreună cu soţia sa, în acelaşi an, în Statele Unite. Pe drumul de înapoiere, tinerii căsătoriţi au făcut o escală la Amsterdam, unde au fost cazaţi, de Ambasada SUA, într-un apartament şi nu la hotel. Şi toate acestea, în plin război rece. La întoarcerea din URSS, Oswald a pătruns în mediul exilaţilor ruşi unde îl cunoaşte pe George de Mohrenschildt, un bogat petrolist rus. O prietenie adevărată s-a născut între cei doi, şi de Mohrenschildt îl va ajuta pe Oswald să se mute, pe 16 octombrie, la Dallas şi să lucreze la Texas School Book

Depository. Ulterior se va dovedi că George de Mohrenschildt a fost ofițer de control CIA care urmărea şi coordona acţiunile lui Oswald.

Pe 17 mai 1963, o filială a unei bănci a lui Prescott Bush îi deschide o linie de credit în valoare de 300 000 de dolari lui George de Mohrenschildt, cu numai trei zile înainte ca acesta să se întâlnească a doua oară cu vicepreşedintele Lyndon Baines Johnson. Poate că cei doi, Prescott Bush ţi de Mohrenschildt, să nu se fi cunoscut personal, sursa acestor bani fiind o simplă coincidenţă, în anii care au urmat raportului Waren, de Mohrenschildt a militat pentru reabilitarea prietenului său Oswald. Cu puţin timp înainte de a se prezenta în faţa House Select Committee on Assassinations, în martie 1977, unde promisese că „va spune adevărul", George de Mohrenschildt a fost găsit mort, prin sinucidere. Iar asistentul său a fost împuşcat mortal, câteva zile mai târziu, *în agenda personală a lui de Mohrenschildt a rămas următoarea înregistrare: „Bush, George H.W. (Poppy) 1412 W.Ohio also Zapata Petroleum Midland" ţi... numere de telefon. George H.W. Bush îţi mutase biroul ţi locuinţa din Midland în Houston, în 1959, o dată cu înfiinţarea Zapata Offshore, deci înregistrarea fusese făcută înainte de 1959.*

Poate fi tot o coincidenţă ca George H.W. Bush să-lfi întâlnit pe de Mohrenschildt. Surse greu de verificat afirmă că ei se cunoţteau, încă din 1942, când de Mohrenschildt devenise agent C/C.

Din dragoste şi durere pentru Kennedy şi „enervat de zâmbetul" lui Oswald, Jack Ruby îl împuşcă mortal pe presupusul asasin al preşedintelui; acestea au fost mobilurile lui

Ruby, recunoscute prin concluziile raportului Warren. Relaţia dintre Ruby şi Mafie poate fi considerată ca „activitatea sa principală". Totuşi, patronul de la Carousel a avut raporturi şi cu CIA, ocazionate de activităţile anticastriste, fiind folosit pentru traficul de arme.

Procesul lui Jack Ruby nu a avut menirea căutării adevărului în asasinarea lui Kennedy. în mai multe rânduri, Ruby a făcut afirmaţii clare pentru ***„a fi auzit în altă parte decât în Texas".*** La Washington, spunea el, se vor limpezi lucrurile. Pe 14 martie 1964, după o deliberare de două ore şi douăzeci de minute, juraţii l-au declarat vinovat şi 1-au condamnat la moarte. ***„Cer să merg la Washington (...) Vreau să spun adevărul şi aici nu pot",*** reclama Jack Ruby, pe 7 iunie 1964. Procesul de la Dallas a fost casat şi s-a fixat pe 5 octombrie 1966, o nouă judecare în Kansas. JVu ***se va şti niciodată adevărul, nici pentru ce am acţionat. Cei care au mult de câştigat şi au un motiv puternic să mă aşeze unde sunt nu vor lăsa niciodată adevărul să iasă la lumină",*** declara presei Jack Ruby. După câteva zile, apare ştirea că Jack Ruby suferă de un cancer al glandelor limfatice. Trei luni mai târziu, pe 3 ianuarie 1967, asasinul lui Lee Oswald va muri. Greu de crezut că acest om, a cărui singură grijă toată viaţa a fost să câştige bani, membru al lumii interlope, să accepte să moară pentru o cauză „nobilă" -răzbunarea preşedintelui. Documente dedasificate arată că Jack Ruby a fost informator al FBI în 1959 şi un „spion şi asasin plătit" al lui Richard Nixon, cu care se cunoştea încă din anii 40.

r

Scriitorul american James Coullier dezvăluie că CIA, FBI şi cei mai puternici responsabili de media au avut o întâlnire secretă în primăvara anului 1964. Patronii trusturilor de presă promit să nu pună în discuţie concluziile Comisiei Warren, care afirmă că Lee Harvey Oswald a fost unicul responsabil de moartea preşedintelui, în schimb, aceştia obţin dreptul de a se constitui într-un aparat oficial de numărare a voturilor în alegerile prezidenţiale.

în The Nation, *iulie 1988, Joseph McBride publică pentru prima oară documentul FBI care îl identifică pe un anume George Bush, agent CIA în noiembrie 1963. Cu puţin timp înainte, George H. W. Bush fusese nominalizat de republicani drept candidatul lor la preşedinţia Statelor Unite. Forţat de presă să comenteze „dezvăluirea", purtătorul de cuvânt al lui Bush declară:* ***„Trebuie să fie un alt George Bush".*** *CIA, prin purtătorul său de cuvânt, refuză pe 19 iulie 1988 să confirme sau să infirme că republicanul George Bush a fost sau nu funcţionar CIA, implicat în evenimentele din noiembrie 1963. Pentru CIA, publicarea în presă a numelor foştilor funcţionari a constituit o violare gravă a metodelor tradiţionale de activitate, care presupun păstrarea în cel mai strict secret a identităţii acestora. Mai târziu, George W.H. Bush face o declaraţie, sub prestare de jurământ, la Curtea Federală din Washington, DC. Referitor la documentul FBI publicat de* The Nation, *acesta precizează:* ***„Am studiat cu atenţie memorandumul Directorului, de la Biroul de Cercetări şi Informaţii, Departamentul de Stat, datat 29 noiembrie, 1963, cu menţiunea «Mr. George Bush of the Central Intelligence Agency»... Eu nu recunosc în conţinutul***

memorandumului informaţii furnizate de mine oral sau pe altă cale în timpul cât am fost în CIA. De fapt, tot timpul cât am fost în CIA. Nu am primit nici o comunicare orală, de la nici o agenţie guvernamentală de orice natură ar fi. Nu am primit nici o informaţie referitoare la asasinarea lui Kennedy în perioada mea la CIA, de la FBI. Bazat pe acestea, concluzia este că nu eu sunt «Mr. George Bush ofthe CIA» la care se f ace referire în memorandum".

O simplă coincidenţă de nume, s-ar putea replica.

Astăzi este greu de spus dacă, în atmosfera anilor 60, serviciile de informaţii americane, cu sau fără concursul unor politicieni, sunt sau nu vinovate de asasinarea preşedintelui Kennedy. Dacă nu direct, prin acţiune, prin inacţiune sunt vinovate cu siguranţă. Sau, poate, prin ambele atitudini...

Istoria va scoate la lumină adevărul. Robert Crowley, fost director de operaţiuni la CIA, a pus la dispoziţia scriitorului Gregory Douglas documente secrete, cu condiţia ca acestea să nu fie făcute publice decât după moartea sa. în anul 2000, scriitorul Douglas face cunoscut numele unei operaţiuni secrete a CIA, *Operaţiunea Zipper,* constând în planul de asasinare a lui John Kennedy. Acest plan se elaborase, conform mărturiilor şi documentelor oferite de Crowley, pentru că se descoperiseră convorbiri telefonice secrete între Kennedy şi Hruşciov. Ruşii, se spune, erau în posesia unor fotografii compromiţătoare reprezentând escapadele amoroase ale lui Kennedy, cât şi a unor informaţii privind comerţul ilegal cu droguri.

George H.W. Bush, contaminat de virusul politicii, devine activ pentru republicani care erau practic inexistenţi în Sud. Se lansează în campania senatorială din 1964, dar eşuează în faţa candidatului democraţilor. După acest eşec îşi încearcă din nou şansa, în 1966, pentru Camera Reprezentanţilor, în circumscripţia a şaptea a oraşului Houston. Este ales, devenind astfel primul republican reprezentând un oraş texan. Lansat în politică, predă conducerea afacerii Zapata Offshore prietenului său William Farish 111. George H.W. Bush îl convinge pe prietenul său James Backer, care vota cu democraţii, asemenea tuturor albilor din Sud în acea epocă, să treacă în tabăra republicanilor.

După asasinarea lui Kennedy, democraţii rămân la putere în urma alegerilor din 1964. Lyndon Johnson este preşedintele Statelor Unite.

Golful Tonkin, Vietnam, 1964. La fel ca acum 76 de ani când atacarea unei nave americane în portul Havana declanşa războiul cu Spania, războiul din Vietnam porneşte având acelaşi mobil. Statele Unite preiau astfel ştafeta de la Franţa şi de la armata sa în războiul pentru stăpânirea şi controlul Vietnamului, fostă colonie franceză. Casa Albă conta pe o victorie în doar şase săptămâni, dar conflictul se va prelungi timp de 11 ani. în disperare de cauză, preşedintele Johnson va aproba folosirea bombardierelor gigant B52, a armelor chimice (napalm) şi biologice împotriva populaţiei civile. Pe 2 iulie a aceluiaşi an, Congresul american adoptă Legea drepturilor civice, marcând astfel, măcar teoretic, sfârşitul apartheidului şi a segregaţiei rasiale ce stăpâneau Statele Unite, încă de la origini. Dispar panourile pe care stăteau

înscrise anunţurile „numai pentru albi", interzicând negrilor să bea apă din aceeaşi fântână publică folosită de albi sau copiilor negri să folosească acelaşi autobuz şcolar pe care îl folosesc albii. Reverendul de culoare Martin Luther King primeşte Premiul Nobel pentru Pace.

Anul 1968. CIA încurajează în Irak o revoltă de palat în sânul partidului Baas, condusă de părintele spiritual al lui Saddam, Ahmed Hassan al-Bakr, cel ce va preda mai târziu frâiele puterii ambiţiosului său protejat, Saddam Hussein.

Băiatul cel mare al lui Poppy, George Walker Bush, proaspăt absolvent al Universităţii Yale, în 1968, se înrolează ca pilot de vânătoare pe F-102, în Texas Air National Guard. In anii universitari de la Yale, George W. Bush şi-a consacrat o bună parte din timp unor lucruri pe care, conform spuselor sale, ***„nu mi-ar plăcea ca fetele mele să le facă".*** *A activat în aceşti ani ai studenţiei într-o* ***„frăţie studenţească"*** *intitulată Delta Kappa Epsilon, ai cărei membri, conform* New York Times, *practicau voluntar ritualuri sadice de iniţiere.*

Nixon este în campanie electorală şi promite crearea unui Consiliu etnic permanent în cadrul Partidului Republican, dacă va câştiga alegerile. Unul dintre oamenii recrutaţi de acesta pentru a se ocupa de mobilizarea emigranţilor a fost Laszlo Pasztor, descris de Loftus drept „fondator al Republican Heritage Groups Council" -, omul care, ***„în timpul celui de al doilea război mondial, a fost diplomat la Berlin, reprezentând guvernul nazist ungar".*** Laszlo va avea un rol-cheie în obţinerea voturilor emigranţilor cu trecut fascist şi nazist din Europa pentru candidatul republican Richard Nixon.

Lyndon Johnson renunţă, în 1968, să mai candideze pentru un nou mandat la Casa Albă. Robert Kennedy, fratele lui JFK, este nominalizat de democraţi pentru aceste alegeri. Este însă şi acesta împuşcat.

Tot în anul electoral 1968 este asasinat Martin Luther King, liderul negrilor pentru apărarea drepturile civice.

Richard Nixon, la a treia candidatură, devine cel de al 37-lea preşedinte al Statelor Unite, întrerupând cei zece ani de ocupare a fotoliului de la Casa Albă de către democraţi.

Politica „uşilor deschise" pentru emigranţii fascişti este continuată, iar pe această uşă intră Ivan Docheff, şef al Frontului Naţional Bulgar şi preşedinte al „American Friends of the Anti-Bolshevik Bloc of Nations", organizaţie ce se va dovedi, mai târziu, dominată de criminali de război şi de emigranţi fascişti. Docheff va fi invitatul preşedintelui Nixon la Casa Albă la breakfastul de rugăciune din Săptămâna Naţiunilor Captive.

James Backer este coordonatorul campaniei electorale a lui Poppy, în 1970, şi cu toate că acesta se dovedeşte un excelent organizator, Bush nu este capabil să se demarce ideologic de contracandidatul său democrat, pierzând scaunul din Senat. Aceste eşecuri îi fac pe republicani să nu se bazeze pe Bush într-o luptă electorală. Un eventual parteneriat Nixon-Bush pentru alegerile din 1972 nu se putea realiza, dar decid ca acesta să fie introdus în culisele jocurilor politice la cel mai înalt nivel. „Mentorul său", cum îl descrie Bush pe Richard Nixon, îl numeşte reprezentantul permanent al SUA la Naţiunile Unite în 1971, cu toate că nu avea experienţă în politica externă. Bush va propune Naţiunilor Unite un proiect prin care comunitatea

internaţională să participe la o forţă de menţinere a păcii în Orientul Apropiat.

în 1972, Nixon îl numeşte pe Bush şeful Comitetului Naţional Republican, adică şeful partidului. Laszlo Pasztor ocupă şi el o poziţie-cheie în partid, fiind numit de Nixon director al Comitetului Naţional Republican al naţionalităţilor. Foşti nazişti ce se ascundeau în Argentina se mută acum în Statele Unite. Richard Nixon îşi face o obişnuinţă din a înregistra orice discuţie pe care o poartă, cu oricine, chiar şi în cercul său intim. Aceste casete se vor întoarce împotriva lui şi vor deveni, nu peste mulţi ani, mărturii ale istoriei.

Sâmbătă 17 iunie 1972. O zi călduroasă, umedă, sufocantă la Washington. Noaptea, cinci spărgători pătrund în sediul Partidului Democrat din clădirea Watergate. Sunt arestaţi. Printre aceştia se află James W. McCord jr., şeful securităţii pentru Comitetul de realegere al preşedintelui Nixon. Curând şi E. Howard Hunt jr., un alt om cu legături directe la preşedinte, este reţinut. Richard Nixon neagă orice implicare în acest eveniment. Minte. El ordonase ascultarea ilegală a convorbirilor telefonice în sediul Partidului Democrat în timpul campaniei electorale. Doi reporteri de la *Washington Post, Cari* Bernstein şi Bob Woodward, nu sunt mulţumiţi de ancheta oficială şi dezvăluirile lor vor duce la inculparea preşedintelui ales Richard Nixon. Cuvântul *Watergate* va însemna de acum încolo afirmarea contraputerii în Statele Unite şi va defini unul din comploturile guvernamentale cele mai celebre şi mai murdare, cât şi unul dintre cele mai faimoase scandaluri politice. Afacerea *Watergate face*

**Richard Nixon în Biroul Ov
alături de consilierii săi,
Ehrlichman şi Halderman,
analizând scandalul Watergaîe**

din presa scrisă americană a patra putere în stat. Misteriosul „Gorge", sursa anonimă care într-un obscur parking subteran îi pune pe cei doi jurnaliști de la Washington Post pe pista afacerii *Watergate,* nu va fi cunoscut niciodată. Afacerea Watergate face publică faţa mai puţin cunoscută a lui Nixon şi a echipei sale; pentru ei, scopul scuză cu adevărat mijloacele.

După victoria sa, Nixon ordonă curăţenia generală în pro-pria-i casă pe criteriul loialităţii. ***„Eliminaţi pe oricine credeţi de cuviinţă",*** îi spune Nixon lui John Ehrlichman, **„cu *excepţia lui George Bush. Bush va face orice pentru cauza noastră".***

Printre consilierii săi cei mai apropiaţi de la Casa Albă se numără Donald H. Rumsfeld şi Dick Cheney.

8 octombrie 1972. Prescott Sheldon Bush moare răpus de cancer la vârsta de 77 de ani. A avut cinci copii si, *numai de la cel de-al doilea băiat, George Herbert Walker Bush, are cinci nepoţi* si 14 *strănepoţi. Greu de calculat aşadar cât de numeroasă era familia sa la acea dată. Cu afaceri petroliere, în industria de armament, pe pieţele financiare, fonduri de investiţii* si *în lumea bancară, adică în orice domeniu economic ce poate fi controlat politic, familia Bush, urmaşii lui Prescott Sheldon Bush, nu mai au grija zilei de mâine. Le-a rămas în schimb o singură grijă: să păstreze această avere* si sa *o înmulţească - nu contează cu cât -, dar să o înmulţească.*

***Peste* doi ani**
îşi semnează
demisia

Nixon, în campanie electorală

6. Viitorul nu mai e ce era odată

La începutul anilor 70, dominaţia economică americană, fără concurenţă după al doilea război mondial, este criticată de Europa şi de Japonia ale căror mărfuri se vând tot mai scump pe pieţele americane şi mondiale. Administraţia Nixon, printr-o acţiune unilaterală, abandonează convertibilitatea dolarului în aur. O dată cu această decizie, dispare stabilitatea sistemului internaţional de plăţi.

Ţările arabe producătoare de petrol, supărate de susţinerea unilaterală a Israelului de către Statele Unite, dar profitând şi de războiul acestora din Vietnam, decid creşterea preţului ţiţeiului. Lumea întreagă solicită ONU şi altor organisme internaţionale stabilirea unei noi ordini economice care să protejeze lumea în faţa monopolurilor asupra materiilor prime pe care le deţin anumite ţări.

Investigaţiile din dosarul Watergate, începute în iulie 1972, creează puternice tensiuni în rândul serviciilor de informaţii americane în următorii doi ani: CIA spionează Biroul Oval, Pentagonul se infiltrează la Casa Albă, CIA şi FBI se supraveghează reciproc, iar mafia de la Washington se apropie periculos de mult de cercurile puterii.

Nu după mulţi ani, înregistrările pe care Nixon obişnuia să le facă la Casa Albă vor arăta cât de îngrijorat era acesta în timpul anchetei Watergate, ca nu cumva evenimente legate de invazia eşuată din Cuba, acţiune cunoscută sub denumirea de *„Golful porcilor",* să fie dezvăluite de către cei anchetaţi de FBI, printre care se găsesc consilierii săi apropiaţi. Nixon vorbeşte pe aceste benzi de casetofon despre „texani", „cubanezi" şi despre „Mosbacher".

Stresat de această anchetă în care şi el este acuzat de a fi cunoscut şi chiar ordonat instalarea microfoanelor în sediul Partidului Democrat, dar şi de evoluţia războiului din Vietnam care făcea mii de victime în rândul soldaţilor americani, Richard Nixon face o vizită istorică în China şi, la puţin timp după ce Ceauşescu îl ovaţionează la Bucureşti, se întâlneşte cu Brejnev la Moscova. Administraţia Nixon începe o politică de destindere între Est şi Vest. Statele Unite şi Uniunea Sovietică discută limitarea armelor strategice, iar Hanoi, capitala Vietnamului, este bombardată cu o intensitate fără precedent, însă China şi URSS tolerează acum blocada impusă de americani portului Haiphong. Au loc negocieri secrete între diplomaţii nord-vietnamezi şi asistentul special pentru afaceri de securitate al lui Nixon, Henry Kissinger, pentru găsirea unor soluţii la o ***„pace onorabilă".*** Pe 23 ianuarie 1973, la Paris, se va semna un „acord de încetare a focului în Vietnam".

Deciziile de politică externă sunt luate de Nixon fără consultarea ţărilor aliate Statelor Unite în faţa expansiunii comunismului sovietic. Această atitudine declanşează o criză

în relaţiile dintre America şi aliaţii săi, dar şi o criză în sânul societăţii americane.

Apărând interesele industriaşilor americani, bulversaţi de concurenţa europeană şi japoneză pe piaţa americană, Nixon neglija interesele multinaţionalelor americane şi slăbea coaliţia occidentală pusă pe picioare pentru a frâna expansiunea URSS.

Conştientă de pericolul aceastei politici, din care URSS şi aliaţii săi puteau profita, elita ***„burgheziei americane"*** decide să acţioneze. Familia Rockefeller nu vede cu ochi buni nici susţinerea unilaterală de către Statele Unite a Israelului în conflictele din Orientul Mijlociu. Marile concerne petroliere americane sunt favorabile unei politici de „echilibrare" a alianţelor în zonă şi unei relaţii speciale cu Arabia Saudită.

Rockefeller preia astfel iniţiativa formării unei organizaţii semisecrete având ca obiectiv coordonarea în viitor, cu binecuvântarea preşedintelui american, a politicilor şi activităţilor economice din trei regiuni-cheie ale globului -America de Nord, Europa şi Japonia; numele acesteia este *Comisia Trilaterală.* O organizaţie similară exista deja de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, Grupul Bilderberg, creat de Prinţul Bernard din Olanda, care regrupa principalele elemente decizionale din Europa şi Statele Unite, excluzând însă Japonia. *Trilaterala,* pe de o parte, dorea să împiedice cu orice preţ adâncirea contradicţiilor dintre Japonia şi Statele Unite şi, pe de altă parte, să utilizeze influenţa Japoniei, ale cărei relaţii comerciale cu URSS erau

reduse, pentru a contracara deschiderea spre Est, Ostpolitik, a ţărilor vest-europene.

La originea *Trilateralei* se găseşte *Council on Foreign Relations - CFR* (Consiliu pentru Relaţii Externe), o instituţie-cheie pe scena politicii americane, creată în 1921 de imperiul lui J.R Morgan, imperiu care la sfârşitul anilor 1940 intră în alianţă economică cu familia Rockefeller. în deceniile care urmează, *CFR* va furniza oamenii ce vor deţine poziţii-cheie în politica externă a Statelor Unite. Dar, ţinând cont de rolul pe care îl are CIA în fundamentarea deciziilor de politică externă, inclusiv majoritatea directorilor Agenţiei vor fi recrutaţi din rândurile membrilor *CFR.*

Opoziţia între Nixon şi *Trilaterală* reflectă divergenţele dintre principalele grupuri de interese americane, divergenţe care vor marca istoria politicii americane până la sfârşitul secolului XX. *Comisia Trilaterală* reprezintă în principal interesele grupului oamenilor de afaceri de pe coasta de est şi Midwest, în timp ce un alt grup, în sânul căruia găsim interese militaro-industriale şi de afaceri ale mafiei din Las Vegas, este reprezentat în sud şi California de către *Sunbelt.* Nixon se lansase în politică în California. Lupta dintre cele două grupuri pentru a determina politica americană lua adesea forme violente. (Filmul lui Oliver Stone dedicat asasinării lui Kennedy, dar şi multe publicaţii ale deceniului nouă bazate pe dedasificarea unor documente ale serviciilor de informaţii din Statele Unite, sugerează că *Sunbelt* nu este străin de moartea lui JFK din 1963 şi a fratelui său, senatorul Robert Kennedy, în 1968).

Conştient de puterea ce o are CIA în societatea americană şi nu numai aici, Richard Nixon încearcă preluarea controlului Agenţiei, forţându-1 pe directorul acesteia să demisioneze şi numind la conducerea ei un om de-al său, în persoana lui James Schlesinger. Misiunea lui Schlesinger era de a face *„curat"* în instituţie. Cu scopul de a discredita *„moştenirea"* pe care o primise, acesta lasă să se *„scurgă"* în presă informaţii privind implicarea CIA şi a companiei ITT în lovitura de stat militară din Chile, în urma căreia preşedintele socialist Salvador Allende este ucis. Această atitudine faţă de cea mai puternică agenţie de spionaj şi contraspionaj a lumii provoacă nemulţumiri în rândurile ofiţerilor CIA, dar şi în rândurile unor politicieni influenţi. Riposta *Trilateralei* nu se lasă aşteptată. *Washington Post* şi jurnalele de pe coasta de est vor transforma afacerea *Watergate* într-un asasinat politic. Ţinta: Richard Nixon.

Anul 1973, luna iulie, ziua 29. Comisia juridică a Camerei Reprezentanţilor recomandă punerea sub acuzaţie (impeach-ment) a preşedintelui Statelor Unite, Richard Nixon. Din această Comisie face parte şi tânărul profesor de drept de la Universitatea din Arkansas, William Jefferson („Bill") Clinton. Pe 28 august, Nixon numeşte un nou secretar de stat în persoana lui Henry Kissinger. Vicepreşedintele Statelor Unite, Spiro Agnew, un anti-Rockefeller declarat, este acuzat de fraudă fiscală şi de delapidare şi demisionează pe 10 octombrie. Pe 12 octombrie, Gerald Ford, membru al *Trilateralei,* devine vicepreşedintele Statelor Unite şi este nominalizat de Partidul Republican drept candidatul acestu-

ia pentru alegerile prezidenţiale viitoare. Se declanşează alerta nucleară în Statele Unite în urma războiului deYom la Kippur dintre Egipt şi Siria, pe de o parte, şi Israel, de \ cealaltă.

George H.W. Bush conduce în acest timp Partidul Republican, iar Robert Mosbacher, omul ales să se ocupe de afacerile sale petroliere încă din 1966, de când intra în politică, obţine de la dictatorul Ferdinand Marcos concesiunea unor foraje petroliere în Filipine.

Tot în acest an, Donald Rumsfeld traversează Atlanticul în calitate de ambasador al Statelor Unite pe lângă NATO.

în Biroul Oval, pe o foaie de hârtie cu antetul The White House, preşedintele Nixon scrie: ***„Dear Mr. Secretary, I hereby resign the Office ofPresident ofthe United States. Sincerely...*** *„* şi semnează. Suntem pe 9 august 1974 şi ceasul arată ora 11:35 AM. Cererea este adresată ***„The Honorable Henry Kissinger, The Secretary of State".***

Gerald Rudolph Ford depune jurământul de preşedinte în aceiaşi zi şi Nelson Rockefeller este numit vicepreşedintele său. Pe 8 septembrie 1974, Gerald Ford semnează decretul de amnistiere a fostului preşedinte Richard Nixon. Donald Rumsfeld, colaborator apropiat al lui Ford, revine la Washington şi preia conducerea Oficiului de Operaţiuni Speciale de la Casa Albă, *iar George H.W. Bush zboară deasupra Pacificului în direcţia Beijing, în calitate de director al Biroului de legătură al Statelor Unite, în China, reprezentându-l, practic ca ambasador, pe preşedintele Gerald Ford.*

Câmp Davis, august 1977: preşedintele Jimmy Carter, Zbigniew Brzezinski şi Cyrus Vance (de la stânga la dreapta)

Biroul Oval, aprilie 1975: Secretarul de stat Henry Kissinger, preşedintele Nelson Rockefellar şi pr - - d Ford

Pr- ale Ford împreună cu consilierii lui
Dc« nsfeld şi Dick Cheney, în biioul Oval

7. Obiectivele victoriei

Demolarea politicii de destindere între Est şi Vest uneşte dreapta radicală din Partidul Republican cu elemente nemulţumite din aparatul securităţii naţionale, jignite de înfrângerea din Vietnam, şi cu neoconservatori democraţi din aripa anticomunistă dură a partidului. Decisă să restabilească autoritatea statului şi să realizeze un consens naţional în faţa războiului rece, cât şi să restaureze supremaţia strategică a Statelor Unite, această coaliţie desfăşura o susţinută activitate politică şi ideologică menită să îngroape destinderea. Membrii ei denunţă politica ***„realistă"*** pe care a dus-o Nixon şi propun o mobilizare militară de mare amploare, susţinută de o strategie politică ofensivă, destinată să facă regimul comunist sovietic să se înconvoaie definitiv. Richard Perle, una dintre vocile conservatoare cele mai influente, declară: ***„Trebuie arătat că destinderea nu poate să meargă şi trebuie restabilite obiectivele victoriei".*** Ajutată în demersul său de plecarea lui Richard Nixon şi ascensiunea lui Gerald Ford, un preşedinte slab şi fără anvergură, dreapta radicală a reuşit să se impună în următorii ani. Pentru a reanima sentimentul de învingător al poporului american şi pentru a neutraliza adepţii coexistenţei paşnice

„armate", dreapta radicală va falsifica date, exagerând pericolul şi practicând calomnia indivizilor şi instituţiilor ce puteau contrazice, în particular, Departamentul de Stat şi CIA. în 1974, Albert Wohlstetter, părintele spiritual al curentului neoconservator, lansează prima fază a ofensivei, ***„acuzând CIA de subestimare sistematică a desfăşurării rachetelor sovietice".*** Cu agresivitate, ***„conservatorii lansează atacuri concertate",*** gestionate de Donald Rumsfeld, ce devenise secretar la apărare, şi de Richard Cheney, şeful Statului Major.

Vicepreşedintele Nelson Rockefeller solicită Comitetului Senatorial pentru Informaţii, prezidat de senatorul Frank Church, o anchetă asupra activităţilor CIA din ultimii 20 de ani. Se descoperă astfel că Agenţia avea legături strânse cu Mafia şi era implicată într-un număr mare de proiecte oribile: experimentarea drogurilor pe cobai umani, perfecţionarea armelor biochimice destinate simulării apariţiei unor boli naturale precum cancerul, manipularea mass-media, sabotaje şi operaţiuni de asasinare a unor lideri politici străini. CIA finanţa în 1975, la Montreal, în Canada, un „mini-lagăr de concentrare" în interiorul zidurilor spitalului Allan Memorial, cu participarea dr. Ewen Cameron şi a colegilor săi de la Universitatea McGill, loc în care pacienţilor li se administra LSD şi erau supuşi unor şocuri electrice.

In urma raportului Rockefeller din 10 iunie asupra activităţii CIA, raport ce îi acuză şi pe foştii preşedinţi Johnson şi Nixon de abuzurile Agenţiei, preşedintele Gerald Ford îl numeşte, la 30 iunie 1976, pe George H. W. Bush la conducerea CIA, post pe care îl va

păstra doar până la 9 martie anul următor.

George Bush sr. (Poppy) este acum la al patrulea job de ***„patron politic"*** *din ultimii cinci ani (ambasador aproape doi ani la ONU, preşedinte, un an, al Partidului Republican şi un an la Beijing ca ambasador al Statelor Unite).* ***„Va trebui să ne purtăm cu mare atenţie faţă de guvernele alese constituţional",*** *spune Bush cu această ocazie.*

în anul de directorat la CIA, Bush se întâlneşte, pentru prima oară, cu panamezul Manuel Noriega şi negociază cu acesta un ***„salariu"*** *anual de 100 000 de dolari din partea Agenţiei. Noriega era deja din 1959 agent al Serviciului de Informaţii al Apărării (US Defence Intelligence Agency), iar când Biroul de Narcotice şi Droguri al Statelor Unite (BRND), cu dovezi suficiente de inculpare, încercase în 1971 punerea sa sub acuzare şi aducerea sa în Statele Unite pentru a fi judecat, Oficiul Procurorului din Miami şi Departamentul de Stat au intervenit, iar BRND a renunţat. Tot în acest an, George Bush sr. scrie un memo intern prin care solicită să vadă stenogramele discuţiilor din timpul vizitelor pe carejack Ruby le-a primit la închisoarea Santos Trafficante; 16 ani mai târziu el va dezminţi însă orice interes în asasinarea lui Kennedy cât timp a fost director la CIA.*

Un număr de zboruri clandestine, comandate de CIA, sunt realizate în acest an cu avioane închiriate de la compania de brokeraj din Houston, Skyway Airline, condusă de James R. Bath, fost coleg de armată cu George W. Bushjr. (fiul cel mare al lui George H.W. Bush). în cartea „Mafia, CIA şi George Bush", *autorul, laureat al Premiului Peter Bretow în Texas, arată că Bath era consilier pentru investiţii în Statele Unite al lui Salem bin Loden, fratele lui Osama*

bin Laden, şi totodată avea relaţii strânse cu CIA.

Pe 26 mai 1976, este creată „Echipa B", un organism extern de „experţi", însărcinat de noul director CIA George H.W. Bush să facă o contra-evaluare a ameninţării sovietice. William Colby, fostul director al CIA, respinsese în 1975 o astfel de iniţiativă, pe motiv că este ***„dificil să-ţi închipui că un grup ad-hoc*** *«independent»* ***de analişti poate pregăti o evaluare a capacităţilor strategice sovietice mai completă decât evaluarea comunităţii de informaţii".*** „Echipa B", din care face parte şi Paul Wolfowitz, va produce, după cum consideră Anne Hessing Cahn, o serie de rapoarte catastrofice, pure construcţii ideologice fără fundament. Criticând analizele CIA şi acuzându-le de lipsa viziunii politice, ***„analiştii independenţi"*** afirmă: ***„Estimările serviciilor de informaţii sunt pline de judecăţi fără a se fundamenta însă intenţiile sovieticilor. Această practică este cauza subestimărilor repetate privind intensitatea, mărimea şi ameninţarea implicită pe care o reprezintă mobilizarea strategică sovietică". „Teoriile militare şi politice sovietice sunt clar ofensive (...). Idealul lor, formulat de către un comandant rus din secolul XIX, mareşalul Suvorov, este ştiinţa de a cuceri",*** consideră „Echipa B". Cu alte cuvinte, sovieticii, înarmaţi cu rachete nucleare intercontinentale şi cu o cultură strategică preponderent ofensivă, nu numai că, teoretic, puteau ataca preventiv Statele Unite, dar, cultural, erau înclinaţi să o facă.

Conform lui Howard Stoertz, fost responsabil CIA cu analizele

asupra URSS din acea epocă, această acţiune a lui George H.W. Bush ***„a f ost un dezastru total pentru CIA".*** *Dar ţi un succes important pentru dreapta radicală, jucând un rol decisiv în abandonarea, în 1976, a politicii de destindere a Statelor Unite. Cuvântul* ***destindere*** *dispare din limbajul oficial începând cu 1976.*

Peste 400 de jurnalişti, declară Cari Bernstein de la Washington Post, *lucrează pentru serviciile de informaţii, ajutând la* ***„evaluarea informaţiilor şi plasarea unor ştiri false despre şefi de guverne străine".*** *Aceşti jurnalişti* ***„aveau consimţământul directorilor principalelor media americane",*** *pentru că informaţia este* ***„elementul cel mai important al politicii externe americane",*** *după cum afirma J. Kirkpatrick, ambasadoarea Statelor Unite la ONU. Comitetul Senatorial pentru Informaţii dezvăluie în 1976 că CIA plătea cu regularitate jurnalişti şi solicită publicarea numelor acestora. George H.W. Bush se opune. Propunerea lui Frank Church, preşedintele Comitetului, de a se face o evaluare a valorii, provenienţei şi originii sumelor de bani* ***„negri"*** *pe care Agenţia le gestionează, încălcând astfel Constituţia, este respinsă de asemenea, cu nervozitate, de Bush, argumentând că o astfel de acţiune ar fi un dezastru şi ar duce la compromiterea totală a Agenţiei. Cu un singur vot diferenţă, adică la limită, ideea este respinsă de Senat şi niciodată nu se va mai repeta o astfel de încercare.*

între anii 1974-1977, Forţele armate de eliberare naţională portoricane (FALN) vor revendica 49 de atentate la New York.

George W. Bush jr., proaspăt absolvent al Harvard Business School, înfiinţează, în 1976, compania de petrol Arbusto Energy.

Este *dezinteresat de politică şi, conform propriilor mărturisiri, „preferă pocherul, berea şi fetele frumoase, în locul manualelor". Dar un bilet de intrare în lumea politică îl va obţine prin echipa de baseball „Texas Rangers" pe care o conduce şi în care va investi sume importante de bani. Tricia, fata cea mică a lui Nixon, îndrăgostită de George Bush jr.,* îşi *va convinge tatăl să trimită avionul guverna-nental la unitatea militară unde acesta îşi făcea armata şi să-l aducă la Washington, pentru a-ifi alături la o petrecere. Cu toate că, la un moment dat, este chiar arestat pentru conducere în stare de ebrietate, viaţa este în general frumoasă pentru Bush jr., prietenul preferat al fetelor participante la concursul Miss Texas.*

în 1977, George H. W. Bush se retrage temporar din viaţa publică şi devine preşedintele First National Bank din Houston. Dictatorul Marcos cumpără înapoi de la Robert Mosbacher concesiunile de petrol pe care i le vânduse cu trei ani în urmă. Mosbacher consideră că este o escrocherie, dar oficialităţile filipineze neagă acuzaţia din lipsa „dovezii" că Mosbacher a cheltuit bani cu această concesiune.

Brokerul în transporturi aeriene din Houston, James Bath, ' investeşte 50 000 de dolari în Arbusto Energy, firma tânărului W. Bushjr.

După scandalul Watergate, este evident că republicanii nu mai pot conduce ţara, după alegerile din 1976. *Trilaterala* îl va susţine pe unul dintre membrii săi fondatori, democratul James Earl Qimmy) Carter. Mass-media americane îl prezintă pe Carter ca pe un bufon incapabil să se ţină pe picioare în timp ce mestecă gumă. în cabinetul său, printre cei douăzeci de membri ai *Trilateralei,* îl vom găsi şi pe Zbigniew

Brzezinski, consilier pe probleme de securitate naţională şi primul director al *Trilateralei.*

O importantă reţea de lobby, pusă pe picioare de adversarii *Trilateralei* şi ai *CFR* duce la blocarea în Congres a propunerilor administraţiei Carter vizând problemele economiei americane, în politica internaţională însă, Carter va pune în practică o recomandare a *Trilateralei,* summitul ţărilor industrializate din America de Nord, Europa şi Japonia, denumit G-7. Jimmy Carter anunţă un embargo total împotriva URSS (cereale şi tehnologie înaltă) ca *„reacţie"* la invazia Afganistanului de către Armata Roşie, în secret, compania japoneză Toshiba va vinde ruşilor în anii următori tehnologie de vârf în valoare de 1,7 miliarde de dolari, într-un interviu acordat săptămânalului *Nouvel Observateur,* Brzezinski a recunoscut cu mândrie rolul decisiv pe care 1-a jucat în operaţiunile secrete ale CIA în Afganistan, destinate să-i determine pe ruşi să se angajeze în război. La întrebarea dacă regretă acest rol, Brzezinski răspunde cu nu, considerând operaţiunile secrete o excelentă idee de a-i atrage pe sovietici în capcana Afganistan. Şi totuşi, insistă reporterul, *„aţi susţinut fundamentalismul islamic?".* Brzezinski răspunde, cinic, cu o întrebare: *„Ce este cu adevărat important în istoria lumii-talibanii sau colapsul imperiului sovietic?"*

Chiar în ziua în care armata sovietică trecea graniţa afgană, Brzezinski îi scrie preşedintelui Carter: *„Statele Unite au acum ocazia să ofere ruşilor războiul lor din Vietnam".* Şi, într-adevăr, în următorii ani Moscova va duce un război pe care guvernul sovietic nu-1 putea susţine, un conflict care va

demoraliza şi în final va duce la căderea puterii sovietice. Iar Afganistanul va deveni, după zece ani, o creaţie a americanilor, un *„stat gălăgios".*

în 1979, în Nicaragua, dictatorul Anastasie Somoza fuge din ţară în urma revoluţiei sandiniste conduse de Daniel Ortega.

Revoluţia islamică iraniană din 1979 şi alungarea Şahului (instalat în 1953 cu ajutorul CIA) de la conducerea ţării provoacă un nou şoc petrolier mondial. Revoluţionarii iranieni luau pe 4 noiembrie, 90 de ostatici, dintre care 60 erau americani, membri ai Ambasadei SUA la Teheran. Aşa cum este regula, cei mai mulţi dintre angajaţii Ambasadei erau ofiţeri CIA, iar iranienii, care ştiau acest lucru, se răzbunau astfel pe Agenţie pentru ajutorul acordat Şahului.

Saddam Hussein, conducătorul Irakului, primeşte semnale de la CIA că războiul pe care acesta îl doreşte poate începe, Iranul fiind slăbit de revoluţie. Invazia lui Saddam în Iran este un succes. Majoritatea armamentului de care Iranul dispunea fusese achiziţionat pe vremea Şahului şi era de provenienţă americană, în războiul împotriva Irakului, iranienii se văd astfel obligaţi să-şi procure muniţie şi piese de schimb de la americani şi transmit un mesaj preşedintelui Carter: vor elibera ostaticii în schimbul aprovizionării armatei. Preşedintele refuză târgul şi dă dispoziţie CIA să elibereze ostaticii cu orice mijloace. Se elaborează planul operaţiunii *„Deşert Unu",* prin care un comando de elicoptere trebuia să atace baza de la Tabas, unde erau ţinuţi ostaticii. Acţiunea are loc pe 24 aprilie 1980 şi se va dovedi un eşec (8

morţi şi 5 răniţi), premeditat de CIA, pentru a-1 discredita pe Carter care, conform sondajelor de opinie, era favorit în cursa pentru alegerile prezidenţiale din toamnă.

Republicanul Ronald Wilson Reagan era favoritul CIA pentru alegerile prezidenţiale; un om venind dintr-o familie *„misterioasă",* tatăl său alcoolic, iar el fost şomer, reporter sportiv la postul de radio din Davenport, actor la Warner Brothers, prezentator de televiziune şi fost căpitan în serviciile foto ale armatei, căsătorit de două ori şi în cele din urmă guvernator al statului California din 1966.

William Casey, fost şef CIA şi director al campaniei electorale a lui Reagan, intră în legătură cu conducătorul revoluţiei iraniene, ayatollahul Khomeiny, căruia îi transmite că alegerile vor fi câştigate de Reagan şi, prin urmare, cu el, ca reprezentant al acestuia, trebuie să negocieze. Khomeiny acceptă.

în Statele Unite se dezvoltă progresiv o serie de lobby-uri patronale care intervin pe lângă Congres pentru a bloca orice legislaţie ostilă patronatului. Creşterea numărului lor devine un fenomen: în 1975 erau 175 de întreprinderi de lobby înregistrate la Washington, pentru ca, în 1982, să ajungă la 2 445. Acestea, împreună cu grupuri religioase conservatoare, reuşesc să preia controlul Partidului Republican şi, mai ales, să impună neoliberalismul ca ideologie dominantă în Statele Unite.

Ronald Reagan reprezintă interesele acestui curent. La Convenţia Naţională Republicană, Trilaterala *a încercat să-l impună pe fostul preşedinte Gerald Ford ca vicepreşedinte al lui*

Reagan, dar acţiunea eşuează şi George Herbert Walker Bush, membru si el al Trilateralei, *este nominalizat ca vicepreşedinte.*

Directorul campaniei electorale a lui Bush este James Baker; Mosbacher - şeful comitetului pentru strângerea de fonduri necesare campaniei. Acesta obţine pentru candidatul la vicepreşedinta Statelor Unite, George H.W. Bush, câte 100 000 de dolari de la fiecare membru al „clubului milionarilor" *(sunt 250 de membri). Baker o concediază din echipa electorală pe tânăra şi frumoasa admiratoare a lui Bush, Jennifer Fitzgerald. Aceasta însă este plătită în continuare de către Bush* ***„din propriul său buzunar".***

In a treia săptămână a lunii octombrie 1980, George H.W. Bush şi Richard Allen, în calitate de reprezentanţi ai lui Casey, se întâlnesc în hotelul Raphael din Paris cu reprezentanţii iranieni ai Hezbollah. Se convine ca Statele Unite să furnizeze arme Iranului via Israel, iar iranienii să elibereze ostaticii de îndată ce Ronald Regan va fi desemnat preşedinte. Livrarea de arme trebuia să aibă loc două luni mai târziu, în martie 1981.

Criza ostaticilor americani şi „dezvăluirea" unor afaceri ilegale ale lui Billy, fratele lui Carter, acuzat de primirea a 220 000 de dolari de la libieni, anulează orice şansă de victorie a acestuia la alegerile pentru Casa Albă.

înfrângerea lui Jimmy Carter marchează sfârşitul *„coaliţiei democrate"* formate în 1933 în jurul *New* Dea/-ului preşedintelui Theodore Roosevelt, de proletariatul din Sud, de minorităţile religioase (evrei, catolici) şi etnice (negrii).

8. Aproape de vis

20 ianuarie 1981. Ronald Reagan este preşedintele Statelor Unite, iar George H.W. Bush vicepreşedinte, în această zi de ianuarie, când Reagan cu mâna stângă pe biblia lui George Washington citeşte jurământul de credinţă, un avion îl transportă pe Carter la Wiesbaden în Germania, pentru a prelua ostaticii americani şi pentru a discuta cu iranienii „preţul" eliberării lor (10 miliarde de dolari).

Ales vicepreşedinte, George H.W. Bush îşi plasează afacerile într-un trust condus de vechiul său prieten şi partener la vânătoarea de prepeliţe, William „Stamps" Farish III. Bush ştie care este originea averii lui Farish III: la 25 martie 1943, bunicul acestuia, William Farish jr., fost partener de afaceri cu tatăl său, Prescott Bush, pledase vinovat în faţa acuzaţiei guvernului Statelor Unite de a fi făcut afaceri cu naziştii, prin compania „Standard Oii" din Newjersey, şi de investiţii de milioane de dolari în societatea germană IG Farben.

începând cu acuzaţiile la adresa lui Prescott Bush de a fi fost colaborator nazist, dinastia Bush va fi receptată de evreii americani cu suspiciune şi, câteodată, chiar cu ostilitate făţişă.

George H.W. Bush reuşeşte să trezească furia comunităţii evreieşti din cauza unor aluzii insultătoare. Are acelaşi pedigree ca şi tatăl său, generat de epoca Yale şi de activitatea din cadrul

societăţii secrete Skull&Bones, şi, mai apoi, de relaţiile sale intense cu arabii, în afaceri petroliere. Insă majoritatea evreilor îl acceptă acum, atâta vreme cât este subordonatul lui Ronald Reagan, primul preşedinte republican din ultimii 80 de ani care reuşeşte să câştige o bună parte din sufragiile evreilor americani. Iar aceştia l-au votat din multe raţiuni, esenţială fiind hotărârea sa de a apăra Israelul, considerat vârf de lance în lupta împotriva comunismului sovietic.

Administraţia Reagan duce o politică internă a impozitelor mari, ce va crea un deficit record al balanţei comerciale. Membrii *Trilateralei* nu sunt de acord cu această politică şi poate nu este o întâmplare că Reagan este împuşcat de un fanatic neonazist, în plămânul stâng, pe 30 martie 1981, chiar în ziua în care trebuia să se întâlnească cu membrii *Comisiei.*

Tot în acest an, un atentat cu bombă la aeroportul Kennedy din New York, atentat revendicat de *„Rezistenţa armată portoricană",* face un mort şi mai mulţi răniţi.

„Sunt multe de spus despre unde se duce Bush, ce face el şi cu cine se întâlneşte", declară Jennifer Fitzgerald într-un interviu luat de revista *Time.*

Anul 1982. Departamentul de Stat *organizează o* conferinţă de presă. Orlando Jose Tardecilla, cetăţean nicaraguan, *„fost prizonier al armatei salvadoriene",* trebuie să povestească jurnaliştilor americani cum sandiniştii din Nicaragua exportă revoluţia lor în Salvador. Dar, spre surpriza generală, Orlando dezminte declaraţiile oficialilor de la Departamentul de Stat conform cărora primise o pregătire militară în Cuba şi în Etiopia şi declară că este manipulat de

autorităţile americane care îl ameninţă cu moartea. Bineînţeles, conferinţa de presă este urgent anulată.

înfrângerea sandiniştilor în Nicaragua era o prioritate a administraţiei Reagan.

Oficiul pentru Situaţii Speciale condus de vicepreşedintele George H.W. Bush preia coordonarea acţiunilor pentru alungarea lui Ortega, acţiuni ce constau în susţinerea cu arme şi bani a miliţiilor antisandiniste Contras.

Poppy o promovează pejennifer Fitzgerald, de la Secretariatul de relaţii cu publicul, instalând-o în funcţia de asistent executiv. Mulţi colaboratori ai lui Bush sr. protestează. Fitzgerald declară pentru New York Post: ***„Fiecare încearcă să mă prezinte cape un căpcăun bătrân. Sincer, nu mă deranjează şi nu sunt supărată pe ei. Toate aceste gânduri bizare nu sunt adevărate".***

în timp ce al treilea băiat al lui Bush, Neil, îşi deschidea propria sa firmă de petrol, JNB Exploration, *capitalul său fiind de 100 de dolari iar al celorlalţi asociaţi de 16 000 de dolari, partenerul de afaceri al fratelui său]eb Bush este arestat pentru fraudă fiscală şi condamnat la 15 ani de închisoare.*

Afacerile băiatului cel mare, George W. Bushjr., nu merg nici ele prea bine, Arbust Energy *dovedindu-se un* ***„insucces",*** *Schimbând numele companiei în* Bush Exploration Oii Co., *acesta face o asociere cu compania de petrol* Spectrum 7 Energy Corp.

W. Bushjr. este numit preşedintele acesteia.

Spectrum 7 *va fuziona peste doi ani cu altă societate, la fel de modestă,* Harken Energy Corp, *dar asocierea le va aduce partenerilor de la* Spectrum *două milioane de dolari şi, în plus, lui George*

W. Bush funcţia de director, cu un salariu anual de 600 000 de dolari.
Colonelul Oliver North este numit responsabil cu acţiunile din Nicaragua şi colaborează direct cu amiralul John Pointdexter, consilierul pentru securitate naţională al lui Reagan. în echipa lui North îl găsim şi pe generalul Colin Powell. Chiar dacă acesta nu este direct implicat în negocierile privind transferul de arme în Iran, sarcină asumată de Oliver North, Colin Powell se număra printre cei ***„cinci oameni din Pentagon care ştiau că armele erau transferate la CIA".*** Generalul juca un rol direct în această misiune, acordând *„undă verde"* subalternilor săi şi încălcând astfel procedurile prevăzute de Congres.

New York Times, 16 februarie 1987: ***„Unul dintre oamenii cei mai apropiaţi de secretarul apărării Weinberger, generalul Colin Powell, scurtcircuita procedurile şi a ordonat Agenţiei Logistice a Armatei livrarea primelor 2008 rachete TOW către CIA, intermediarul livrărilor în Iran."*** *De* la CIA, ajungerea la destinaţie a armelor este responsabilitatea traficantului israelian Yaacov Nimrodi. Acesta, cu un avion tip CI-44, închiriat de la compania de transport argentiniană „Transport Aero Rioplatense", asigura transportul din Statele Unite în Iran. După a treia livrare, pe 28 iulie 1983, când se întorcea din Iran, avionul este lovit şi doborât deasupra Armeniei de către un MIG-25 sovietic. Un alt traficant israelian, Amiram Nir, devine principalul intermediar al americanilor în relaţia acestora cu iranienii.

Pe 13 iulie 1984, Ronald Reagan este operat la colon, i se extrage un polip canceros şi pe durata operaţiei ţi a convalescenţei

postoperatorii, vicepreşedintele George H.W. Bush preia prerogativele supreme. La alegerile pentru Casa Albă din noiembrie, acelaşi an, echipa Reagan-Bush câştigă un nou mandat de patru ani.

John Ellis ('Jeb') Bush lucrează ***„neoficial"*** *în administraţia Reagan, veghind la păstrarea legăturilor dintre Contras şi exilaţii nicaraguani din Miami. Intermediază, în 1984, propunerea unui politician din Guatemala făcută colonelului Oliver North ca Departamentul de Stat să ajute cu medicamente şi spitale de campanie taberele Contras. CIA, prin intermediul* TGS International, *o firmă condusă de fostul director adjunct pentru operaţii al lui George H.W. Bush cât timp acesta a condus Agenţia, se va ocupa de aprovizionarea taberelor Contras.*

Jeb face lobby, pe lângă Departamentul de Servicii Umane şi de Sănătate pentru Miguel Recareyjr., un om de afaceri cubano-ameri-can, a cărui firmă de medicamente va intra în scurt timp în colaps. Recarey, care fusese închis la Santos Trafficante, *dispare nu după mult timp cu 12 milioane de dolari fonduri federale.*

La aproape 40 de ani, George W. Bushjr. ***„nu avea nici un viitor",*** *afirmă vărul său John Ellis. Putea* ***„să stea şi trei zile fără să doarmă sărbătorind la Country Club în Midland cu partenerii săi de golf".*** *W. Bush jr. devenise* „alcoolic".

O întâlneşte pe Laura, o bibliotecară cu temperament calm. ***„Cea mai mare parte a existenţelor cunosc momente cruciale",*** *scrie Bushjr.,* ***„momente care ne schimbă complet viaţa".*** *Laura îi aduce pe lume două gemene, Jenna şi Barbara, dar W. Bushjr. o ţine din chef în chef. La sfârşitul unei săptămâni de beţie neîntreruptă, acesta* ***„se priveşte în oglindă şi nu-şi***

recunoaşte f aţa uscată de atâta vomă". *Cade în genunchi şi cere ajutorul lui Dumnezeu. Este clipa, după cum va declara mai târziu, unei mari cotituri în viaţa sa.*

în 1985, CIA începe să utilizeze serviciile Băncii de Credit şi Comerţ Internaţional (BCCI).

]ennifer Fitzgerald este transferată cu serviciul la Capitol Hill, în urma unor zvonuri tot mai insistente privind ***„legătura"*** *ei cu vicepreşedintele George H.W. Bush.*

Ronald Reagan semnează Directiva Securităţii Naţionale nr 166/1985 care autorizează acordarea de ***„ajutor clandestin"*** brigăzilor islamice în războiul ruso-afgan *(Washington Post,* 19 iulie 1992), după care se întâlneşte cu Gorbaciov, la Geneva. La un an de la această întâlnire, 25 de diplomaţi de la reprezentanţa sovietică pe lângă ONU sunt expulzaţi.

Conform lui Brzezinski, arhitectul acţiunilor clandestine de susţinere a reţelelor islamice în războiul contra sovieticilor, Jimmy Carter semnase şi el un decret secret în 1979, autorizând susţinerea reţelei islamice din Afganistan. *(Nouvel Observator,* 15-21 ianuarie 1998).

Banii din livrările de arme făcute Iranului erau ***„numerotaţi",*** depuşi în conturi bancare ale CIA şi utilizaţi nu numai pentru finanţarea Contras în Nicaragua, ci şi a luptei mujahe-dinilor din Afganistan împotriva ***„invadatorilor sovietici".*** Scandalul Iran-Contra ia amploare în Statele Unite în anul 1986. Amiram Nir este declarat mort într-un accident de avion. Există însă îndoieli, corpul său nefiind găsit, că Nir s-ar fi aflat în avionul prăbuşit. O anchetă a cotidianului *Jerusalem Post* susţine că CIA orchestrase accidentul aviatic,

pentru că Oliver North îi ceruse lui Nir să-şi asume singur responsabilitatea afacerii Iran-Contra, dar acesta refuzase. North va fi condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare, plata unei amenzi de 150 000 de dolari şi l 200 de ore de muncă în folosul comunităţii; amiralul John Pointdexter va fi condamnat la 6 ani de închisoare. Sunt singurii vinovaţi condamnaţi. Livrările de arme către Iran încetează.

Felix Rodrigues, fostul şef al poliţiei cubaneze de dinaintea lui Castro, acum agent CIA şi veche cunoştiinţă a lui Bush, se plânge asistentului pentru securitate naţională că reducerea ajutorului rezultat din vânzările de arme în Iran este resimţită de luptătorii Contras din Nicaragua. Reagan cere Congresului aprobarea unui ajutor de 36 milioane de dolari, dar cererea este respinsă cu 219 contra 211 voturi. Administraţia trebuie să găsească alte surse şi, până atunci, CIA minează porturile din Nicaragua.

In Liban, un atentat sinucigaş omoară 217 puşcaşi marini americani, iar la Washington explodează o bombă, lângă zidul Senatului.

Vicepreşedintele George H.W. Bush face o vizită în Honduras, unde se găsesc bazele luptătorilor antisandinişti, şi asigură guvernul acestei ţări de sprijin din partea Statelor Unite. La scurt timp, 3 150 de militari americani sosesc în Honduras. Tot acum se întâlneşte pentru a doua oară cu generalul panamez Manuel Noriega.

Canalul de televiziune CBS prezintă un interviu al lui Jane Wallace cu Michael 'Mickey' Tolliver, pilot acuzat de trafic cu droguri, în care acesta prezintă detaliile unui zbor pe

care 1-a efectuat în ajutorul Contras: ***zbor în Honduras cu un cargo de 14 tone plin cu arme şi muniţie şi, a treia zi, revin cu 13 tone de marihuana, aterizând la US Airforce Base din Homestead, Florida, unde avionul este descărcat.*** Pentru acest zbor pilotul a primit 75 000 de dolari.

Irakienii se aprovizionau şi ei cu arme de la americani, în mod oficial, cu acordul Congresului Statelor Unite, negocierile fiind purtate de Donald Rumsfeld. După ce comerţul de arme cu Iranul nu mai este un secret, pe 17 mai 1987 două avioane de vânătoare irakiene tip Mirage F-1 lansează două rachete Exocet asupra fregatei americane Stark: 37 de morţi.

Conform *Jerusalem Post,* Ronald Reagan şi George H.W. Bush ***„erau la curent cu activităţile lui Nir, iar Bush s-a întâlnit cu el la hotelul King David din Ierusalim cu trei luni înainte de a izbucni scandalul public; Reagan îi scria lui Shimon Peres, mulţumindu-i pentru eforturile pe care le face*** *Nir".* (Un reportaj privind comploturile CIA şi deciziile guvernului american din această perioadă, apreciat pentru seriozitatea documentării, a fost difuzat de canalul francez de televiziune *France 2,* în 1994.)

Consilier al lui Reagan pe problemele securităţii naţionale, în locul lui Pointdexter, este numit Frank Carlucci, membru al *Trilateralei, iar* ca adjunct al său, deci numărul doi în echipa responsabilă cu problemele securităţii Statelor Unite, generalul Colin Powell.

în 1987, apare pe piaţa financiară Carlyle Grup, un nou fond de investiţii. Frank Carlucci va fi pentru mulţi ani director la Carlyle. Acest fond de investiţii este clientul principal

al Băncii de Credit şi Comerţ Internaţional (BCCI). Principalii acţionari la BCCI, care are reprezentanţe în 73 de ţări, sunt trei mari familii: Gokal din Pakistan, Ben Mahfouz din Arabia Saudită şi Geith Pharaon din Abu Dhabi.

Preluând logoul „Echipei B": **„Această *naţiune a trecut pe locul doi într-o lume în care este periculos, poate chiar fatal, să fii al doilea",*** administraţia Reagan relansase războiul rece cu URSS, susţinând ***„luptătorii pentru libertate"*** în Afganistan şi America Centrală. Ronald Reagan readuce în discuţie arhitectura sistemului de securitate nucleară iniţiat de administraţia Nixon şi cunoscut sub denumirea ***Iniţiativa de Apărare Strategica - Războiul Stelelor,*** program vizând crearea unui scut antibalistic terestru şi spaţial, în acelaşi timp, Casa Albă lansa operaţiuni de spionaj ofensiv în jurul URSS şi în spaţiul său aerian, ***„provocări politice majore",*** cum le descrie un analist CIA, destinate să pună în evidenţă vulnerabilitatea sistemului de apărare sovietic.

George H.W. Bush efecuează câteva vizite secrete la Damasc în perioada 1986-1988, conform revistei Time, *pentru negocierea eliberării ostaticilor americani din Liban, dar, conform aceleiaşi surse,* ***„acesta se gândea mai mult la viitoarea sa campanie."***

Consilierul şef al lui Bush sr., Daniel Murphy, zboară în 1987 în Panama, însoţit de sud-coreeanul Tongsun Park, un influent comerciant de arme, la bordul unui avion particular, condus de traficantul de arme Sargis Soghnalian, pentru a se întâlni cu Noriega.

Valoarea generalului Noriega crescuse după 1981, când devenise şeful statului Panama în urma morţii în condiţii suspecte, într-un accident de avion, a lui Omar Torrijos. însă, prin 1985, Noriega critică politica americană, se apropie de Cuba şi face mofturi când i se cere să coopereze cu americanii împotriva guvernului sandinist din Nicaragua. Murphy va declara mai târziu unui subcomitet senatorial american că i-a cerut lui Noriega să nu demisioneze înaintea alegerilor din 1988, în ciuda presiunii pe care, public, o va face administraţia Reagan.

1988 este an electoral. George H. W. Bush primeşte, în sfârşit, nominalizarea Partidului Republican pentru candidatura la cea mai înaltă funcţie din statul american. Dan Quayle este desemnat de republicani pentru funcţia de vicepreşedinte şi acesta, în campanie electorală, spune: ***„Holocaustul a fost o perioadă imorală în istoria naţiunilor noastre",*** *adăugând că* ***„nu am trăit în acest secol" (I didn't live in this century).*** *Un arestat care pretindea că i-a vândut marihuana lui Quayle este izolat de conducerea federală a închisorii cu puţin timp înainte ca acesta să participe la o conferinţă de presă organizată înaintea alegerilor.*

Rudi Slavoff, omul ce organizase o adunare festivă în onoarea lui Austin App, promotorul teoriei conform căreia Holocaustul a fost o ***„păcăleală",*** *vine alături de liderii etnicilor din Partidul Republican în echipa electorală a lui Bush. După dezvăluirile din presă, opt dintre aceştia, fiind acuzaţi de antisemitism, demisionează. Bush precizează:* ***„Nimeni nu i-a obligat... aceşti oameni pleacă la decizia lor".*** *Bush stabileşte „Echipa 100" care va creşte însă la 249 de oameni ce contribuie cu aproape 25 de*

milioane de dolari la victoria cauzei Partidului Republican. Bush „nu ştie", întrebat de presă, că Noriega este acuzat de trafic cu droguri. Fred Malek, fost colaborator al lui Nixon, părăseşte şi el echipa electorală a lui Bush când se descoperă că a lucrat la o listă a evreilor din Departamentul de Muncă în cadrul unei acţiuni a lui Nixon, ***„Jewish cabal".***

US Federal Regulators închide banca Silverado Banking Savings&Loan Co., al cărei director, din 1985, este Neil Mellon Bush, al treilea băiat al candidatului la preşedinţie, pe motiv de fraude fiscale, conflict de interese şi alte nereguli.

George W. Bush jr. decide să stea tot mai mult timp pe lângă tatăl său şi îl însoţeşte în deplasările electorale, lărgindu-şi sfera de relaţii şi cunoştiinţe. „Şi ***dacă voi candida şi eu?",*** *spune într-una din aceste zile Bush jr.* ***„Dacă vom trimite şi noi un prieten al petroliştilor în Congres?",*** *se adresează acesta texanului Karl Rove, fost consilier politic în Texas, cel care împreună cu vicepreşedintele Dick Cheney vor deveni peste doisprezece ani cei mai puternici oameni de la Casa Albă, după George W. Bush jr. Ambiţii politice se nasc acum în sufletul lui W. Bushjr.*

Americanii vor doborî, pe 3 iulie 1988, din greşeală, un avion de linie iranian: 290 de morţi.

în campania electorală, Robert Dole este acuzat de răspândirea unor zvonuri despre ***„o relaţie de iubire"*** *între candidatul republicanilor, George H.W. Bush, şijennifer Fitzgerald. Se ajunge la un agreement care, conform* Washington Post, *menţionează:* ***„Oamenii lui Dole nu mai răspândesc zvonuri şi promit că nici în viitor să nu o mai facă. Oamenii lui Bush nu mai răspândesc zvonul că oamenii lui Dole răspândesc***

zvonuri şi, nici în viitor nu vor mai face acest lucru".

Ştirea, ce se va dovedi falsă, că Washington Post *publică povestea Bush-Fitzgerald face ca market-stock-ul să cadă în acea zi cu 43 de puncte.*

**SOmartie 1981:
tentativă de asasinat împotriva
preşedintelui Regan**

**Preşedintele
Ronald Regan şi
prima doamnă a SUA,
Nancy**

**Trei preşedinţi
republicani:
Reagan, Ford şi Bush sr.**

.?tr..

v* f:

t

•t'

•*

Fraţii Jeb şi George W. Bush, proaspeţi guvernatori ai statelor Florida şi Texas

Bush sr. îl felicită pe Jeb, învingător în alegerile de guvernator

Sfârşitul războiului rece: George Bush şi Mihail Gorbaciov

9. Să învingem rapid viitoarele ameninţări

20 ianuarie 1989, George Herbert Walker Bush, republican, de religie episcopală, depune jurământul în calitate de cel de-al 41-lea preşedinte al Statelor Unite. Visul tatălui său Prescott Sheldon Bush, fostul senator al lui Eisenhower, este împlinit.

Imunitatea prezidenţială îi permite acum să refuze solicitarea sa ca martor în procesul lui Oliver North.

Bush sr. autorizează CIA să susţină opoziţia în Panama, dându-i de înţeles lui Noriega că, de fapt, se urmăreşte compromiterea ei la viitoarele alegeri.

Vicepreşedintele Dan Quayle declară schimbările din URSS **,jusf *a public relations extravaganza",*** cu alte cuvinte o acţiune de faţadă a lui Gorbaciov.

Concepţia dualistă asupra lumii nu mai este de actualitate, în ciuda declaraţiilor repetate. Multe dintre cauzele ideologice conservatoare - printre care şi Israelul - nu se mai simt reprezentate de Casa Albă.

In iunie, preşedintele George H. W. Bush anunţă sancţiuni economice împotriva Chinei în urma masacrului din Piaţa Tienanmen. O ştire privind achiziţionarea de către China, după anunţarea sancţiunilor economice, a trei sateliţi de comunicaţii americani

produce uimire. Prescott Bush, fratele mai mare al preşedintelui Bush, zburase la Shanghai şi încheiase un contract, purtând negocieri cu reprezentanţi chinezi la cel mai înalt nivel, în valoare totală de 300 de milioane de dolari pentru compania Hughes Aircrafts Satellites. *Preşedintele Bush declară că* ***„vânzarea este în interesul naţional"*** *al Statelor Unite, iar fratele său Prescott precizează:* ***„Sunt mari oportunităţi în China, şi America nu-şi poate permite să rămână în afară".***

Prescott Bush va vizita şi Japonia în căutare de contracte de con-sulting pentru firma sa Prescott Bush Resources. *Cu zece zile înainte ca fratele său, Preşedintele, să sosească în turneu oficial, firma japoneză de investiţii* West Tsusho *încheie contractul cu firma* Prescott Bush Resources *şi îi plăteşte acestuia un comision de 250 000 de dolari. Un salariu personal anual de 250 000 de dolari pentru următorii trei ani pentru Prescott Bush este o clauză scrisă a acestui contract.*

Oficialităţile din Bahrain solicită companiei Amoco *efectuarea unor foraje petroliere maritime şi decid încheierea unui contract şi cu firma băiatului preşedintelui, George W. Bushjr.,* Harken Energy. *Neil Bush renunţă la firma sa* JNB Exploration *şi creează o nouă societate* Apex Energy, *aportul său fiind de 3 000 de dolari, iar 2,7 • milioane dolari vin de la un program guvernamental destinat con-* l *silierii „firmelor ce pornesc afaceri cu risc ridicat".*

O lovitură de stat împotriva lui Noriega eşuează în octombrie 89. Postul de televiziune* KTTV *din Los Angeles caută o sursă care să comenteze evenimentul. Ziariştii sună la Consulatul panamez, însă nimeresc la domiciliul unui anume Kurt Rappaport, un tânăr de 22

de ani, care, farseur, pretinde că este „Arturo Valdez", diplomat panamez cu vederi anti-Noriega. Purtând mustaţă falsă, el vine la studiouri. **KTTV** ***prezintă un interviu de 15 minute cu „expertul" Valdez. Nimeni nu încearcă să verifice cine este specialistul sau să analizeze ce spune. Dovadă că, dacă spune ce trebuie, oricine are legitimitatea să se pretindă expert. Că ţine!***

Lângă micuţa insulă din Mediterana, Malta, la bordul unui crucişător US se întâlnesc Bush şi Gorbaciov în zilele de 2 şi 3 decembrie 1989.

Pe 19 decembrie 1989, preşedintele Bush va ridica sancţiunile impuse Chinei din motive de ***„interes naţional"*** şi, a doua zi, pe 20 decembrie, în vreme ce în România erau în plină desfăşurare evenimente dramatice, preşedintele Bush ordonă cea de-a 15 intervenţie militară din ultimii 150 de ani a Statelor Unite în Panama.

Atacul-surpriză începe prin aruncarea peste Panama City a nu mai puţin de 422 de bombe în 13 ore. Această ţară mică numără puţin peste două milioane de locuitori şi armata sa de 6 000 de soldaţi luptă cu 25 000 de americani din trupele de elită. Utilizând aviaţia, artileria şi portavioanele, armata americană experimentează arme noi, printre care şi bombardierul ***„Stealth".*** Organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului au evaluat între 700 şi 4 000 numărul victimelor din rândurile civililor. Soldaţii americani aruncă morţii în gropi comune, de cele mai multe ori fără a-şi da măcar osteneala să le stabilească identitatea. Asociaţia Naţională a Avocaţilor a comunicat faptul că numeroase

familii au fost nevoite, de frica represaliilor, să-şi îngroape morţii pe ascuns. Chiar şi aşa, Crucea Roşie a înregistrat l 500 de persoane dispărute, în cartierul El Chorillo din capitală ***„cinci blocuri au fost bombardate",*** povesteşte Olga Mejia, o supravieţuitoare, şi ***„străzile 25, 26 şi 27 unde m-am născut şi am copilărit au fost complet distruse şi transformate într-un cimitir. La 12 şi jumătate noaptea au început bombardamentele şi tirurile cu mitraliere şi rachete. Apoi au f ost folosite lansatoarele de flăcări şi tancurile. O tragedie! Trăgeau cu mitralierele în case făcute din lemn şi ghips, în timp ce oamenii dormeau. Mai erau câteva zile până la Crăciun. Mulţi dintre cei care au încercat să fugă de incendii şi bombe au murit pe străzi, împuşcaţi".***

Autorităţile americane fac totul pentru a evita abordarea de către presă a acestui subiect. Iar mass-media n-au protestat, ci s-au conformat. ***„Delincvenţii jefuiesc, americanii fac curăţenie"*** - titlul dat de cotidianul belgian *Le Soir* este cel mai elocvent în acest sens. Mass-media internaţionale copiază aproape cuvânt cu cuvânt versiunea americană din comunicatele oficiale care nu vorbesc decât despre ***„câteva oaze de rezistenţă".*** Cât despre numărul victimelor, ziarele şi televiziunile redau bilanţurile oficiale americane: la prima strigare, 9 americani ucişi şi vreo 50 de panamezi *(Le Soir, 22* decembrie 1989), iar la a doua, 23 de americani şi 290 de victime din rândurile inamicilor *(Le Monde, 27* decembrie 1989). Jurnaliştii independenţi nu sunt admişi în Panama. Aeroporturile şi frontierele fiind închise, ei nu au cum să

intre în ţară. Cei 300 de ziarişti sosiţi din Miami cu un zbor charter sunt cartiruiţi în câteva barăci militare şi ţinuţi acolo, având la dispoziţie doar patru linii telefonice cu exteriorul şi primind extrem de puţine informaţii sau deloc. După 48 de ore, sunt puşi să aleagă între a rămâne în condiţiile date sau a face cale-ntoarsă la Miami. Mulţi dintre ei pleacă.

în timp ce, pentru România, media occidentale inventau zeci de mii de morţi, pentru Panama, ele ascundeau cifra reală a victimelor. Cele două evenimente desfăşurându-se simultan, revoluţia din România a fost exagerat mediatizată, în timp ce intervenţia din Panama nu a fost considerată demnă de aceeaşi seriozitate profesională. Dacă, în cel de-al doilea caz, vinovaţi sunt ***„ai noştri",*** în primul, raţiunile sunt de natură politică.

Chiar dacă numărul morţilor din Panama a fost probabil mai mare decât cel al victimelor din România, nimeni nu a vorbit despre ***„genocidul panamez"*** sau despre existenţa ***„masacrelor".*** Armata americană nu a permis jurnaliştilor să filmeze scene de război, iar ***„un război invizibil"*** n-are cum să impresioneze sau să revolte opinia publică... în cazul României, era nevoie de imagini tragice: comunismul, acest vis imens al umanităţii, n-avea cum să se prăbuşească decât cu o vâlvă pe măsura forţei sale monstruoase. Este logica după care erau difuzate pe toate televiziunile imagini ale car-nagiului de la Timişoara, necesare într-o oarecare măsură. Nici un sceptic sau critic, indiferent cât de atent, n-are cum să se apere sau să contrazică evidenţa. Imaginile au astfel efectul scontat, în latura lor de coşmar, acestea corespundeau

logicii şi veneau să justifice însăşi raţiunea de a fi a televiziunii într-o lume tentată să înlocuiască realitatea cu punerea ei în scenă.

Dimpotrivă, în Panama, informaţia venită din surse independente este rapid redusă la tăcere. *Radio National,* care continua să emită relatând despre evenimente, este desfiinţat cu precizie, de o rachetă lansată dintr-un elicopter american. Sediul cotidianului *La Republica,* care scrie despre pierderile de vieţi din rândul civililor, este invadat de soldaţi ai SUA, iar redacţia devastată. Alte două cotidiane sunt închise, iar televiziunea publică plasată sub controlul Comandamentului militar al Statelor Unite. Cei 150 de jurnalişti de aici sunt , daţi afară. Ca şi ambulanţele panameze, jurnaliştii erau ţinuţi la distanţă de zonele în care se desfăşurau luptele. Când] presa primeşte, în sfârşit, permisiunea să vadă craterele j lăsate de bombe, locul fusese în prealabil „curăţat" temeinic de buldozerele americane. Nici urmă de victime.

Argumentele intervenţiei Statelor Unite în Panama sunt: arestarea generalului Noriega cu scopul de a da o lovitură traficului de droguri; protejarea americanilor din Panama, aflaţi în pericol; înlocuirea dictatorului cu un regim democratic şi, asigurarea securităţii Canalului Panama. Pentru ca noii conducători să fie votaţi de alegătorii panamezi, Statele Unite au cheltuit, proporţional cu populaţia, de cinci ori mai mult decât sumele folosite pentru campania prezidenţială a lui Bush şi a lui Dukakis la un loc!

Ianuarie 1990. Bahrain, micul stat din Golf, acordă exclusivitate pe 35 de ani exploatării de petrol şi gaze naturale

firmei Harken Energy Oii. O adevărată surpriză, ţinând cont că această companie aveau rezultate financiare slabe şi, de asemenea nu mai efectuase foraje în afara Texasului, Louisianei sau Oklahomei şi nici nu avea experienţă în foraje marine. Acţiunile lui Harken cresc de la 4,5 dolari la 5,5 dolari.

Carlyle Grup gestionează un portofoliu de 12 miliarde de dolari. Acest fond american de investiţii deţine acţiuni majoritare, printre alte companii, la Federal Data Corporation, care dotează Administraţia Federală a Aviaţiei cu sistemul de supraveghere a traficului aerian civil, şi la United Defence Industries Inc., principalul furnizor pentru armata americană, turcă şi saudită. Guvernul american reprezintă 80% din United Defence Industries, la care Carlyle Grup are 54% din capital, deci o valoare de 560 de milioane de dolari. O mare parte a comenzilor depind de administraţia americană. Anticipând noile ameninţări teroriste, armata cere Congresului 500 de milioane de dolari pentru construirea unui nou tanc de luptă, denumit Crusader. United Defense Industries va construi Crusader.

Familia bin Laden, prin Saudi bin Laden Grup investeşte două milioane de dolari în Fondul de participare ***„Carlyle Parteners II Fund",*** în care se găseşte şi United Defense Industries. Grupul Carlyle consiliază monarhia saudită în „Economic Offset Program", acţiune ce vizează dotarea Arabiei Saudite cu arme americane în schimbul cumpărării de către Statele Unite a unor produse saudiene.

George W. Bush jr este solicitat de grupul Carlyle să intre în echipa de conducere a companiei Caterair, una dintre cele mai mari

companii de transport în sistem catering din lume. Surse neverificate afirmă că din Consiliul de administraţie de la Caterair fac parte membri ai familiei sauditului bin Laden.

George Herbert Walker Bush are relaţii de afaceri cu familia bin Laden, în mod indirect, prin Carlyle Grup, afirmă The New York Times *(12 februarie 1989),* Wall Street Journal *(27 septembrie 2001),* Fortune *(8 mai 2002),* Foreign Policy in Focus *(30 , aprilie 2002).*

i

28 aprilie 1990. în ***„Grădina păcii",*** situată la marginea ' capitalei Panama, aproximativ 200 de persoane asistă la deschiderea unei gropi comune, în ciuda obstacolelor ridi cate de autorităţile panameze şi americane, ***„Asociaţia familiilor victimelor de la 20 decembrie"*** obţine apro barea pentru deschiderea a două dintre cele 12 gropi comune descoperite. Dintre cele 123 de corpuri exhumate, majori- *Â* tatea au haine civile. Printre cadavrele băgate în saci de plas- • tic kaki, din dotarea armatei americane, sunt găsite două cor- • puri de copii, într-un sac, trupul desfigurat al unei femei • care, conform martorilor, fusese călcată de un tanc. Iar în • altele, două corpuri de bărbaţi cu mâinile legate la spate şi cu | găuri de glonţ în ceafă. Executaţi... **II**

In 1990, Bush refuză să semneze Intelligence Bill al Congresului, nefiind de acord cu noua definiţie propusă pentru activităţile speciale după scandalul Irangate care, în opinia sa, are un efect negativ asupra diplomaţiei americane prin lipsa efectului disuasiv. In revanşă, peste un an, Bush va semna o lege ce reglementează strict l *angajarea activităţilor speciale, toate agenţiile de informaţii ameri-* i *cane implicate în activităţi clandestine fiind supuse unei supravegheri m*

parlamentare. Legea reclamă obţinerea unei autorizaţii prezidenţiale pentru orice activitate clandestină, iar această activitate trebuie să fie în concordanţă cu obiective clare de politică externă.

în anul 1990, Carlyle Grup este acuzat de implicare într-o afacere de estorcare de fonduri. Un lobbyst al partidului republican, Wayne Berman, încearcă să obţină bani pentru finanţarea campaniei electorale a lui George W. H. Bush, prin ameninţarea şi intimidarea unor fonduri private de pensii. Unul dintre aceste fonduri, în schimbul unui contract public în statul Connecticut, virează un milion de dolari în Carlyle Grup. James A. Backer, fost şef de cabinet al lui Reagan şi secretar de stat sub George H. W. Bush, va fi numit în conducerea Carlyle Grup.

Burton Lee, medicul Casei Albe, îi semnalează preşedintelui Bush, în aprilie, un început de glaucom, dar apropiaţii preşedintelui sunt liniştiţi şi dau asigurări că sănătatea acestuia este excelentă.

Pe 2 august din acelaşi an Saddam Hussein invadează Kuwaitul. *Cu numai o lună înainte, George W. Bush vinde două treimi din acţiunile sale la Harken Energy cu 850 000 de dolari, realizând un profit de 200%, dar nu raportează la Office of Trift Supervision (OTS) această acţiune decât în luna martie 1991. Peste o săptămână, Harken Energy va anunţa pierderi record, de 23 milioane de dolari, şi valoarea acţiunilor sale scade vertiginos.*

Sauditul Khaled Ben Mahfouz, omul ce deţine poziţia 251 în ierarhia celor mai bogaţi oameni ai lumii cu o avere de 1,9 miliarde de dolari, deţine 11,5% din firma Harken Energy. Mahfouz, acţionar important la BCCI, are afaceri în lumea întreagă şi dispune de o reşedinţă la Houston, Texas. Cu ajutorul familiei Bush cumpără o parte din aeroportul oraşului

Houston, pentru deservire exclusivă. Sora lui Mahfouz este soţia lui Osama bin Laden.

Jonathan James Bush, fratele lui George H. W. Bush, deci unchiul lui George Bushjr., ale cărui afaceri de brokeraj se desfăşoară pe coasta de est, este amendat în două state americane şi i se interzice să mai facă comerţ în statul Massachusetts.

Procurorul general al Statelor Unite, Richard Thornberg, este averizat de nereguli la BCCI, dar nu ia nici o măsură.

Obscurul guvernator al statului Arkansas, William ('Bill') Clinton, este invitat, pentru prima oară, la reuniunea anuală a Grupului Bilderberg, ce se ţine în 1990 la Baden-Baden, Germania.

Februarie 1991. Gorbadov obţine din partea Irakului promisiunea că se va retrage din Kuwait. Imediat apar în presa internaţională informaţii, puse la dispoziţia jurnaliştilor de un ***„serviciu secret aliat"*** ce descoperise consilieri sovietici prezenţi în Irak, ajutând armata inamică. Niciodată confirmate, aceste informaţii ce vizau contracararea planului lui Gorbaciov de soluţionare fără vărsare de sânge a conflictului, insinuează că URSS este complice şi, deci, propunerea nu era sinceră. ***„Un jurnalist acceptă să mintă când, după părerea sa, o face în interesul naţional",*** declara Martin Kalb, jurnalist la CNN.

Ramsey Clark, fost ministru american al justiţiei, declara: ***„Invazia din Panama a constituit o violare a tuturor legilor internaţionale, mult mai gravă decât invadarea Kuwaitului de către Irak. Mult mai mulţi panamezi au fost omorâţi de forţele americane decât kuwaitieni de***

către irakieni".

în această perioadă preşedintele George H. W. Bush este agitat, nerăbdător, cuprins de furii subite. Pe 3 mai 1991, în timpul jog-ging-ului cotidian, se simte obosit ţi are probleme de respiraţie. La infirmeria din Câmp David i se descoperă o fibrilaţie (contracţii neregulate) auriculară. Transportat rapid la spital, este tratat cu digoxină şi apoi cu procainamidă. întrucât tratamentul nu dă rezultate, i se administrează un anticoagulant. Se preconizează chiar o stimulare a inimii prin şoc electric extern sub anestezie generală, intervenţie care presupunea un transfer temporar al puterii prezidenţiale către vicepreşedintele Dan Quayle. Din fericire, pe 6 mai ritmul inimii se restabilizează şi, înzestrat cu un stimulator cardiac, preşedintele lucrează în Biroul Oval începând cu ora 9.30. A doua zi, analizele evidenţiază o hiperfuncţiune tiroidiană. Medicii diag-nostighează maladia lui Grave şi prescriu o doză de iod radioactiv.

Pornind de la aceste fapte, autorii „Biografiei neautorizate" se străduiesc să argumenteze că, în timpul războiului din Golf, George Bush a suferit de o hipertiroidie nediagnosticată şi, pe lângă stările descrise, avea şi o scăzută capacitate de concentrare. Decizia declanşării ostilităţilor în Irak a fost luată în ciuda opiniei contrare a majorităţii consilierilor pe probleme de apărare. Preşedintele nu a fost singurul Bush care a acuzat probleme de sănătate de acest tip: în ianuarie 1990, medicii diagnosticaseră un hipertiroidism cu exof-talmie la doamna Barbara Bush. Analiza apei din reţeaua de alimentare a locuinţei nu a relevat însă prezenţa iodului şi litiului. în goana după indicii, Tarpley şi Chaltkin, autorii „Biografiei neautorizate", nu uită să semnaleze chiar afecţiunile patrupezilor familiei. Ipoteza unei hipertiroidii a preşedintelui american de-a lungul aces-

tei cruciale perioade istorice ar fi putut fi confirmată prin analiza retrospectivă a eşantioanelor sanguine prelevate în martie 1991: dar acestea au fost distruse de serviciile secrete!

La 20 mai 1991, la zece zile de la administrarea iodului, în timpul vizitei reginei Elisabeta a ll-a şi apoi în timpul unei conferinţe de presă cu ex-cancelarul german Helmut Kohl, George H. W. Bush părea foarte obosit şi avea o voce răguşită. Cu toate acestea, buletinul de sănătate din 21 mai era foarte liniştitor, oboseala fiind explicată prin normalizarea bruscă a metabolismului. La începutul lunii septembrie, lucrurile mergeau bine: a fost oprit tratamentul cu digoxină şi procainamidă, dar nu şi administrarea de aspirină şi tratamentul pe bază de hormoni tiroidieni.

Orice s-ar crede din această poveste, nu poate fi contestat faptul că războiul din Golf a fost o operaţiune extrem de costisitoare, în care Statele Unite au angajat 425 000 de oameni şi o cantitate enormă de echipament militar, şi că, la o lună după încheierea războiului, apariţia unei fibrilaţii auriculare a dus la descoperirea hipertiroidiei preşedintelui.

Şeful Statului Major Interarme în Războiul din Golf este generalul Colin Powell.

Sfârşitul războiului rece consacră supremaţia strategică americană, oferind Statelor Unite monopolul recurgerii la violenţă în relaţiile interstatale. Dar, simultan cu prăbuşirea URSS, sensul existenţei duşmanului de moarte, ar fi trebuit să dispară şi raţiunea unei politici de securitate naţională. Mulţi şi i-ar imagina pe neoconservatori bucuroşi de moartea duşmanului lor. Dar, aceştia, speriaţi de spectrul unei demobilizări naţionale şi ***„preocupaţi înainte de toate de***

legitimitatea deciziilor politice", *caută* un nou ***„demon (...) capabil să unifice şi să inspire poporul (...), un duşman nou căruia să-i amintească sensul şi vulnerabilitatea culturii sale".***

Războiul din Golf din 1991 şi înlocuirea URSS de către o serie de ***„state gălăgioase"*** cu pretenţie de adversar strategic autorizează remobilizarea naţională şi permite prezervarea şi extinderea arhipelagului militar planetar al Statelor Unite. Acest război, afirma secretarul apărării Cheney, reprezintă ***„prefigurarea unui nou gen de conflict pe care îl vom cunoaşte în era ce va veni (...). în afara Asiei de Sud-Est, noi avem interese importante în Europa, Asia, Pacific şi în America Latină şi Centrală. Trebuie să ne configurăm politicile şi forţele în aşa f el încât ele să ne permită să descurajăm sau să învingem rapid viitoarele ameninţări regionale".*** Câteva luni mai târziu, Wolfowitz elaborează Ghidul Politicii de Apărare 1992-1994, document al Pentagonului care preconiza ***„împiedicarea oricărei puteri ostile de a domina resurse care să-i permită să ajungă la statutul de mare putere", „descurajarea oricărei tentative a ţărilor industriale avansate de a sfida conducătorul nostru sau de a răsturna ordinea politică şi economică stabilită",*** **şi** ***„prevenirea pericolului unui viitor concurent global".***

Pe 8 ianuarie 1991, Neil Bush este acuzat de ***„înşelăciune"*** *în declararea impozitelor pe venituri între anii 1985-1988.*

Pe 19 aprilie, guvernul Statelor Unite declară compania Apex

.^•MMti&l

Energy *în faliment şi îl acuză pe Neil Mallon Bush de* ***„conflicte de interese"*** *în managementul companiei, adică de decizii ce vizează propriul interes, şi de abuz de putere; în cei doi ani de directorat, Neil Bush a câştigat peste 320 000 de dolari, în afară deprime.* Banca de Credit şi Comerţ Internaţional (BCCI) dă faliment, responsabilul principal pentru devalizarea sa fiind declarat Khaled Ben Mahfouz. Un milion de oameni, mici depunători, îşi pierd banii. Faptul că BCCI a putut fi manipulată, dacă nu creată de CIA, nu surprinde pe nimeni. Doi foşti directori ai CIA, Richard Helms şi William Casey, au condus această bancă. Cumnatul Regelui Faisal, şeful serviciilor secrete saudite până în 1977, apoi şeful serviciilor secrete saudite între 1977 şi august 2001, şi directorul adjunct al serviciilor secrete saudite s-au numărat printre ***„angajaţii"*** BCCI. Banca a fost folosită de administraţia Reagan pentru plăţile către guvernul iranian în criza ostaticilor şi în livrarea ilegală de arme, *tranzitarea unor* donaţii saudite către luptătorii Contras din Nicaragua, în transferul banilor de la CIA către mujahedinii din Afganistan. Se va dovedi că BCCI avea ***„activitate"*** şi în Franţa, servind pentru un transfer de tehnologie nucleară americano-franceză către Pakistan, iar un om de afaceri *francez,* apropiat al lui Charles Pasqua, va fi inculpat pentru rolul pe care îl jucase la BCCI în *afacerea* Elf-Thinet. Finanţarea drumului lui Edouard Balladur la palatul Elysee trece şi ea pe la BCCI.

Preşedintele Bush le cere israelienilor să oprească implantarea de noi colonii evreieşti în teritoriile palestiniene. Spre deosebire de predecesorii săi, el ameninţă Israelul că, în caz contrar, SUA ar putea

bloca milioane de dolari în garanţii de împrumut. Bush senior şi-a demonstrat indiferenţa nu numai faţa de votanţii evrei, ci faţă de întregul electorat. In timpul unei conferinţe de presă la Casa Albă, acesta s-a plâns de puterea pe care o are lobby-ul evreiesc la Capitol Hill, afirmând că ***„evreii lucrează insidios în spatele uşilor",*** *notează David J. Forman în* Jerusalem Post. *Cu altă ocazie, preşedintele Bush a reiterat critica sa referitoare la faptul că SUA acordă* ***„Israelului echivalentul a l 000 de dolari pentru fiecare cetăţean",*** *remarcă interpretată de criticii săi drept o aluzie la prejudecata că evreii ar fi lacomi şi obsedaţi de bani.*

George W. Bush, fiul, promitea să rămână, din acest punct de vedere, un demn continuator al tradiţiei, afirmându-şi la un moment dat îndoiala că necreştinii ar avea dreptul la un loc în rai...

Secretarul de stat James Baker, după ce i-a trimis pe evrei la origini, înjurătură clasică, i-a spus unui coleg, într-o conversaţie particulară, că ***„oricum evreii nu ne-au votat".***

„Vânătorul de evrei" *al lui Nixon, cum este poreclit Fred Malek, se întoarce ca director al campaniei electorale a lui Ceorge H. W. Bush.*

Donald H. Alexander contribuie cu 100 000 de dolari în „Echipa 100" şi, la scurt timp, este numit de Bush ambasador al Statelor Unite în Olanda.

„Voi face ceea ce trebuie să fac pentru a fi reales", *declară Bush. Cum sondajele nu sunt favorabile, acesta nu se sfieşte să promită că va face presiuni asupra Congresului pentru a acorda garanţii de împrumut, de data aceasta necondiţionat, statului Israel. Dar, din cauza lui Baker, şi nu numai, Bill Clinton obţine 78% din voturile evreilor americani, în timp ce, cu un rezultat de doar 15%,*

Bush înregistrează cel mai slab scor al unui candidat republican de la campania din 1964.

în 1992 puţurile companiei Harken Energy *din Bahrein „seacă". Absenţa lui George W. Bushjr. din firmă este motivată de acesta prin ajutorul pe care îl dă tatălui său în campania electorală.* ***„Nu doresc ca această companie să fie sursa unor posibile speculaţii legate de mine",*** *declară Bushjr.*

Jennifer Fitzgerald lucrează la Departamentul de Stat ca şef al protocolului în timpul campaniei din 1992.

Louis Fields, fostul ambasador american la Geneva, povesteşte că vicepreşedintele Bush îşi anunţase o vizită în 1984; ***„mi $-a cerut să aranjez pentru George Bush*** **st** ***Jennifer Fitzgerald folosirea casei noastre de oaspeţi".*** *Era clar că între „vicepreşedinte şi domnişoara Fitzgerald este o poveste romantică şi că nu vor veni într-o vizită de afaceri".*

Pe 24 decembrie 1992, preşedintele George H. W. Bush, învins de democratul Bill Clinton, îigraţiazăpe ultima sută de metri pe toţi condamnaţii din scandalul Iran-Contras.

10. Dumnezeu să binecuvânteze această lume!

26 februarie 1993, o bombă explodează la World Trade Center (WTC) din New York. 6 morţi şi 1042 de răniţi.

„Când am apărut, lumea era periculoasă şi ştiam exact cine erau ceilalţi. Eram noi împotriva lor şi era clar cine erau ei. Astăzi nu mai suntem siguri cine sunt ei, dar ştim că există" *- declară George W. Bushjr., anunţân-du-si candidatura pentru funcţia de guvernator al statului Texas. („When I was coming up, it was a dangerous worid and you knew exactly who they were. It was us versus them and it was clear who them was. Today we are not so sure who the they are, but we know they're there")*

„Wîll be self-reliance and personal responsibility rather than dependence on gouvernement". *(„Va fi mai curând autoîncredere ţi responsabilitate personală decât bizuire pe guvern").*

21 februarie 1994. Aldrich Ames, funcţionar CIA, şi soţia sa sunt arestaţi pentru spionaj în favoarea ruşilor, 1 martie. Patru morţi într-un atentat la New York împotriva evreilor ortodocşi. 22 aprilie: în urma unui accident vascular cerebral, fostul preşedinte al Statelor Unite, Richard Nixon, părăseşte această lume. în aceeaşi lună, 500 de şefi indieni sunt

primiţi, pentru prima dată în istoria Statelor Unite, la Casa Albă. în mai, preşedintele Clinton acordă Chinei clauza „naţiunii celei mai favorizate", iar 500 000 de homosexuali demonstrează la New York pentru drepturile omului şi luptă împotriva SIDA. Relaţiile diplomatice cu Vietnamul se reiau în iulie, iar în septembrie un mic avion tip Cessna se prăbuşeşte pe peluza Casei Albe. După o lună, un dezechilibrat deschide focul asupra Casei Albe şi după încă o lună un atentat în metroul din New York se soldează cu rănirea a 45 de persoane.

Ajutat de Karl Rove şi mulţumită unor generoase donaţii ale prietenilor tatălui său din industria petrolieră, George W. Bush devine guvernatorul statului Texas. Mandatul său va fi marcat de multiple favoruri acordate companiilor petroliere şi, de asemenea, de un program propriu menit să-i mulţumească pe noii săi prieteni din dreapta creştină.

în anul 1995, o maşină-capcană explodează în faţa unui imobil federal din Oklahoma City: 168 de morţi, doi dispăruţi şi peste 500 de răniţi.

Ossama bin Laden este declarat coinstigator în atentatul cu bombă de la WTC, iar milionarul saudit Ben Mahfuz negociază cu autorităţile americane plata a 245 de milioane de dolari pentru creanţe la fosta bancă BCCI.

Trenul Miami-Los Angeles deraiază, provocând moartea unei persoane şi rănirea altor 83, acţiunea fiind revendicată de „Fiii Gestapoului".

27 iulie 1996. Bucuria Jocurilor Olimpice ce se desfăşoară la Atlanta este umbrită de un atentat în urma căruia două persoane îşi pierd viaţa şi 112 sunt rănite. Preşedintele

Clinton anunţă sancţionarea oricărei investiţii mai mari de 20 de milioane de dolari pe an, americană sau nu, efectuată în sectorul energetic din Iran sau Libia.

Guvernul american refuză propunerea guvernului saudit de a-1 extrăda pe Ossama bin Laden în Statele Unite pentru a fi judecat şi acesta le cere saudiţilor să-1 lase să plece în Afganistan. Un an mai târziu, pe 7 august 1997, la aceiaşi oră, 7.30, două explozii la ambasadele americane de la Nairobi (Kenya) şi Dar Es-Salaam (Tanzania) fac 45 de morţi şi peste 4 500 de răniţi. Pe 4 noiembrie, la New York, FBI anunţă vinovatul de aceste atentate, Ossama bin Laden, pe capul căruia se pune o recompensă de 5 milioane de dolari. O mică ambarcaţiune explodează după ce loveşte o navă de război americană; vinovatul este tot bin Laden.

După alegerile din 1998, John Ellis Bush ('Jeb') devine guvernator al statului Florida, iar fratele său mai mare, George W .Bush jr., este reales guvernator al Texasului, având o cotă de popularitate de aproape 70%, nemaiîntâlnită în Texas. Atuurile sale: o lege hiper-permisivă, autorizând armele în locurile publice, şcoli şi spitale şi o atitudine hiperrepresivă, nelăsând nici un fel de speranţă condamnaţilor la moarte de a fi graţiaţi de guvernator. In 1999, George W. Bush jr. *îl execută pe cel de-al 99-lea deţinut. El va executa mai mulţi condamnaţi decât oricare alt guvernator american. Paroxismul cruzimii este atins de refuzul comutării pedepsei cu moartea în cazul lui Karla Faye Tucker, cu toate intervenţiile unor şefi de state din toată lumea şi, personal, ale Papei loan Paul al 11-lea. într-un interviu, George W. Bush imită în batjocură vocea lui Tucker care l-ar ruga* ***„Oh, vă rog, nu mă omorâţi!".***

Familia Bush şi prietenii ei se pregătesc să ocupe din nou fotoliul de la Casa Albă. Potrivit propriei declaraţii din timpul campaniei electorale, Bushjr. a citit patru cărţi, ***„însumând l 762 de pagini".*** *Dar, întrebat de un ziarist la ce nu este bun, precizează:* ***„Să stau jos, să citesc 500 de pagini despre politică sau filosofic sau despre altceva".*** *Ca prioritate a viitoarei lui administraţii, el indică* ***„Hrana pentru familie".*** *Chestionat asupra tinereţii lui, Bushjr.* n *asigură pe ziarişti:* ***„Spuneţi-le că am învăţat din greşeli, pe care le-amfăcut sau poate nu le-amfăcut".***

La dezbaterile televizate candidaţii au mai fost întrebaţi care este, în opinia lor, filosoful politic cel mai important. Răspunsul lui Bush a fost: ***lisus Hristos.*** *Şi a explicat:* ***„El mi-a schimbat viaţa".***

în cartea sa „Cu ajutorul lui Dumnezeu" *George W. Bush scrie la pagina 76:* ***„în ultimul an (de studii la Yale), am devenit membru al Skull&Bones, o societate secretă, atât de secretă că nu pot să spun nimic mai mult. Atunci mi-am făcut 14 noi prieteni".***

înaintea alegerilor echipa lui W .Bushjr. construieşte o strategie specială faţă de arabii americani, consideraţi drept un bloc de votanţi în plină ascensiune. Repetatele călătorii electorale derulate în statul Michigan i-au oferit ocazia de a se întâlni cu lideri marcanţi ai comunităţii arabilor americani, concentrată în Detroit. Ca o ironie a sorţii, Bush le-a promis că va examina probele referitoare la cazurile străinilor suspecţi (!), o temă de larg interes pentru arabi. Promisiunea va fi complet dată uitării după 11 septembrie 2001.

Ca şi tatăl în campania din 1992, fiul încearcă să-i câştige de

partea sape evreii neoconservatori. Motivele nu sunt puţine. Alături de răceala manifestată de familia Bush faţă de evreii americani, cântăreşte greu în balanţă şi aserţiunea lui Bushjr. că numai creştinii sunt acceptaţi în rai.

Pe când se pregătea de o nouă vizită în Orientul Mijlociu, George W. Bush jr. este întrebat de un reporter ce are de gând să le spună israelienilor; acesta consideră că întrebarea merită ca răspuns doar un gest, ce ar putea fi tradus prin „Să vă ia naiba!".

Un fotograf este pus să-1 imortalizeze pe guvernatorul statului Texas într-o ipostază mai puţin obişnuită, la prima vizită în Ţara Sfântă: cu yarmulke pe cap, reculegându-se cu smerenie în faţa Zidului Plângerii. Privind din avion teritoriul Israelului, George W. Bush, mărturiseşte lui Ariei Sharon surprinderea sa faţă de dimensiunile reduse ale Israelului, în comparaţie cu suprafaţa ţărilor arabe vecine.

Fotografia trebuie interpretată drept un simbol al politicii externe americane contemporane, însă, mai mult decât atât, ea vine să întărească un adevăr izbitor, şi anume că George W. Bushjr, este primul din familia sa de politicieni care şi-a construit o imagine proevreiască, comentează Anne E. Komblut, corespondentul ziarului Boston Globe *la Casa Albă.*

în rest, George W. Bush nu face nimic deosebit pentru această campanie, în afara îndatoririlor obligatorii: ia cuvântul în faţa Comitetului americano-israelian pentru politică externă şi vizitează Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles (unde, după vizionarea expoziţiei consacrate holocaustului, notează în cartea oaspeţilor o frază cu totul nepotrivită - ***„God bless this world!" -(Dumnezeu sa binecuvânteze aceasta lume!),*** într-o

y. f' /

dezbatere televizată din timpul campaniei nu reuşeşte să spună numele a trei şefi de state.

O dimineaţă de duminică obişnuită. Lumea bună se strânge în imobilul imaculat al bisericii baptiste Bell View. Reverendul se roagă pentru ca ***„duşmanii ţării noastre să fie definitiv învinşi"*** şi îi cere lui Dumnezeu să vegheze asupra ***„preşedintelui nostru, prietenul şi colegul texan George Walker Bush".***

Pe 20 ianuarie 2001 începe mandatul celui de-al 43-lea preşedinte al Statelor Unite, George W. Bushjr.

Dick Cheney, fostul şef al Pentagonului în timpul lui Poppy, este vicepreşedintele Statelor Unite.

3 martie 2001. Crupul de lobby conservator de la Washington, Judicial Watch, emite un comunicat de presă prin care îl invită pe fostul preşedinte George Herbert Walker Bush să demisioneze de la Grupul Carlyle atâta vreme cât fiul lui este preşedinte în exerciţiu al Statelor Unite. New York Times *precizează că, un an mai înainte, Bush sr. călătorea ca* ***„ambasador"*** *al Grupului Carlyle în Orientul Mijlociu. „Se nasc acum întrebări dacă schimbarea recentă a lui Bush în politica faţă de Irak nu poartă cumva amprenta Grupului Carlyle, care încearcă să obţină investiţii în alte ţări arabe, beneficiare ale noii politici", declară Tom Fitton, preşedintele Judicial Watch.*

Un detaliu interesant este că Grupul Carlyle nu este cotat la bursă şi această situaţie prezintă mai multe avantaje. Fiind în afara circuitului bursier, Carlyle nu poate fi obligat să divulge la Security Exchange Commission (comisia americană de supraveghere a operaţiunilor bursiere) numele aso-

ciaţilor, acţionariatul şi nici cotele lor de participare.

„Pentru a ne înţelege pe mine şi pe soţia mea, Laura, trebuie să înţelegeţi Midland-ul. Tot ceea ce suntem, tot ceea ce credem îşi are ca sursă acest loc" - *declară Bush jr.*

Ideologul conservator David Frum publică prima carte ce descrie viaţa de la Casa Albă în timpul administraţiei Bushjr. Aici, spune Frum, ***„nu s-au mai văzut întâlniri la care să se studieze Biblia".*** *Acum, studiul Bibliei dacă nu este obligatoriu, nu este nici facultativ, preşedintele Bush deschizând fiecare reuniune a Consiliului de miniştri printr-o rugăciune.*

Odată ajunşi la Casa Albă, George şi Laura Bush impun o conduită radical opusă celei stabilite de echipa Clinton: ei restabilesc eticheta. Membrii administraţiei prezidenţiale nu vor mai vedea discuţii până la miezul nopţii în Biroul Oval, în jeans în jurul unei pizza. Cravata şi costumul negru sunt din nou obligatorii; nimeni nu mai pronunţă numele Bush, pentru toţi, acum, el este „preşedintele". Noua regulă este ca toată lumea să fie în pat la ora 22 ţi soţii să se roage împreună înainte de culcare.

Şeful grupului republican din Camera Reprezentanţilor, Tom DeLay, declară în faţa unei congregaţii baptiste reunite la Houston că Dumnezeu însuşi l-a adus pe Bush la Casa Albă şi se foloseşte de el pentru ***„promovarea unei viziuni biblice asupra lumii".***

Religiozitatea preşedintelui crează, pe de o parte, o alianţă curioasă între dreapta creştină şi mişcarea sionistă, făcând din Israelul lui Ariei Sharon cel mai apropiat aliat al Statelor Unite; pe de altă parte, dă o justificare idealului Americii de a fi o putere incontestabilă şi unică. Preşedintele reuşeşte astfel ruptura cu trecutul şi,

spre deosebire de tatăl său, începe să crească în ochii multor evrei cu influenţă încă de la începutul mandatului. ***„Bush creştinul îi aduce în prima linie a scenei politice americane pe partizanii cei mai fervenţi ai Israelului",*** consideră David Frum, ***„precum subsecretarul de stat al apărării Paul Wolfowitz şi Elliot Abrams, consilierul său special pentru Orientul Apropiat."*** *Iar purtătorul său de cuvânt, Ari Fleischer, adică întruchiparea imaginii Casei Albe, este evreu.*

Democraţii îl acuză pe Bush jr. că transformă politica într-o zonă a afacerilor. Bushjr. aplică dezideratul fundamental al capitalismului contemporan: subordonarea sferei politice pieţii, economicului. Asociaţii săi de afaceri, precum şi cei ai tatălui său, sunt prezenţi în comerţul cu arme, serviciile financiare, petrochimie şi industria tehnologiei de vârf. Ei sau reprezentanţii lor conduc instituţii şi departamente federale.

Iar la ministerul de justiţie este numit John Ashcroft, un conservator pur şi dur, militant fervent pentru pedeapsa cu moartea. George W. Bushjr. impune şi restului lumii concepţia despre justiţie, concepţie unde amnistia nu există.

Marţi, 11 sptembrie 2001, la New York este o vreme splendidă. Ora 9 a.m.: un Boeing lovește în zbor unul dintre cele două turnuri gemene ale World Trade Center. Televiziunile transmit imediat şi în direct imagini. Acestea sunt preluate de toate televiziunile din lume.

Peste 18 minute un alt avion lovește celălalt turn!!! Coincidența e prea mare. Omenirea trăiește în „live" un act de terorism.

"Vârfurile celor doi zgârie-nori sunt în flăcări, exact ca în

*

filmele de groază. Imaginea e impresionantă şi nu poţi pronunţa nici un cuvânt. Turnurile, ca două torţe înfipte în măruntaiele Manhattanului ard pur şi simplu scoţând fum negru. Precum păsări speriate din cuiburi, se văd oameni aruncându-se de pe acoperiş şi prin geamurile imobilelor. Preferă să se zdrobească de pământ decât să piară în flăcări. Blocurile cad, iar zgomotul lor de durere parcă pătrunde prin imaginile televizorului în casa fiecăruia. Şi vuietul prafului.

în multe state americane este declarată stare de urgenţă; se anunţă, fără încetare, explozii şi avioane dispărute. Un al treilea avion a căzut aproape de Pittsburgh, iar, al patrulea a căzut peste Pentagon. Se zvoneşte chiar despre un atac cu arme chimice.

Comitete de sprijin psihologic pentru persoanele mai mult sau mai puţin implicate se formează imediat. Apar diverşi indivizi care se consideră misionari ai păcii şi iubirii între oameni. Asta-i America, uimitoare.

O grămadă de congresman! se adună în faţa Capitoliului, spun câteva vorbe şi încep să cânte „God Bless America". Surpriza este mare, până şi Peter Jennings, un bătrân şacal al ecranului, vorbeşte câteva secunde sugrumat de emoţie. Face şi asta parte din proverbiala solidaritate americană. O solidaritate care se manifestă prin gesturi de acest gen, înălţătoare, sublime în realitate, dar care par atât de siropoase şi penibile în filme.

Peste ce clădire trebuia să cadă avionul prăbuşit la Pittsburgh?, se întreabă analiştii suprasolicitaţi de canalele de televiziune. Persoane „cu greutate", care dau imediat pro-

cente de vinovăţie, afirmă că, 90 la sută, bin Laden este autorul. Una dintre ţinte era Casa Albă, la fel şi Air Force One, avionul prezidenţial - anunţă câteva televiziuni. Dar ideea cu atacul asupra Air Force One, intoxicare de la Casa Albă pentru a justifica de ce Bush jr. nu s-a întors imediat la Washington şi a colindat prin ţară, nu are credibilitate.

„Guvernul nu trebuie să cedeze presiunilor şi să investigheze bine situaţia înainte să trimită bombardierele", consideră fostul şef al Marelui Stat Major al lui Clinton, aducând în discuţie cazul Oklahoma City, unde la început oamenii erau convinşi că e vorba de terorism arab, dar până la urmă s-a dovedit a fi fost un singur om, american, dar nebun.

Colin Powell le cere membrilor NATO să declare că sprijină SUA în cazul unei intervenţii (în Afganistan, în principiu, dar sub lupă sunt şi Pakistan, Iran, Irak). America cheamă statele lumii să formeze o coaliţie internaţională împotriva terorismului. Vladimir Puţin a fost primul şef de stat care 1-a sunat pe preşedintele Bush după atacurile teroriste. Pentru a-i spune că ştie că forţele americane au fost plasate în stare de alertă maximă, dar că, în ciuda procedurilor stabilite, a dat ordin trupelor ruseşti să rămână în aşteptare şi să evite orice risc de tensiune, ***„în acel moment mi-afost clar că războiul rece era definitiv încheiat",*** a declarat Bush jr.

Duşmanul de ieri, Rusia, devine unul dintre aliaţii cei mai siguri şi mai hotărâţi.

Canalele de televiziune anunţă că la Casa Albă s-a întrunit comitetul de război. **„Noaptea asta *e cruciala",***

consideră un crainic, *„şi* ***e posibil să ne sculăm mâine dimineaţă în plin război".***

CBS spune că ***„bin Laden s-arfi declarat bucuros de ce s-a întâmplat în America, dar că n-are nici o legătură cu asta".*** Sistemul de intoxicare media intră în funcţiune.

Bush se întoarce acasă cu elicopterul. Aterizează pe gazonul din curtea Casei Albe. Coboară singur şi, tot singur, fără însoţitor, fără gărzi, parcurge cei 50 de metri până la intrarea în clădire. Ostentativ, să se vadă pe toate posturile tv, din America şi din restul lumii, că preşedintelui nu-i e frică. Dă senzaţia de om puternic, hotărât, cu mersul lui apăsat de cowboy şi cu o privire încruntată şi răzbunătoare. Cu siguranţă, scena e de impact şi arată că administraţia lucrează la consolidarea imaginii prezidenţiale. Bush are de trecut un test mai dificil decât alegerile. Acum trebuie să demonstreze că e tatăl naţiunii americane şi, în acelaşi timp, cel mai puternic lider din lume.

Marius Conceatu scrie în revista LUMEA: ***„Urmăresc mărturiile oamenilor care şi-au pierdut rude, prieteni în toată nebunia asta. Nici unul, dar nici unul nu pare atât de afectat cum ne-am aştepta. Unii zâmbesc tâmp, de parcă ar fi sedaţi sau chiar cocainizaţi. Mai ascult mărturii ale supravieţuitorilor din World Trade Center. Vorbesc cu un calm şi o detaşare înfiorătoare. Probabil aşa te simţi când ai văzut moartea cu ochii. Dar tot mi se pare bizar".*** Şi adaugă: ***„In tot maratonul televizat pe care l-am urmărit în proporţie de 75 la***

sută, nu cred că am văzut două greşeli, bâlbe sau nesincronizări tehnice. Ii poţi acuza de orice pe ziariştii americani, dar nu de stângăcii. Am avut parte de cele mai bune unghiuri de filmare pentru absolut fiecare moment. Sunetul e impecabil, indiferent dacă reporterii vorbesc din studiourile centrale de la New York, de la locul dezastrului, din Washington, din Pittsburgh, din Los Angeles, din Baltimore".

Comentariile din presa americană fac comparaţie între prestaţia lui Bush şi cea a primarului New York-ului, Rudolph Giuliani. Bush nu iese bine. Giuliani e lăudat pentru hotărâre, luciditate şi inspiraţie în toate deciziile, dar şi în relaţia cu presa. George W. Bush jr. îl cheamă pe Rudi la raport prin telefon, joi dimineaţă, ca să scoată în evidenţă diferenţa de autoritate. Convorbirea este filmată de toate posturile, atât în Biroul Oval, cât şi la primăria din New York. în acest fel, tot capitalul de simpatie adunat de Giuliani se transferă asupra lui Bush, pentru că preşedintele, şeful primarului şi pe linie de partid, l-a felicitat pentru curaj şi eficacitate, dar i-a dat şi două-trei ordine vagi, pe tonul: **„Ai şi tu grijă pe-acolo, fă să fie bine!".** *New York Times* a făcut însă un sondaj şi, la nivelul americanului de rând, Bush s-a descurcat bine ca lider suprem: a avut cuvintele cele mai potrivite, tonul cel mai potrivit, figura cea mai potrivită, a luat deciziile cele mai nimerite. Capitalizarea simpatiei de care se bucură Giuliani pentru uzul personal al lui W. Bush a fost o manevră de manipulare a imaginii aleasă, probabil, într-un moment neadecvat. Şi, ce trist, pe cât de evidentă e manipularea, pe atât e de eficientă...

Nici un alt preşedinte nu a fost pus în faţa unor evenimente de amploarea celor din 11 septembrie. Pearl Harbor a fost un dezastru militar, dar nu atât de devastator din punct de vedere economic sau cu atâtea pierderi omeneşti. Despre capacitatea lui Bush de a lua decizii cu rapiditate, senatorul democrat de New York, care, pe 13 septembrie 2001, a fost primit în Biroul Oval, spune: ***„I-am povestit preşedintelui despre emoţia care domnea în New York - si că în aer se simţea mirosul morţii -, precizând că oraşul are nevoie de 20 de miliarde de dolari".*** *„New* ***York are nevoie, într-adevăr, de 20 de miliarde?"*** - a întrebat Bush jr. ***„Da, domnule"*** - insistă senatorul, ***„îi ai". „M-a convins că a simţit suferinţa şi că s-a gândit la acest lucru mereu",*** conchide senatorul.

Joi, 20 septembrie 2001, preşedintele Bush jr. se adresează Congresului.

„Impunătoare manifestare de unitate şi putere. Ritualul de întâmpinare a preşedintelui este impresionant: congresmanii ovaţionează şi aplaudă, ba chiar fluieră cu însufleţire. Indiferent cine e preşedinte, când apare în faţa Congresului (în mod normal o singură dată, la învestire) e primit ca un rege. De când intră în sală şi până când este lăsat să vorbească trec şase minute. In timpul ăsta: ovaţii şi aplauze entuziaste. Tony Elair e şi el aici.

Bush începe prin a mulţumi tuturor popoarelor care şi-au manifestat compasiunea şi au respectat durerea Americii.

Nu se poate: după două fraze, e adevărat, înălţătoare, Bush e întrerupt cu aplauze luuuungi şi ridicări în picioare. A identificat oficial ca autor al atentatului organizaţia lui bin Laden, Al-Qaeda.

Se *adresează musulmanilor:* ***„Sunteţi prietenii noştri. Războiul începe cu Al-Qaeda, dar nu se opreşte aici. Cel mai mic grup terorist de pe faţa pământului va fi aniliilat".***

„Cine nu e cu noi e de partea teroriştilor. Din acest moment, orice stat care adăposteşte terorişti va fi considerat ţară ostilă SUA". *Nu uită nici un amănunt:* ***„Nici o persoană nu trebuie hărţuită sau discriminată din cauza originii etnice".*** L-a invitat şi pe primarul New York-ului, Rudoph Giuliani. Congresul a izbucnit în urale.

în sala Capitoliului, pe lângă întregul Congres şi Senat, sunt şi toţi secretarii de stat ai administraţiei, întregul Stat Major şi toţi judecătorii de la Curtea Supremă de Justiţie. Lipseşte liderul grupului majorităţii republicane din Congres şi vicepreşedintele Dick Cheney - uşor de înţeles de ce, în caz că pică vreo bombă peste Capitoliu.

„Be *readyl", cere Bushjr. armatei, iar americanilor le spune:* ***„Trăiţi-vă viaţa, chiar dacă riscul persistă".***

O lume întreagă, nu numai America, a urmărit acest spectacol grandios.

Secretarul de stat american Colin Powell, de obicei mai puţin liric în declaraţii, afirmă: ***„Relaţiile noastre cu Rusia au intrat într-ofază de schimbări radicale de proporţii istorice".***

După 45 de ani de război rece pierdut în cele din urmă de Moscova şi 12 ani de totală hegemonie americană, Rusia a revenit, în câteva ore, în prim-planul scenei mondiale, iar America a acceptat cu recunoştinţă o alianţă de neconceput

până ieri.

Fără a fi judecat şi fără a fi oficial inculpat, Osama bin Laden este declarat astfel autorul atentatelor din 11 septembrie 2001. în mai multe ocazii, FBI se plânge de obstrucţionare şi îşi exprimă frustrarea pentru refuzul de a fi autorizat să ancheteze evenimentele din 11 septembrie.

în cartea sa, Frum analizează evoluţia lui Bush în problemele lumii arabe plecând de la o anumită ***„indulgenţă faţă de islam"*** *şi ajungând la convingerea că acesta reprezintă* ***„unul din marile imperii ale lumii",*** *căruia Statele Unite trebuie să-i* ***„impună respect".***

„La sfârşitul lunii decembrie, şeful meu de la Casa Albă, spune David Frum, *m-a întrebat: «Poţi să rezumi într-o frază sau două cel mai bun motiv pentru a ataca Irakul?»."* Frum a făcut o analogie între ameninţarea reprezentată de Irak şi de patronii din Orientul Mijlociu şi'cea combinată a Japoniei şi puterilor fasciste din ajunul celui de-al doilea război mondial şi a realizat că ***„statele si organizaţiile teroriste formează o axă a urii împotriva Statelor Unite",*** în consecinţă, două zile mai târziu, a propus formula ***„Axa Urii", „în mintea mea, acţiona trioul Irak - Al-Qaeda - Hezbollah".*** Ideea era găsită, dar, în diferitele variante de discurs, a suferit modificări. Mai întâi, s-a înlocuit Hezbollah cu Iran, apoi Al-Qaeda cu Coreea de Nord şi, în sfârşit, *„Ura"* prin *„Rău".* Astfel că, în discursul adresat de preşedinte ţării la 29 ianuarie 2002, a apărut celebra sintagmă ce sintetiza terorismul.

Bush continuă să creadă în ajutorul M lisus şi că viaţa lui este guvernată şi sprijinită de Dumnezeu.

Paradoxal, totalitatea Bisericilor creştine americane, inclusiv cea a lui Bush, Primii Metodişti, se opune războiului, cu o singură excepţie, cea a Bisericii baptiste din Sud, exclusiv albă şi de extremă dreaptă.

William KristoJ, ideologul neoconservatorilor şi fondatorul proiectului „Pentru un nou secol american", spune: ***„este întotdeauna un semn bun când poporul american e gata de război".*** Prin lupta împotriva reţelelor teroriste transnaţionale şi războiul contra „axei răului", George W. Bush nu face decât să continue proiectul politic şi strategic definit în anii 1970, apoi readaptat, la începutul anilor 1990, pentru perioada de după războiul rece.

Doctrina de război preventiv oficializată de administraţia George W. Bush în septembrie 2002 marchează cu siguranţă ruptura cu doctrina de stăvilire şi descurajare urmărită cu consecvenţă în anii ce au creat Statele Unite. Ea se înscrie în continuitatea voinţei persistente a dreptei radicale, naţionalistă şi neoconservatoare, de a-şi menţine puterea prin război.

Bush sr. înconjurat de nepoţi

jorge W. Bush proaspăt tată (1981)

George W. Bush la Casa Albă, împreună cu fratele lui, Jeb, şi membrii executivului

Epilog

Hotelul Westfields, oraşul Chantilly, statul Virginia, Statele Unite este locul în care se desfăşoară întâlnirea pe 2002 a *Grupului Bilderberg.* între 30 mai şi 2 iunie. Pe lângă nume mari, precum Henry Kissinger, George Robertson, Regina Beatrix a Olandei, David Rockefeller şi alţii, sunt invitaţi şi reprezentanţi ai marilor puteri economice din occident. Chiar dacă aceştia nu sunt oficial membri în Bilderberg, pot participa ca invitaţi din partea clubului privat *Council on Foreign Relations,* cel ce decide politica externă a Statelor Unite şi/sau *Comisiei Trilaterale,* a lui Rockefeller. în acest an, agenda discuţiilor celor 120 de participanţi include şi căutarea unui răspuns la cum va putea fi exploatat viitorul *„război împotriva terorismului"* al lui Bush pentru un control mai mare asupra unei *„lumi-fară-frontiere".*

Războiul din Afganistan (din 2001) a fost în final „o bună afacere", considera George W. Bush într-un interviu pe care îl acorda jurnalistului vedetă de la Washington Post, *„eroul" afacerii Watergate, Bob Woodward.*

Pe 12 februarie 2003 reprezentantul republican al statului Texas, Ron Paul, pune Congresului american, 11 întrebări privind cruciada împotriva „axei răului", întrebări ce îl şochează pe George W. Bush.

,f Iată câteva dintre acestea la care Bush jr. nu a avut răspuns:

Este adevărat că am renunţat să bombardăm Uniunea Sovietică, în timpul războiului rece, pentru că ştiam că aceasta putea riposta?

Este adevărat că dorim să bombardăm Irakul ştiind că acesta nu poate riposta, ceea ce dovedeşte că nu constituie o adevărată ameninţare?

Este adevărat că majoritatea conducătorilor Al-Qaeda s-au refugiat în Pakistan, o altă ţară considerată de noi ca un aliat?

Este corect să-1 criticăm pe Saddam pentru invazia din Iran când noi 1-am susţinut în acea epocă, livrându-i arme chimice şi biologice chiar şi după gazarea populaţiei kurde, în 1992?

De ce Consiliile de administraţie ale companiilor noastre petroliere susţin acest război cu atâta ardoare?

Care este articolul din Constituţie care autorizează un război, având altă raţiune decât cea de apărare?

Profesorul Lyndon LaRouche, în conferinţa Institutului Schiller din Bad-Schwalbach, Germania, pe 21 martie 2003, se întreabă retoric: ***„Cine este Bush*** ?". Ei bine, ***„George W. Bush nu e nimic",*** îşi răspunde profesorul şi adaugă: ***„Eu cred că nici el nu ştie cine este. El doar reacţionează.*** **Aşa** ***cum face un alcoolic nevindecat: nu mai bea, dar asta nu înseamnă că s-a vindecat cu adevărat. El ar vrea să bea, dar se abţine.".***

Familia Bush este o familie de oameni cât se poate de normală; membrii ei mai beau, mai au probleme cu respectarea

legii, mai au mici şi „nevinovate" relaţii extraconjugale, au coborâşuri dar şi urcuşuri în afaceri, fac şi ei; trafic de influenţă, adică lobby, pentru prieteni sau pentru ei se nasc, se îmbolnăvesc şi mor ca orice altă creaţie a lui Dumnezeu.

Şi totuşi unii dintre ei posedă o calitate pe care mulţi nu o avem, aceea de a reprezenta interese, adică să reacţionezi fără să gândeşti.

în politică au învăţat, de-a lungul generaţiilor, arta de a negocia continuu interesele şi cererile altora, fie şi ale electoratului, aşezate permanent în balanţă cu propriile lor interese sau ale unor grupuri. Prin combinaţiile politice, spaţiul de afaceri oferit acestora de Statele Unite nu le mai e suficient. Ei transgresează graniţele. Interesele sau nevoile politice ale altor state vor ajunge să fie negociate tot în funcţie de propriile lor interese ce nu de puţine ori vor fi asimilate, incorect, ca interese ale Statelor Unite. Pentru că, aşa cum spune Sfântul Evremond, ***„motive de stat sunt acele raţiuni misterioase care justifică interesele politicienilor".*** *Iar dacă politicienii sunt şi puternici oameni de afaceri, înţelegerea istoriei acestui pământ în anii ce vor veni devine posibilă numai dezvăluind presupusele lor* ***„raţiuni misterioase".***

întrebat despre „remarcabila" moştenire a familiei sale, Bush jr. spune: ***„Când Lincoln a fost chemat să conducă poporul american, nu cunoaştea prea multe despre cine a fost bunicul său şi se considera mai preocupat de cine va fi nepotul său. Chiar dacă trecutul este important, trebuie să privim întotdeauna în viitor, în particular, sunt mândru de serviciul tatălui meu în slujba ţării. Este un mare exemplu de servire cu onoare. Sper***

ca, pornind de la această moştenire şi de la moştenirea altor preşedinţi, să dau Statelor Unite o dată cu un stil nou de „leadership", şi un proaspăt start pentru America secolului 21".

Câtă dreptate are Paul Valery când scrie: ***„Nici măcar viitorul nu mai e ce era odată".***

Dinastie este numită o familie ai cărei membri se succedă la conducerea unui stat. Membrii dinastiei Bush se succed şi la conducerea lumii. A unei lumi pe care încearcă să o modeleze după chipul şi asemănarea lor.

Băiatul lui Prescott Sheldon Bush, George Herbert Walker Bush, este penultimul preşedinte al Statelor Unite din secolul XX. Iar nepotul său, George Walker Bush, primul preşedinte al secolului XXI. Va urma....

Am încercat să le descriu drumul spre avere. Cât despre calea spre puterea politică, o dată deschisă, nici ei înşişi nu i se mai pot sustrage, chiar dacă şi-ar dori acest lucru. Ceea ce nu este cazul...

Prescott Samuel Bush

- n. 4 octombrie 1863, Brick Church, Nj
- m. 8 februarie 1948, Columbus, OH
- tatăl: James Smith, n. 15 iunie 1825
- mama: Harriet Eleanor, n. 29 octombrie 1829
- căsătorit pe 20 iunie 1894 cu Flora Sheldon, în Columbus, OH
- un copil: Prescott Sheldon Bush, n. 15 mai 1895

Prescott Sheldon Bush

- n. 15 mai 1895
- m. 8 octombrie 1972
- tatăl: Prescott Samuel Bush, n. 4 octombrie 1863
- mama: Flora Sheldon, n: 17 martie 1872
- căsătorit pe 6 august 1921 cu Dorothy Walker, în Kennebunkport, York Co., ME
- copil 1: Prescott Sheldon Bush, n. 1922
- copil 2: George Herbert Walker Bush, n. 12 iunie 1924
- copil 3: Nancy Bush, n. 1926
- copil 4: Johnatan James Bush, n. 1931
- copil 5: William Trotter Bush, n. 1938

George Herbert Walker Bush

- n. 12 iunie 1924, Rye, New York (sau Milton, MĂ)
- tatăl: Prescott Sheldon Bush, n: 15 mai 1895
- mama: Dorothy Walker, n. l iulie 1901
- căsătorit pe 6 ianuarie 1945 cu Barbara Pierce, în Rye, NY
- copil 1: George Walker Bush
- copil 2: John Elis Bush
- copil 3: Neil Mallon Bush
- copil 4: Marvin Pierce Bush
- copil 5: Robin Bush
- copil 6: Dorothy Walker Bush

George Walker Bush

- n. 6 iunie 1946, New Haven, Connecticut
- tatăl: George Herbert Walker Bush
- mama: Barbara Pierce
- căsătorit în noiembrie 1977 cu Laura Welch
- doi copii: Barbara şi Jenna Bush

Surse:

L Claude David, *Hitler şi nazismul,* Editura Corint, 2002

2. Henri Michel, *Al Doilea Război Mondial,* Editura Corint, 2001
3. Pierre Renouvin, *Primul Război Mondial,* Editura Corint, 2001
4. Jacques Droz, *Istoria Germaniei,* Editura Corint, 2000
5. Rene Remond, *Istoria Statelor Unite ale Americii,* Editura Corint, 1999
6. Thierry Lentz, *Afacerea Kennedy,* Editura Corint, 2002
7. Webster G. Tarpley şi Anton Chaitkin, *George Bush, The Unauthorized Biography*
8. John Loftus, *The Bush family fortune camefrom the Third Reich,* Sarasota Herald-Tribune, 11/11/2000
9. Paul Kangas, *The Kennedy Assassination: The Nixon-Bush Connection,* The Realist, 2000
10. William Reymond,/FK, *Autopsie d'un crime d'Etat,* Flammarion, 1998.
11. Paul Goldstein&Jeffrey Steinberg, *George Bush, Skull&Bones and the New World Order, A new American view - internaţional edition white paper,* aprilie 1991.
12. Houston Chronide Interactive - *Watergate the 25th amiversary*
13. *Colecţia Lumea Magazin anul 2001-2002*

Preşedinţii Statelor Unite şi vicepreşedinţii lor

i		George Washington	1789-1797		John Adams
2	' âe	John Adants	1797-1801	federalist	Thomas Jefferson
3	« ^ Î	Thomas Jefferson	1801-1809	democrat-republican	Aaron Burr George Clinton
4	4„ «	James Madison	1809-1817	democrat-republican	George Clinton Elbridge Gerry
5	j	James Monroe	1817-1825	democrat-republican	Daniel D. Tompkins
6	,,1	John Quincy Adams	1825-1829	democrat-republican	John C. Calhoun
7		Andrew Jackson	1829-1837	democrat	John C. Calhoun Martin Van Buren
8	^J	Martin Van Buren	1837-1841	democrat	Richard M. Johnson
9	* ^ W	Wiiliam Henry Harrison	1841	liberal	John Tyler
10		John Tyler	1841-1845	liberal	fără vicepreşe-dinte

11

12

13

14 r

James Knox Polk	1845-1849	democrat	George M. Dafias
Zachary Taylor	1849-1850	liberal	Miliard Filimore
Miliard Filimore	1850-1853	liberal	fără vicepreşe-dinte
Franklin Pierce	1853-1857	democrat	William R.

Hannibal Hamlin

Andrew Johnson

James Abram Garfleid l
1881

21	ii	î Chester Alan Arthur	1881-1885	republican	fără vicepreşe-dinte
22		Grover Cleveland	1885-1889	democrat	Thomas A. Hendricks
23		Benjamin Harrison	1889-1893	republican	Levi P. Morton
24		Grover Cleveland	1893-1897	democrat	Adlai E. Stevenson
a	£2î	William McKinley	1897-1901	republican	Garret A. Hobart Tbeodore Roosevelt
26	r	Tiieodore Roosevelt	1901-1909	*republican*	Charies W. Fairbanks
27		Witiiam Howard Taft	1909-1913	republican	James S. Sherman
28		Woodrow Willson	1913-1921	democrat	Thomas R. Marshall
2		Warren Gămăliei Harding	1921-1923	republican	Calvin Coolidge
3i		Calvin Coolidge	1923-1929	republican	Charles G. Dawes

^% 31 ᵀ	*%g Herbert Clark Hoover	1929-1933	republican	Charles Curtis
32 1	rfj Franklin Delano „ *M* Roosevelt 'im *fma* ----------	1933-1945	democrat	John N. Garner Henry A. Wallace Harry S. Truman
33	5 Harry S. Truman	1949-1953	democrat	Alben W. Barkley
34 i; ▪	wight David Eisenhower	1953-1961	republican	Richard M. Nixon
i 35 , _ I	ohn Fitzgerald Kennedy	1961-1963	democrat	Lyndon B. Johnson
36 ¹|	'.yndon Baines Johnson	1963-1969	democrat	Hubert H. Humphrey
37 * ᵀ — *	' Richard Milhoiis Nixon	1969-1974	republican	Spiro T. Agnew Gerald R. Ford
38 \ _ J	Gerald Rudolph Ford	1974-1977	republican	Nelson A. Rockefeller
39 |	James Earl Carter	1977-1981	democrat	Walter *f.* Mondale
⁴⁰ I?'	*/* Ronald Reagan	1981-1989	republican	George H.W. Bush

1
8
2

George H.W. Bush	1989-1993	**republican**	**Dan Quayle**
Wiiliam Jefferson Clinton	1993-2001	**democrat**	**Al Gore**
George W. Bush	2001-	republican	Richard B. Cheney

Câteva dintre documentele declasificate

J**.

f9 *x .f* irtfi t JF* *r f* *, .?S

J85

I

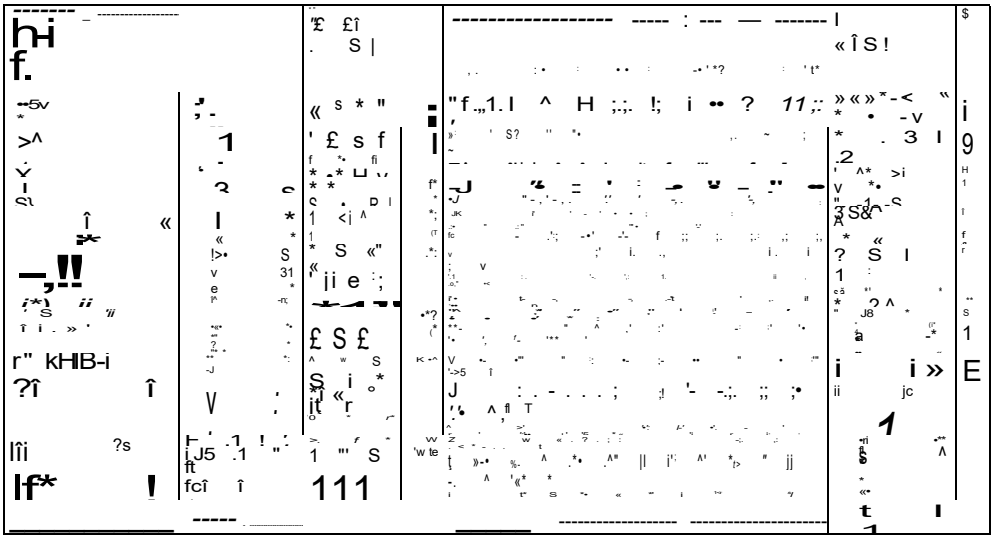

irf/ *i iui n de tranziţie*
De vorbă cu:
Adrian Păunescu,
Cristian Tudor Popescu
Octavian Paler.
Sielian Tănase

Intre crâşmă şi biserică
De vorbă cu:
Dinu C. Giurescu.
Octavian Paler,
Ioana Brătianu
şi Constantin Bălăccanu-
Slolnici

Anul patruzeci şi unu
De vorbă cu:
Florin Constaminiu.
Adrian Cioroianu.
Teodor Wexler,
Serba n Milcoveanu

Oameni
•;' *vremurile lor*
De vorbă cu: Sanda
Tătărăscu-Negroponte
şi Constantin Bălăceanu-
Stolnici

Exerciţii de mc,, ne
De vorbă cu:
Alexandru Paleologu
Paul Dimitriu

Te iert, dar nu pot uita
De vorbă cu:
Sandu Mazor,
Nicolae CajaI,
Avraham Millo,
Meir Rosenne

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001

f

4